

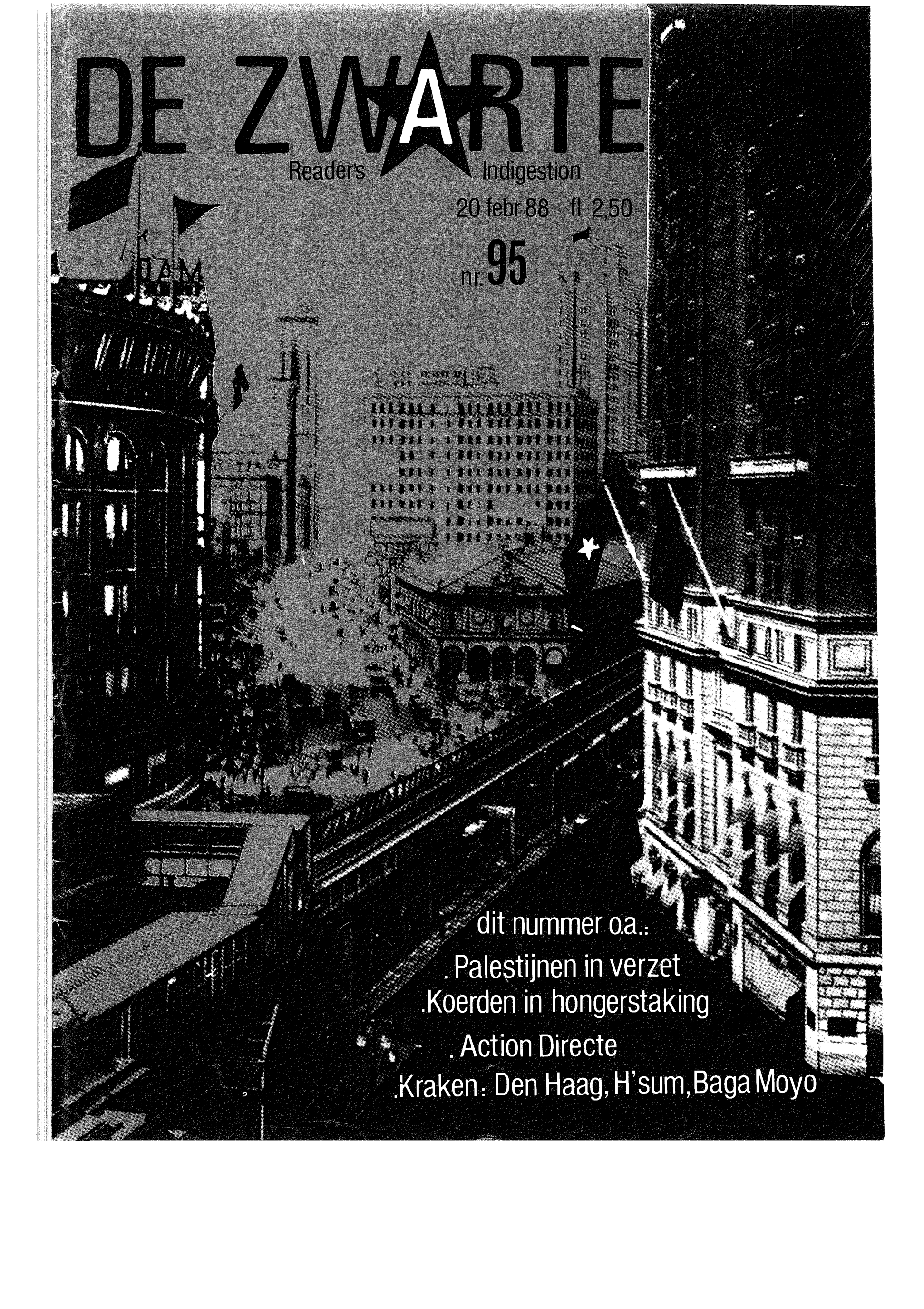
DE ZWARTE

Readers

Indigestion

20 febr 88 fl 2,50

nr. 95

dit nummer o.a.:

- . Palestijnen in verzet
- . Koerden in hongerstaking
- . Action Directe
- . Kraken: Den Haag, H'sum, Baga Moyo

» KRAAKSCH

Ongeveer twee maanden geleden werd er weer flink gekraakt in Den Haag. Niet in het centrum, nee, in het boschrijker Bezuidenhout werd een kapitaal pand buit gemaakt. Het maakt deel uit van een rijtje van acht panden, die in het bezit zijn van twee eigenaren. Er zijn er drie van de SER (sociaal economische raad) en de overige vijf zijn in het bezit van de 'Stichting pensioenfonds voor de gezondheid, geestelijke & maatschappelijke belangen. Over deze organisaties komt in een volgend artikel meer informatie.

De meeste huizen staan al vrij lang leeg, variërend van een tot zeker acht jaar. Er schijnt zeven jaar geleden al een poging te zijn gedaan om enkele, toen reeds leeg staande panden te kraken, maar helaas hadden de everzwijnen van Westvliet- bewaking bloeddorstige honden in de huizen los gelaten.

De eerste twee panden, direkt naast de SER, waarvan er een reeds half gesloopt is ten bate van nieuwbouw, zijn het mooist & het oudst (uit ongeveer 1880). In deze panden, die eigendom zijn van de SER, kan men ondanks lekkages, kapotte vloeren, gesloopte trappenhuisen & schimmelkulturen nog iets proeven van de oude glorie & degelijkheid. De rest van de panden zijn uit 1920 & van het type herenhuis, een meter of zestien diep, hoge plafonds, statig gemarmerde entré (voor zover nog niet gesloopt) en gaat u zo nog maar even door, amice.

In een van de huizen is brand geweest, volgens buurtbewoners aangestoken op (bezine)kosten van projektontwikkelaar Mackenzie die de panden in bezit gehad heeft. Deze projektontwikkelaar (voluit Mackenzie Hill Xenotron B.V.) begon in 1982 vijf van de acht panden (nr. 76-a t/m 78-b, waarvan wij 76-a bewonen), die van verschillende partikulieren waren, te kopen. Bepalingen over het behoud van het karakter van de panden bleken nietig te kunnen worden verklaard, evenals beperkende richtlijnen inzake de bestemming, zoals die zou kunnen zijn: taveerne of huis van lage lusten. In dat zelfde jaar volgde een 'economische' overdracht, waarbij Mackenzie de panden kocht voor zo'n vier miljoen van de verschillende partikuliere eigenaars.

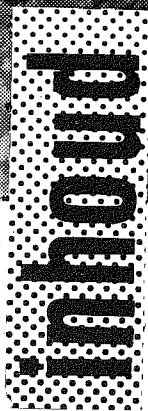
kolofon

Kopy naar postbus 90233 in Den Haag. De mensen die de Zwarte samenstellen zijn bereikbaar op dins- en woensdag via telefoonnummer 070-892098 en de rest van de week via de postbus. Aboos thuisgebracht kosten f12,50 per 200 paginaas. Postaboos en instellingen betalen het dubbele. Politieke gevangenen krijgen hem/haar natuurlijk gratis zolang hun gijzeling duurt. Stort gul en onbeschoft (maar minimaal het vereiste) op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte, in Leiden.

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop op de volgende verkoop-punten:

Delft-wereld winkel-kraakkroeg, Rotterdam-Van Gennep-Krities Boekwerk-Kraakkroeg, Dordrecht-De Zwarte Zaag, Sittard-Katasrofe, Nijmegen-De Klinker, Den Haag-De Roode Hond-Ruward-Brullend Breekijzer-Koffiehuis Blau Weert-kollektieve boekhandel, Arnhem-Info Winkel, Eindhoven-Vredeswinkel, Den Bosch-Den Duvel, Beverwijk-De Lynx, Groningen-6-8-9, Haarlem-Agora, Utrecht-De Rooie Rat, Wageningen-De Uitbuyt, Amsterdam-Slagerzicht-Fort Van Sjakoo-Athenaeum-Kraakkroegen, Leiden City-Manifest-Wereldwinkel.

2/kolofon
3/Den Haag
4/5/Hilversum
5/Baga Moyo
6/Fort Van Sjakoo
7/structuur-tiranerie
8/10/koerden
11/William S. Burroughs
12/14/kongres
Reaktie op 'autonome maatschap-
15/reaktie op 'autonome maatschappijvisie
16/999 bajes bez
17/potten bezZ
17/10 jaar 999 huis Den Bosch
18/23/Palestijnen
24/27/Jansens en de geheime diensten
28/32A.D. *hongerstaking 10de dag
33/35/Innuh contra F16
36/agenda

AP BEZUIDENHOUT

De 'juridische' overdracht vond in 1984 plaats. In het jaar van de economische overdracht ('82) verkocht Mackenzie de vijf panden aan voornoemde stichting P.G.G.M.B. voor 7,4 miljoen, waarbij een snelle rekensom laat zien dat wij dus in een huis (met tuin) wonen van zo'n 1,5 miljoen. Aan de verkoop was de voorwaarde verbonden, dat Mackenzie de panden zou terug kopen voor de zelfde prijs + een rente van 9%, gerekend vanaf 1982, als er geen bouwvergunning kwam voor 31 dec. '85. Dom van Mackenzie, want de vergunning kwam er niet. Het geïnvesteerde geld, waarbij ook het uitkopen van bewoners van etages à 150.000 gulden gerekend moet worden kon men er slechts uithalen door de bouw van kantorenflats, die gelukkig te hoog bevonden werden. De buurtbewonersorganisatie heeft zich hiervoor ingezet. Hierdoor

DE ZWARTES

moest Mackenzie de stichting P.G.G.M.B. 7,4 miljoen + 2 miljoen-en nog wat betalen & ging hij failliet. De stichting bleef eigenaar van de panden. In de tijd dat de juridische overeenkomst werd aangegaan ('84), was er nog een pand in gebruik, het meest bewoonbare, 76-a. De plannen zijn inmiddels 'zo'n beetje vastgelegd'. De boel gaat plat en er komen 77 wooneenheden met acht verdiepingen en een parkeergarage. Het behoud van het karakter van de Bezuidenhoutseweg staat echter in de belangstelling van de gemeente, die al druk doende is het aanzien hiervan te verbeteren. Het moet weer een 'mooie laan' worden vinden zij en wij denken dat 'ons' rijtje daar prima in past. De huizen goed om in te wonen, degelijk & gebouwd voor minstens honderd jaar. Ze hebben het bombardement in de tweede wereldoorlog overleefd, als ook de grondwaterproblematiek die zich tijdens en na de bouw van de Utrechtse Baan en het Paléis van Justitie manifesteerde. Hoe wij verder ten strijde trekken & hoe wij de sloop zullen gaan verhinderen? Daar leest u meer over in een volgende 'de de Zwarte'

Hoogachtend,

Kraakgroep Bezuidenhout.

HILVERSUM

KRAAKT: EEN VERHAAL

Sinds de kraak van Langestraat 113, in april '87, is er veel veranderd in H'sum. Tijdens de Langestraat periode kwamen er wat nieuwe mensen bij en ook de plaatselijke politie liet zich niet onbetuigd. Het laatste jaar is kraken danook nagenoeg onmogelijk gemaakt, na vele dubieuze ontruimingen lukten er uiteindelijk 2 kraken. De Langestraat werd herkraakt en Havenstraat 71 werd gekraakt, met landelijke steun overigens, want "gewoon" iets kraken lukte niet meer. Maar nog steeds bemoeit de smeris zich met dingen die hen niet aangaan. Tijdens het tweede proces tegen de bewonersters van de Havenstraat bleek dat de mensen die op naam waren gedagvaard dit te danken hadden aan de hilversumse smeris. Zij hadden deze namen aan de advocaat van eigenaar Van Den Berg verstrekt! Een verhaal.....

Langestraat 113

In april '87 werd Langestraat 113 gekraakt. Na 2 maanden viel er een anonieme dagvaarding in de bus, de bewonersters besloten om zich hard te zullen verzetten bij een eventuele ontruiming. Er werden in de aanloop naar deze ontruiming 2 panden gekraakt. De eerste kraak was de herkraak van de Van Yssumlaan 6. Al dezelfde ochtend wordt er ontruimd met als argument dat we "andermans grond betreden hadden"! Bij deze kraak dook voor het eerst de naam Ton de Wolf op. Deze naam zou later een nachtmerrie worden voor de h'sumse krakersters; Ton de Wolf heeft zich gespecialiseerd in het op eigen houtje ontruimen van panden en in het bedreigen van krakersters. Zelfs in de Gooi en Eemlander werd melding gemaakt van het optreden van De Wolf. Toch hebben we ons verkeken op de smeris, want het was niet De Wolf, maar het hele h'sumse smerisapparaat dat het beleid ten aanzien van het kraken had veranderd. Maar dat hadden we destijds niet door. Vijf dagen voor de ontruiming van de Langestraat werd er opnieuw een pand gekraakt, de Ottolaan 8. Dit pand was al menig maal onderwerp van gesprek geweest in de gemeenteraad. De eigenaar, een woningbouwver., werd bevolen het pand te verhuren. Dat weigerden ze en daar waren de krakersters. Maar na 3 dagen werd ook dit pand ontruimd. De ontruiming geschiedde onder mom van lokaalverbreuk, hetgeen nergens opsloeg. De smeris liep konstant te vissen of de raddraaiersters van de Langestraat achter de kraak zaten en het was dan ook duidelijk dat het daarom te doen was...

s'Avonds kwamen er mensen uit andere steden voor de ontruiming van de Langestraat en De Wolf begon weer gretig te dreigen. Tijdens de volgende nacht presteerde deze smeris het om in een auto in te breken en de spullen te doorzoeken. Toen enige mensen verhaal bij hem gingen halen bleek zijn inbraak als inbraakpreventie bedoeld te zijn... De mensen van de Langestraat werden in die tijd overigens ook konstant geobserveerd, maar ja, dat is al gewoon in Nederland, GVD!

Ploeteren.

Na deze, overigens behoorlijk mislukte, ontruimingen werd er een pand op de Naarderstraat gekraakt. Toen de smeris langskwam om leegstand te constateren, waren ze alleen geïnteresseerd waar iedereen vandaan kwam. "Komen jullie allemaal wel uit h'sum?" De smeris ging weg en ze zouden nog wel van zich laten horen. Dat deden ze ook. De volgende dag stierde De Wolf ons pand binnen, bedreigde enkele aanwezigen en ontruimde vervolgens de boel. Voor ons was dit de aanleiding om het een en ander tegen De Wolf te ondernemen. Er werden uiteindelijk raadsragen gesteld en De Wolf mocht geen kraakzaken meer doen. O, en wat waren wij blij. Het is voor ons duidelijk dat we ons veel te veel op de persoon De Wolf hebben gericht, het was gewoon een nieuw beleid dat hij uitvoerde.

besluit de ovj dat er sprake is van lokaalvredebreuk, met de redenatie dat een pand dat te koop wordt aangeboden in gebruik is. Er wordt direkt een kort geding tegen de staat aangespannen om deze belachelijke beslissing ongedaan te maken. 1 dag voor het kortgeding trekt de ovj. de lokaalvredebreuk in. Voor ons is het duidelijk dat de h'sumse smeris ALLES te maken had met deze "lokaalvredebreuk" en dat de ovj. op het laatste moment heeft besloten om toch maar niet op z'n bek te gaan. De bewonersters van de Langestraat hadden inmiddels tot woede van de smeris overeenstemming bereikt over de toekomst van de Langestraat. De eigenaar kreeg te horen dat ze het pand toch ook gewoon konden ontruimen enz.. De eigenaar was nogal verbaasd en ging gewoon door met de gezamenlijke plannen. Na al dit gedoe volgde er op 22 dec. een kort geding van de eigenaar Van Den Berg tegen de bewonersters; de uitslag was dat we WONNEN!!! Nou eindelijk blij en snel onze plannen proberen te verwezelijken. Er werden bouwtekeningen gemaakt en op grond van deze tekeningen werd er subsidie voor een haalbaarheidsonderzoek aan-

Hierbij bevestig ik, zoals afgesproken, ons teleurstellend besluit tot een kort geding tegen de Staat van hedenmiddag. Het Openbaar Ministerie zal niet op grond van art. 138 van het Wetboek van Strafrecht een proces tegen de Staat de Nederlanden instellen.

In een cirkulaire (1985) van de Procureurs Generaal aan de hoofdofficieren van justitie wordt toegegeven dat een eenduidige interpretatie van art. 138 niet mogelijk is. De jurisprudentie van de Hoge Raad met jurisprudentie van de W.R. v/d Sluis burgemeester van de gemeente Hilversum, die gedateerd is op 11 dec. 1985, is niet in gebruik genomen. Het proces tegen een Arnhemse kraakpand besloot de ovj. deze voorgenomen ontruimingen van leegstaande panden geen huis of lokaalvredebreuk is omdat leegstaande panden niet feitelijk worden gebruikt. Er volgde veel jurisprudentie die deze stelling zou bevestigen.

Eind november werden er 2 panden gekraakt, Langestraat 113 en Havenstraat 71. Deze kraken waren goed voorbereid. De o.v.j. had de polaroidfoto's van de lege ruimtes al op z'n buro liggen voordat de politie was ingelicht. De kraken waren bovendien met hulp van andere steden uitgevoerd. Uit een scannerbericht bleek dat de smeris direkt wilde ontruimen, maar ze werden tegengehouden door het hoofdburo. Het hb gaf als reden op dat de o.j.v. al van de zaak afwist en dat ontruimen dus niet mogelijk was !!! Op 2 dec. kreeg de politie een brief van makelaar Post dat Havenstraat 71 nog 1 à 2 jaar leeg zou blijven omdat het pand niet te verkopen valt. Toch

gevraagd. Verder volgde er een gesprek met de wethouder van volkshuisvesting die uiterst voorzichtig bleef. Hij heeft overigens wel voor gezorgd dat wij de subsidieaanvraag gehonoreerd zagen. Een gemeentebestuur met dubbele tong, maar dat wisten we toen nog niet. Ondertussen was er op 1 feb. ook nog een axie ivm. de dreigende ontruiming van Baga Moyo. 2 van de Baga Moyo arrestanten waren (volgens de politie tenminste!!) afkomstig uit de Havenstraat. Deze mensen zijn op de s'Gravenlandseweg opgepakt. Ze waren niet aanwezig

bij de axie en werden ook niet bij of met de groep opgepakt! Nadat enkele mensen verklaringen hadden gegeven over de (dit waren getuigen van "buiten de cel" dus!) 2, kwam de smeris ze nog even sarren. Er volgde uitspraken als "goh je was er helemaal niet bij, hè ". 1 van de 2 moest nog een dag langer zitten als de andere mensen die niet gedagvaard waren. Een week later wordt er iemand opgepakt vanwege een overtreding van de plak apv. Dit was al een jaar niet meer gebeurd, de reden was makkelijk: tijdens deze arrestatie riepen ze in koor " hé een kraker, arresteren"!!!

Het tweede Havenstraatproces

Op 11 feb. volgde het tweede proces tegen de bewonersters van Havenstraat 71. Nou ja, bewonersters en enkele willekeurige andere mensen. Over het proces zelf valt weinig te melden, eigenaar Van Den Berg heeft nog steeds niks bijzonders aan Asscher te melden. Asscher besloot om woensdag 17 feb. het proces in de Havenstraat zelf voort te zetten. Maar één ding wilden wij graag weten, hoe kwam Van Den Bergs advocaat Meijer aan al die namen ??? Na enig aandringen van zowel Asscher als ons, zei Meijer dat hij de namen middels burgemeester van de ...smeris had gekregen !!! De aanwezige wijk-agent trok meteen bleek weg en belde later op de dag op of hij er niet met ons over kon praten. Dat kan ie wel doen, in de rechtszaal ofzo. Hoe zit dat nu met het doorgeven van namen ?

We weten dat het ooit in Bussem is gebeurd. Daar had een wethouder namen van krakersters aan een eigenaar gegeven. Het scheelde niet veel of dat zwijn had naar een andere baan kunnen solliciteren. In artikel 10 van de grondwet wordt ons verteld dat; "iedereen het recht wordt toegekend op eerbiediging van de persoonlijke

levenssfeer" Verder is artikel 30 van de wet politieregisters ook vrij duidelijk over het geven van namen aan derden : HET MAG NIET !!!! Op het politiebureau lijkt er volgens een journalist een absoluut spreekverbod te zijn. En ook bij de gemeentevoorlichter vangen de journalisten bot. Vraag maar aan de burgemeester, ik wil er niets over zeggen. Goed geraden, de burgemeester gaat per 1 maart met pensioen, dus geef je hem de schuld. Inmiddels overwegen wij een strafklacht tegen burgemeester Van Der (S)luis in te dienen. Ook wordt er gedacht aan een klacht bij de nationale ombudsman.

Het moet iedereen duidelijk zijn: WIJ PIKKEN DIT NIET!!!

Als ze hiermee weg komen dan kan straks iedereen bij de smeris vragen of ze even wat namen willen geven voor een dagvaarding ! Bovendien zijn de namen ook nog totaal willekeurig ! Sommige mensen wonen niet eens op de Havenstraat!!!

„Van der Sluis gaf namen krakers”

Strafklacht tegen burgemeester H'sum

(Van onze verslaggever Bert-Jan Klein)
HILVERSUM — De Amsterdamse advocaat H. Sarolea van het advocatenkollectief Oost gaat een strafklacht indienen tegen burgemeester W. R. van der Sluis van Hilversum. Hij beschuldigt Van der Sluis ervan de namen van krakers aan de eigenaar van het pand Havenstraat 71 in Hilversum te hebben doorgegeven. Die namen zouden afkomstig zijn uit het namenregister van de Hilversumse politie.

De eigenaar van het pand gebruikte de informatie voor een dagvaarding voor een kort geding voor de ontruiming van het Hilversumse kraakpand. Het is absoluut onontvankelijk, dat het hoofd van de politie bij een civiele procedure namen doorgeeft uit het politieregister. Ik vind dit een zeer ernstige zaak", aldus Sarolea.

Burgemeester W.R. van der Sluis zegt dat de eigenaar van het pand in de Havenstraat hem gevraagd had de namen door te geven. De burgemeester meende hieraan te kunnen voldoen op basis van een bestaande instructie van de procureur-generaal aan de officieren van justitie. De instructie biedt volgens Van der Sluis de mogelijkheid in het geval er anders geen toelichting mogelijk is.

Van der Sluis gaf daarom de Hilversumse commissaris van politie toestemming om die namen door te geven, toen deze er om vroeg. „Ook in een civiele zaak moet het recht zijn loop hebben. Van de strafklacht kan daarom niets komen", aldus Van der Sluis.

De eigenaar van het kraakpand verloor vorige maand een kort geding over de ontruiming. De Amsterdamse rechtbank vond dat onvoldoende was aangetoond, dat twee gedaagden tot de krakers behoorden.

„EEN AMERSEFOORTISCHE ONTRUIMING”

zijn, zouden 2 mensen aanbellen en vragen of ze van de ontruiming af wilden zien. Als ze dat niet zouden willen zouden er, indien mogelijk, leuzen op de weg geschilderd worden en veel lawaai gemaakt worden.

Van deze plannen bleef echter weinig over. Meteen bij aankomst werd de eerste leus op de weg gekalkt. Toen de verslaggever van Gooi en Eemlander (zonder fotograaf) aangekomen was, werd er al op ramen en muren geschreven. Verder werd de sauna aan de achterkant van het huis aangezet. Dit zou op zich een goeie axie kunnen zijn, maar had volgens een hit-and-run scenario uitgevoerd moeten worden en niet met zo'n groep onvoorbereide mensen.

Plotseling kwam mevr. Fentener er aangelopen. Wat we hier deden ? Een zinloze discussie volgt. Opeens schrikt ze op "Wat brand daar". Het bleek de stomende sauna te zijn. Weer enigszins bij gekomen wil mevrouw opeens wel

Enkele opmerkingen over de beweringen van Van Der Sluis;

1 De bewuste instructie waar de heer vdS over spreekt is een instructie die alleen van toepassing is bij de zgn. slachtofferregeling. Dit is een regeling die van toepassing is bij strafzaken. Dit is een civiele zaak ! Bovendien moet er eerst door een rechter toestemming gegeven worden om deze namen te geven.

2 vdS spreekt ook dat dit alleen mag gebeuren als er; citaat "in geval er anders geen rechtsgang mogelijk is". In deze zaak gaat dat argument niet op, want krakersters kunnen sinds 1-1-'87 ook anoniem gedagvaard worden. Dus is er wel "rechtsgang" mogelijk.

Laatste nieuws

De voortzetting van het proces op Havenstraat 71 wordt ook al uniek. Voor het eerst in de geschiedenis (voor zover ik weet) is er iemand gedagvaard in een kraakpand. Asscher komt normaal alleen kijken en vraagt dan wat toelichtingen. Dit keer is er ook iemand gedagvaard (iemand die op 11 feb. dus nog niet gedagvaard was !) Deze persoon heeft in z'n dagvaarding staan dat ie op 17 feb. in de Havenstraat moet verschijnen. Op de zitting van Asscher in de Havenstraat 71 te h'sum. Normaal heet zoiets schouwing ofwel descente, zoals bijvoorbeeld bij de Conradstraat in a'dam.

WIJ ROEPEN IEDEREEN OP OM OP 26 FEBRUARI NAAR H'SUM TE KOMEN OM TE DEMONSTREREN TEGEN DEZE H'SUMSE GEMEENTE EN SMERIS WANZIN EN VOOR DE BESCHERMING VAN IEDERS PRIVACY !!!! VERZAMELEN OM 14.00 UUR OP HET OOSTERSPOORPLEIN (achterkant station) IN H'SUM. KOMEN DUS !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Het volgende stuk komt uit de zogenaamde "Baga Moyo papers". Hierin staan de lotgevallen van het pand en de mensen rond Baga Moyo, van het begin tot het eind. Wij willen hieruit het stuk over H'sum en de ontruiming overnemen, omdat in voorgaande Zwartes (nr. 91 bijvoorbeeld) al uitgebreide stukken over de geschiedenis gestaan hebben. In de vorige Zwarte heb je al een en ander kunnen lezen over de axie in H'sum en de gevolgen daarvan. We hopen dat in het volgende verhaal een aantal vragen beantwoord zullen worden, want we hebben inmiddels wel begrepen dat er bij veel mensen veel vragen gerezen zijn omtrend het hele gebeuren daar.

Maandag 1 feb. werd er door een groep van ongeveer 40 mensen naar het huis van Frits aan het Kraanvogelplein te H'sum gegaan. De bedoeling was daar een soort picket-line te houden. Als de gesignaleerde pers gearriveerd zou

praten, maar voor ons is het wel mooi geweest. Er wordt richting centrum vertrokken om daar stencils uit te delen over Frits' ongunstige praktijken. Al snel zijn we omsingeld door smeris. Even later horen we dat er nogal wat pers op weg is naar het huis en we besluiten naar het gemeentehuis te gaan om daar de pers op te wachten. Daar aangekomen wordt iedereen door de smeris bij elkaar gedreven en gearresteerd op openlijke geweldpleging en vernieling. Totaal 32 arrestaties.

Niet iedereen werd na het bezoek aan Frits opgepakt bij het gemeentehuis. De mensen die wel werden afgevoerd hoorden over de mobilfoon het volgende bericht; "Op de s'Gravelandse-weg lopen 4 mensen met zwarte kleren aan. Direct arresteren." Deze mensen zijn opgepakt, zonder dat ze wisten waar voor. Willekeur heet dat ! Aan een van hen werd de volgende dag al verteld dat hij er niet bij was, maar dat hij nog wel een

BAGA MOYO BAGA MOYO BAGA MOYO BAGA MOYO

BAGA MOYO BAGA MOYO BAGA MOYO BAGA MOYO BAGA

BAGA MOYO BAGA MOYO BAGA MOYO

paar dagen zou blijven zitten. Het wordt gevaarlijk in H'sum op straat te lopen. De eerste dag werd iedereen overgebracht naar H'sum en met 5 mensen in een cel gestopt. Enkele uren later werd iedereen kort verhoord, in verzekering gesteld en werden er foto's en vingerafdrukken genomen. 's Avonds werd iedereen naar buro's in de omgeving gebracht. In Soest werd koude lucht in de cellen geblazen en elders kregen mensen geen eten, drinken of dekens. Dinsdag werden de vrouwen naar H'sum en de mannen naar Nieuwersluis gebracht. In Nieuwersluis was het goed uit te houden en kon wonderbaarlijk veel, in tegenstelling tot H'sum, waar de vrouwen niets konden of kregen. Woensdagmiddag, na de ontruiming, werd bijna iedereen vrijgelaten, op 5 mensen na. Tegen 3 van hen zou "bewijs" zijn, en de andere 2 werden naar de vreemdelingsmeris gebracht. Een van deze 2 werd eerst vrijgelaten, toen vasigepakt in zijn buik geslagen en weer gearresteerd als "illegale buitenlander". Hij piest nog steeds bloed. Alle 5 werden donderdag vrijgelaten. Twee kregen een dagvaarding op signalement mee. De smeris heeft bij de arrestaties en dagvaardingen puur willekeurig gehandeld. De dagvaardingen zijn volkomen ongegrond en om 32 mensen 2 dagen vast te houden voor wat schilderwerk is natuurlijk volkomen belachelijk. De lange arm van Frits wordt het

al genoemd en terecht. Al deze gebeurtenissen zijn echter ook niet los te zien van de ontruiming. Zelfs de kranten hebben het over kontakten tussen de H'sumse en de A'damse smeris. Deze kans konden ze niet laten liggen, al moesten ze hun eigen rechtsregels ervoor verkrachten, deze mensen moesten en zouden vast blijven zitten, zolang Baga Moyo nog niet ontruimd was. Het ging hier om de zoveelste harde kern. Na de ontruiming kon iedereen, na te dreigen met een (veel te laat gestart) kort geding tegen de inverzekeringstelling, gaan. Om deze lange hechtenis te rechtvaardigen moesten de kranten natuurlijk wel een goed verhaal hebben. De Gooi en Eemlander van 2-2 begint al direkt met het verband tussen de axie en de RARA te leggen. Alle kranten nemen dat verband over. Verder wordt er in de Telegraf en Het nieuws van de dag respectievelijk van een "strafexpeditie" en een "aanval op de villa" gesproken. Na het op 2-2 gelegde verband met de RARA, doet deze krant dat nog eens dunnetjes over in haar editie van 3-2, maar nu ook met de zaak gj Heijn. Mevr. Fentener van Vlissingen wil geen foto in de krant vanwege "recente axies tegen andere industrielen, zoals gj Heijn". De Volkskrant schrijft de volgende dag over een onderzoek van de smeris naar de banden met de RARA. Het hele circus werd in

werking gesteld om van deze geweldloze axie een ware terreurdaad te maken. Het kriminaliseren van mensen die axievoeren is natuurlijk niets nieuws, het is al jaren aan de gang, maar wordt wel steeds botter.

De ontruiming

Woensdag 3 feb. om precies half 9 werd er hard op de deur gebonst. bij Haarlemmerdijk 124. Er waren 3 mensen binnen op dat moment. Er bleek te laat dat er de vorige avond maar een stempel achter de stalen voordeur was gezet. Nadat de 3 wakker waren geworden, wat enige moeite kostte, trokken ze zich snel achter de tweede stalen deur terug. De tweede deur was op een onhandige manier neergezet, zodat hij niet snel genoeg te verplaatsen was en Baga Moyo was ontruimd. De 3 werden in de boeien geslagen, maar mochten direkt weer vertrekken met medeneming van hun spullen. Er werden 2 pelotons ME, een tank en een waterkanon achter de hand gehouden, waarvan de tank zich nog even op het Haarlemmerplein manifesteerde. Het alarm werd niet gebeld, omdat diegene die dat volgens afspraak zou doen daar het nut na de ontruiming niet meer van inzag. Om half 7 vertrokken er alsnog ongeveer 60 mensen naar Baga Moyo daar werd met verbommen en vuurwerk gegooid en that was all !!!

REAKTIE OP SJAKOO

Het Fort van Sjakoo is duidelijk op haar teentjes getrapt. N.a.v. een klein artikel in de Zwarte 93 doet Sjakoo uitgebreid uit de doeken waarom er niets van het verhaal of de schrijver zou deugen. Jammer dat Sjakoo dit zo agressief en slecht gemotiveerd doet.

Om bij het begin te beginnen. Op 9 januari heb ik 8 exemplaren van de Balgoyer Courant verwijderd uit het Fort. Een antifascistische aktie dus. Een protestaktie heb ik het genoemd. Ten onrechte blijkbaar want volgens Eef Verweij van het Fort van Sjakoo hoort bij een protestaktie ook een soort van vernieling aanwezig te zijn. Helaas voor Eef is dat dat mijn manier niet geweest is. In alle rust en kalmte heb ik het vunzige drukwerk in beslag genomen. In die zin wil en kan ik ook niet vergeleken worden met een groep gemaskerde mensen, bewapend met een lode pijp, die een andere vorm van verwijdering toepassen bij een Amsterdamse boekhandel (mijn sympathie of apatie in het midden gelaten). Als Sjakoo zich burgerlijk en niet autonoom noemt is het goed mogelijk dat dit waar is maar mijn woorden zijn het niet. Kinderachtig zou ik ze wel willen noemen. Herhaaldelijk zijn er verzoeken gedaan, en niet alleen een paar keer door de Anne Frank Stichting, om de blaadjes weg te halen. Als Sjakoo zo doof of vergeetachtig is mag ze ook niet boos worden als een ander dat niet is en op één gegeven moment het recht in eigen handen neemt. Vreemd is ook dat

deze exemplaren van de Balgoyer opeens nadat ze ontvreemd waren niet meer van nazi en BVD-funktionaris Joop Zwart waren en dat ze dus eigenlijk niet in de categorie fascisme thuis hoorden. We moeten Sjakoo op haar woord geloven. En dat is erg moeilijk. Citaat: "Omdat wij niet wisten dat de oude Balgoyer eigenlijk wel deugde...". Als Sjakoo een exemplaar had doorgekeken had ze geweten dat ook de oude Balgoyer in de katagorie fascisme mag vallen. Dan wordt het moeilijk de oude van de nieuwe te onderscheiden. Zeker met de wetenschap dat de logo identiek is alswel dat Zwart van zoveel postbussen gebruik maakt dat het postbusnummer op de ontvreemde Balgoyer ook zeer goed van Zwart zou kunnen zijn. Erg merkwaardig vind ik ook dat toen Sjakoo het idee had dat de Balgoyer fascisties was dat ze het blad toch in de verkoop hield. Is dat om geld te verdienen aan fascistiese troep? Een van de intelligentste opmerkingen die ik daarover gehoord heb van een Sjakoo medewerker was dat linkse mensen zodoende geïnformeerd werden over extreem rechts. Onder dat voorwendsel kan je alles wel verkopen. Bovendien kom je als geïnteresseerde beter terecht bij de diverse antifascistiese organisaties.

De grote vraag is natuurlijk wat verkoopt een boekhandel. Mijn mening is geen fascistiese papieren en ook geen 'linkse' drukwerken die tot doel hebben om mensen te beledigen, te bedreigen en uit te spelen (Parels voor de Zwijnen). Het lijkt me ook verstandiger dat het Fort van Sjakoo

een keer de hand in eigen boezem steekt in plaats van te gaan lopen zieken tegen iemand die hen op hun fouten wijst. Sjakoo kan beter een goed discussiestuk schrijven dan mille interpretaties van het woord autonoom te geven. Uiteindelijk zou dat een hoop ellende en censuur schelen. Een censuur waar Sjakoo zo op tegen schijnt te zijn. Een censuur die er al toe geleid heeft dat Bluf mijn oorspronkelijke artikel gecensureerd heeft, terwijl Sjakoo kan zeggen wat ze wil.

een provinciale onafhankelijke (= autonome) antifascist.

P.S. de 8 exemplaren Balgoyer Courant zijn inmiddels verdwenen in archieven van antifascistiese organisaties en individuen, waar ze thuishoren.

NOG EEN KLEINE REAKTIE

althoewel ik mezelf had voorgenomen om geen woord meer vuil te maken aan de toestanden rond Parels voor de Zwijnen, toch nog even dit: in tegenstelling tot wat het Fort en de directeur van Atheneum iedereen proberen wijs te maken, is de stapel die bij Atheneum is meegenomen niet weggehaald door mensen met bivaks of een lode pijp. De brochures zijn weggehaald na het derde verzoek aan Atheneum, door mensen die zich bedreigd voelden, de verkoop te staken. Hier is nog een discussie aan vooraf gegaan in Atheneum. Openlijker jatten volgens ons niet.

De Parelvissers.

DE STRUKTUUR VAN DE TIRANNIE

Toeval?

Groepen mensen, die op andere gronden dan het meedingen op de maatschappelijke markt van produktie en konsumptie gaan samenwerken, worden vroeg of laat gekonfronteerd met de vraag naar structuur en structurering van de samenwerkende groep.

Vroeg komt de vraag naar structuur ter sprake bij groepen, die binnen de maatschappelijke kaders iets willen bereiken.

In overdrachtelijke zin komt het erop neer: na het tellen van de berg geld een rangschikking maken van de muntsoorten. De vraag wordt gesteld, wat kunnen we met de groep bereiken? Voor dit soort groepen staat de maatschappelijke effectiviteit van de groep op individuele verdiensten en of vaardigheden centraal.

Dat de vraag naar structuur echter veel meer een inperking betekent van de nagestreefde doelen - de volgorde is immers zo, dat er eerst over doelstellingen van een groep wordt besloten, waarna de structuur discussie de haalbaarheid van die doelstellingen bepaalt - geldt slechts voor die mensen, die in groepen samenwerken, waarin dit probleem pas later aan de orde komt. In het navolgende zal dit nog duidelijk worden.

Wat bij de Zwarte nr:94 over een structuurdiskussie binnen de vrouwenbeweging '84 te lezen valt, is op z'n minst een signaal.

Het rommelt weer wat binnen de beweging - of binnen dat wat voor de "vrouwenbeweging" in de plaats gezet moet worden. En dus rommelt het ook binnen de Zwarte, als deel van die beweging.

Het stuk "tirannie van de structuurloosheid" kwam dan ook op een andere manier dan de meeste kopij bij de samenstelling van de Zwarte binnen. En daarmee werd het kopij bij uitstek! omdat het een punt van discussie bij de samenstelling van de Zwarte vormt. Er zit dus meer structuur in, dan het toeval wil.

Veeg teken.

Ook zonder kennis van de reactie van Cathy Levin valt er op het stuk "tirannie van de structuurloosheid" heel wat aan te merken.

Zo is een aanvankelijke definitie als 'structuurloze groepen zonder leider' in de rest van het artikel nergens meer van toepassing. Daarentegen wordt 'de elitaire houding van linkse groepen' tot sleutel voor de noodzaak van een formele structuur, terwijl die houding de vrouwenbeweging juist tot structuurloosheid aanzette. De kwaliteit van de redeneertrant laat veel te wensen over, maar het slot van het stuk laat geen enkele twijfel meer bestaan: het stuk is een betoog voor de verdeling van de

macht en de beheersbaarheid ervan door structurering.

Wanneer we binnen de beweging al constateren, dat structuren in de maatschappij ons dermate beheersen, dat iedere vorm van verzet tegen de heersende structuur als een verzet tegen de structuur van de heersenden wordt toegejuicht (Zwarte nr.93), kunnen we niet gemakshalve voor de goeie gang van zaken ons een structuur opleggen (=formalisieren) die niet anders dan van de heersende kan zijn afgeleid. Zoiets is zonder meer reaktionair te noemen en is een veeg teken voor wat zich binnen de beweging en de Zwarte afspeelt.

Structuur.

Een structuur is een formalisering van verhoudingen, zoals die op een gegeven moment zijn vastgesteld. Deze formalisering heeft in het algemeen tot doel, door het benoemen van de verhoudingen er vat op te krijgen, ze te kunnen beheersen en dienstbaar te maken.

Het ontwerpen van structuren, zowel op materieel als op immaterieel gebied, is een fundamentele bezigheid van onze samenleving, een samenleving die is gebaseerd op uitsluiting en beheersing.

De formalisering van menselijke verhoudingen heeft sinds de invoering van het democraties stelsel een bijzondere hoge vlucht genomen: alles onder het kopje 'vrijheid, gelijkheid en broederschap'. Feitelijk echter zien we, dat de reglementering van het dagelijks leven in de laatste twee eeuwen gigantiese vormen heeft aangenomen en het individuele leven van de mensen totaal doordrongen heeft. En het zijn de machthebbers, die hiermee hun macht en invloed hebben vergroot; ten koste van de integriteit van de (beheersbare) menselijke verhoudingen.

Tegelijkertijd - en dat is het typies demokratiese - korrumpert deze formalisering door de delegatie van een klein stukje macht, gedelegeerd door hen die met iedere voortgaande structurering hun macht zien toenemen.

Iedereen kent de vertwijfelde pogingen van de smeris, om bij acties een of andere woordvoerderster uit de aktiegroep los te weken.

Ook bekend is, hoe de burgerlijke pers de juistheid van berichten aantrekt door iemand tot officiële sprekerster van een groep te verklaren. Bij wijze van wisselgeld voor deze knieval voor de macht van de heersenden krijgt de nieuwe 'funktionaris' (de sprekerster van een aktiegroep, de sekretaris van een buurtgroep etc.) een stukje gedelegeerde macht naar de groep toe.

Juist bij groepen die een zeker belang daaraan hechten, menselijke verhoudingen anders dan op macht te baseren (emancipatiebeweging, autonomen) verloopt het proces van

strukturering meestal achteraf en onderhands, van buiten opgedrongen en vaak weersproken.

Geheel anders is het voor groepen, die bij voorbaat de beheersing van de maatschappij op een of ander deelgebied voor ogen hebben.

Een degelijk ontwerp van de aan te nemen structuur is vaak even belangrijk als de definiëring van de doelstellingen. De machtsverhoudingen als zodanig worden bij deze groepen niet ter discussie gesteld; het gaat uitsluitend om een (groter) aandeel in de macht. En de voorwaarde hiertoe is een akseptatie van en onderwerping aan de machtsstructuren, namelijk door zichzelf te strukturieren, in de heersende structuur in te voegen.

Het zal niemand verbazen, dat de doelstellingen van zo'n groep alleen maar (kleine) korrekties binnen de maatschappelijke verhoudingen beogen. En mocht de doelstelling aanvankelijk breder zijn, zorgt de structurering wel voor een aanvullende reductie ervan.

Veigeblad?

De behoefte naar een 'heldere' en voor iedereen toegankelijke structuur wordt binnen de beweging op, wanneer op het vlak van de doelstellingen - de uitformulering van de doelen - moeilijkheden opduiken. Uiteenzettingen over ideologie en strategie kiepen op de meest cruciale momenten om in debatten over zich zelf op te leggen structuren; structuren die machtsverhoudingen in deze discussies moeten bijstellen en verzekeren.

Afgezien van de aanleiding voor zulke ideologische discussies en uiteenzettingen over de te volgen strategie wekt echter een structuur in zulke situaties als een veigeblad voor de doelloosheid van een groep: een wat al te gemakkelijke prooi voor de heersenden.

Structuurloosheid is een utopie, die ons machtsgericht denken blijft prikkelen en uitdagen. Ze is dan ook de enige weg om een radikale verandering in de maatschappelijke verhoudingen te bewerken.

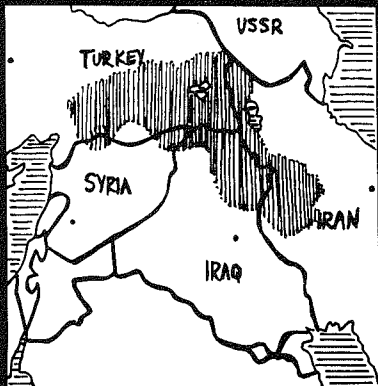
Het dilemma, dat in een structuurloze groep iedereen voor alles aanspreekbaar is en dus voor niets, dwingt steeds weer opnieuw tot uiteenzetting met werkelijke problemen, wanneer er dingen fout gaan, mensen niet meer goed samenwerken en groepen in passiviteit verzinken. Structuren dienen hierbij als veigeblad voor de noodzaak aan de menselijke verhoudingen te werken

LIEVER IN NED DAN NAAR TURK

UITGEWE

In de Pauluskerk in Rotterdam zijn 35 Koerden in hongerstaking uit protest tegen hun dreigende uitwijzing.

Als je als Koerd Koerdisch spreekt, bijv. in een telefoongesprek met een familielid, vriend of vriendin, dan kun je in Koerdistan opgepakt worden, en levenslang de bajes in verdwijnen. Als je op straat Koerdische liederen in het openbaar zingt, kun je opgepakt worden en in de bajes verdwijnen. Systematisch wordt het Koerdisch leven, kulturele en politieke identiteit onmogelijk gemaakt. Het Turks-fascistische regime maakt het Koerden onmogelijk om in vrijheid als Koerd te kunnen leven.

Koerdistan is sinds 1925 gevierendeeld en onder heerschappij komen te staan van Irak, Iran, Syrië en, in het noordwesten, Turkije.

Koerdistan, het vroegere Mesopotamië (635 v.Chr.) is altijd een bergachtig gebied geweest, rijk aan ijzererts en aardolie. Al eeuwen lang hebben kolonialistische en imperialistische landen Koerdistan aangevallen en uitgebuit. Koerdistan is vooral vanwege militaire en economische belangen en vanwege strategische ligging een zeer aantrekkelijk gebied. Vandaar dat Koerden werden ingelijfd in plaats van een eigen bestaansrecht te hebben.

Koerdistan wordt militair beheerst, het onderwijs is in het Arabisch, Perzisch of Turks; de

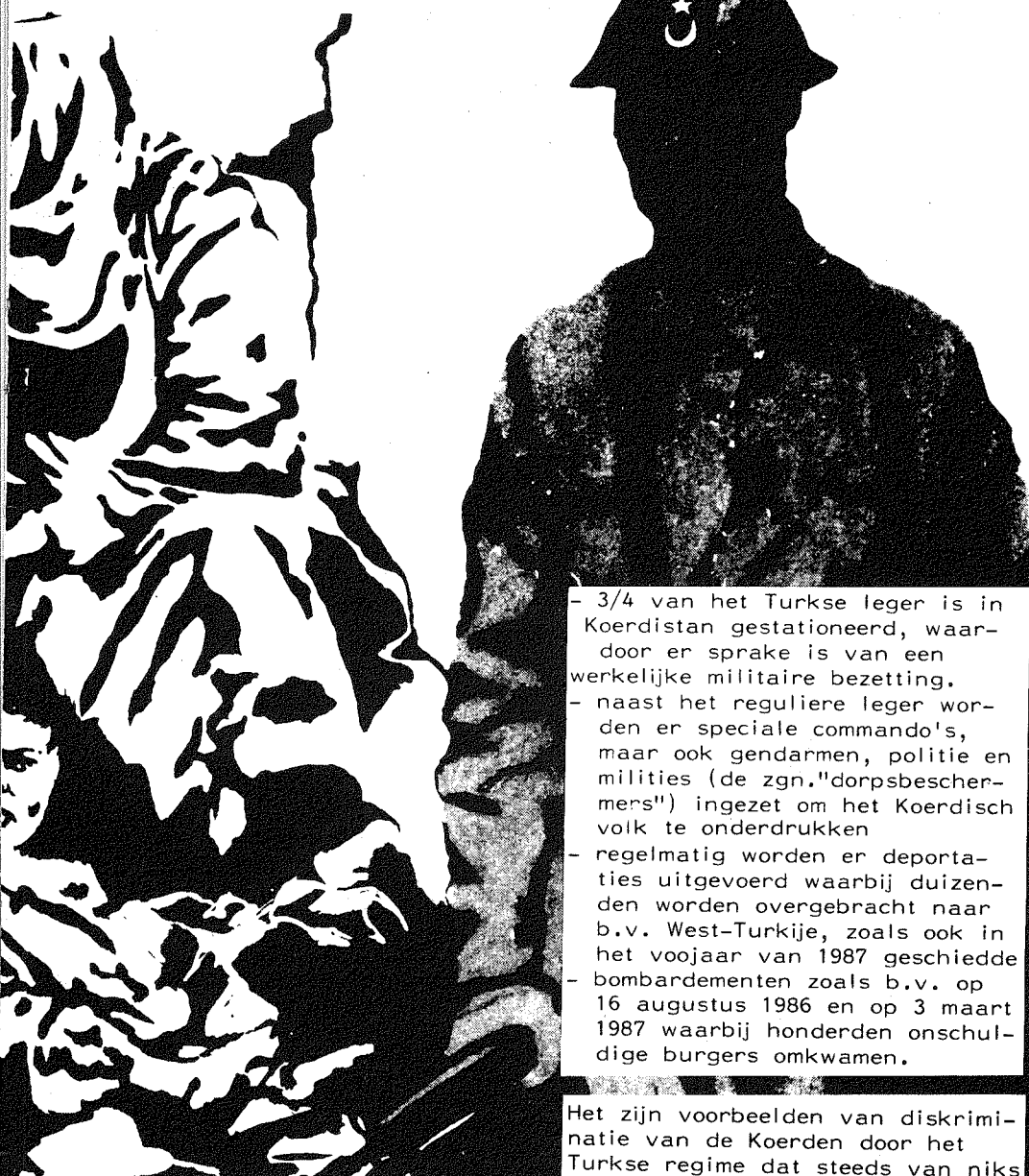
Koerdische taal mag niet gesproken worden. In Koerdistan zijn sommige dorpen in heerschappij gesplitst. Het gaat hierbij vooral om grensdorpen, die bijvoorbeeld gesplitst zijn in een Turks en een Iraakees deel. Als je dan uit het Iraakees deel naar het Turkse deel om iemand te bezoeken, moet je eerst 1000 kilometer verderop in Bagdad vragen om toestemming aan de Turkse heren. Voor alles zijn de Koerden afhankelijk van de Turkse regeltjes en normen.

Het Koerdische volk is uiteengerukt d.m.v. deportaties, er vinden regelmatig bombardementen plaats op dorpen waardoor men moet vluchten, en een aantal Iraakse Koerden is zelfs d.m.v. injecties onvruchtbaar gemaakt, opdat de Koerden uitgeroeid worden. Door gevangenisstraffen -een

vrouw is onlangs veroordeeld tot 76 jaar wegens haar Koerd-zijn - foltering en onrecht - Koerdische gevangenen mogen met hun advocaat geen Koerdisch spreken, en sommige Koerden kennen geen Turks, dus contact is dan onmogelijk - wordt de Koerden het zwijgen opgelegd.

Turkije zet alles in het werk om de wereld te doen geloven dat Turkije een democratie is. De NATO-partners hebben veel te veel economische en militaire belangen bij Turkije om hieraan te durven twifelen. Turkije is de militaire basis voor het V.S. en het Europees imperialisme in het Midden-Oosten. Zij steunen het fascistische regime. Op een NATO-bijeenkomst in Istanbul heerste een sfeer van "liever een onderdrukte Koerd dan een kommunistische

DERLAND STERVEN KIJE TE WORDEN ZEN.

Koerd". Zo zit dat dus, met Nederland.

Het verzet van Palestijnen, Koerden, Indianen, Aborigines, in Zuid-Afrika, Chili en van vele anderen voor een vrij bestaan zal altijd gebroken worden door de belangen van de imperialistische staten. Het land wordt leeggeroofd en de mensen uitgeroofd voor geld en macht.

Ook in Koerdistan zijn talloze voorbeelden van schendingen van de mensenrechten:

- het spreken van de Koerdische taal en het ijveren voor Koerdische rechten is verboden en wordt berecht als een "separatistische activiteit".
- Koerdische organisaties en partijen zijn verboden.

- 3/4 van het Turkse leger is in Koerdistan gestationeerd, waardoor er sprake is van een werkelijke militaire bezetting.
- naast het reguliere leger worden er speciale commando's, maar ook gendarmen, politie en milities (de zgn. "dorpsbeschermers") ingezet om het Koerdisch volk te onderdrukken
- regelmatig worden er deportaties uitgevoerd waarbij duizenden worden overgebracht naar b.v. West-Turkije, zoals ook in het voojaar van 1987 geschiedde
- bombardementen zoals b.v. op 16 augustus 1986 en op 3 maart 1987 waarbij honderden onschuldige burgers omkwamen.

Het zijn voorbeelden van diskriminatie van de Koerden door het Turkse regime dat steeds van niks weet. Daarnaast worden Koerden natuurlijk afgeschilderd als terroristen, en worden Koerden in Europa verdacht gemaakt. Wie kent niet de schreeuwende koppen in de media dat Olof Palme vermoord zou zijn door Koerden? He-las ontging het menig lezer, gezien de zeer minieme omvang van het tegenbericht, dat dit bericht onjuist was. Wie kent niet de uitwijzing van Koerden uit Frankrijk (dec. '87) omdat zij zgn. militanten zouden zijn van buitenlandse organisaties? Dit ondanks het feit dat zij in het bezit waren van geldige verblijfsvergunningen en nimmer de Franse wetten overtraden. Was daarom een week later het onjuiste bericht, dat een Duitse diplomaat door Koerden vermoord was in Parijs, noodzakelijk?

26 Koerden zijn op 26 januari 1988 in hongerstaking gegaan omdat hen, en nog 29 Koerden, geen politiek asiel wordt verleend door het Ministerie van Justitie. Nederland vindt dat het behoren tot de Koerdische bevolkingsgroep als zodanig niet hoeft te leiden tot diskriminatoire maatregelen van de kant van de Turkse overheid.. (Min. van Justitie)

Als de nederlandse regering haar ogen open zou doen, zou ze een fascistisch regime zien in Turkije, dat mensen vermoordt. Maar natuurlijk houdt zij daar haar ogen voor gesloten, en stuurt de Koerden nu met een gerust hart terug, in ruil voor economische en militaire belangenbehartiging van haar fascistische bondgenoot Turkije.

Op 15 februari 1988 hebben 9 mannen en vrouwen zich gevoegd bij de hongerstakers, zodat er nu 35 hongerstakers zijn in de Pauluskerk, Mauritsweg 19 te Rotterdam. De eisen van de hongerstakers zijn:

- politiek asiel voor de 55 Koerden
- er moet een onafhankelijke onderzoekskommissie naar Koerdistan om de mensenrechtenschendingen te melden
- verbetering van de situatie van de 2000 hongerstakers in Koerdistan
- herziening van de Nederlandse houding t.o.v. het Turkse regime.

In Nederland leven zo'n 600 Koerden die onder heerschappij stonden van Irak, Iran of Syrië en zo'n 20.000 Koerden uit Turkse heerschappij. Deze 55 asielzoekers zijn allen gevlucht na de coup van de fascistische generaal Evren. Zij waren actief voor de mensenrechten in Koerdistan. Als zij nu terug moeten, worden ze daar tot levenslang veroordeeld, gedood of achtervolgd. Als gevangenen zal hen een mensonterend "leven" te wachten staan; onlangs zijn in Zuid-Koerdistan gevangenen vergiftigd, en voor behandeling naar Engeland overgebracht. Er is een verbod op het bezoek aan gevangenen, zelfs voor advocaten. Er zijn verdwijningen en voorbeelden van Koerden die al 8 keer ter dood veroordeeld zijn omdat ze actief waren.

vervolg op blz. 10

vervolg van pg.9

Dit zijn feiten die ook bij de Nederlandse overheid bekend zijn. Toch doet zij uitspraken op onjuiste gronden en neemt zij de hongerstakers niet serieus. Zij denkt dat het verzet van de hongerstakers vanzelf gebroken zal worden en dat dan het probleem is opgelost.

Wij hopen op solidariteit van een ieder die de rechten van de mens serieus neemt.

Andere solidaire acties:

- in Düsseldorf zijn Koerden in hongerstaking.
- het kantoor van Amnesty International in België is bezet om druk uit te oefenen.
- de ministeries van buitenlandse zaken en justitie zijn bezet. BZ zegt dat ze wel weten dat het niet allemaal klopt, maar dat ze niet openlijk kunnen zeggen wat er in Turkije gebeurt.... Bij justitie: geen resultaat.

KOERDEN EN KOERDISTAN VERZWEGEN VOLK VERZWEGEN LAND

Het verhaal van één van de Koerdische hongerstakers, 14-2-'88, de twintigste dag van de hongerstaking van 26 Koerden.

Als wij naar Turkije teruggestuurd worden zullen we direct door de Turkse militaire dienst of politie worden opgepakt, omdat we Koerd zijn, omdat we voorstanders zijn van het Koerdisch nationaal bevrijdingsfront. De gevangenen in Turkije zijn onmenselijk. Als iemand wordt vrijgelaten, doet de Turkse regering dat om haar 'demokratische gezicht' te laten zien, maar in werkelijkheid gaat het er om diezelfde persoon te volgen, zijn of haar contacten na te gaan en vervolgens weer tot arrestatie over te gaan van persoon in kwestie plus z'n vrienden. Zo worden velen vrijgelaten om daarna weer opgepakt te worden. Mocht je uiteindelijk 'vrij' zijn, dan wordt je wel levenslang gevolgd door de Turkse geheime dienst, zeker ook als je in Nederland woont.

Je wordt dus soms op 'humanitaire' gronden vrijgelaten terwijl de geheime dienst je gewoon wil volgen.

De Nederlandse regering heeft vele contacten met Turkije, daarom worden wij nu als Koerden gewoonweg uitgewezen. Daarom protesteren wij, onze eisen zijn:

-herziening van de uitwijzing, politiek asiel voor 55 Koerden e.a.

-een onafhankelijke commissie om de situatie in Koerdistan te onderzoeken

-betere omstandigheden voor de hongerstakers in Koerdistan

Voor vele vluchtelingen is er niet eens de mogelijkheid in hun eigen taal hun situatie te verduidelijken; ze krijgen geen tolk of zijn zo snel mogelijk teruggestuurd.

Wij kunnen nu in de Pauluskerk blijven, maar als we één voet buiten de kerkdeur zetten worden we opgepakt. Of we vermoord worden, gedeporteerd of mishandeld is blijkbaar niet van belang. Wat van veel meer belang is voor de Nederlandse regering zijn de economische en militaire belangen. Daarom zal Nederland Turkije altijd ondersteunen, ook tegen ons als Koerden.

Men zegt vaak dat er geen verschil is tussen Koerden en Turken en dat dus de schendingen wel meevallen, Turken in Turkije hebben het toch niet zo slecht? Maar we worden juist gediskrimineerd, en daarom kunnen we niet terugen zijn onze vrienden in Koerdistan in gevaar. Als je zegt dat je Koerd bent word je onderdrukt; veel Koerden kunnen geen Turks spreken dus contact is vrijwel onmogelijk zonder gepakt te worden. Sommige Koerden werken samen met het Turks regime, omdat ze geen andere keuze hebben, vinden ze. Maar dat werkt tegen ons.

Ons volk zit in precies dezelfde strijd als het Palestijnse volk. We worden als terroristen afgeschilderd omdat we vechten voor een eigen staat, voor vrijheid en een zelf bepaald leven. Het Turks regime zegt dat we geen eigen volk zijn, maar terroristen; onze politieke gedachten en kulturele identiteit worden ontkend.

Iedereen, overal, weet dat wij een eigen volk zijn, het Turkse regime en haar handlangers weten van niets. Volgens Turkije blijven wij altijd een Turkse kolonie.

Stel dat onze eisen ingewilligd zouden worden, dan willen we geen mooie gladde woorden maar harde bewijzen dat onze situatie zal veranderen zoals wij dat willen.

Twee weken geleden hadden we een gesprek op Buitenlandse Zaken, waar men ons zei er alles aan te doen, als we de hongerstaking zouden opgeven; wij wilden dat men precies uitlegde wat men voor ons kan doen; dat kon niet. Wij geloven de woorden niet; het teendeel ervan is al jaren gebleken.

Er zijn veel Koerden buiten Koerdistan, in Europa, VS, Australië, Canada, Midden-Oosten, Armenië, o.a. De meesten zijn na 1980 gevlucht, na de coup van de fascistische generaal Evren.

Er zijn Turkse vrienden die verklaren dat zijzelf nooit vrij zullen zijn als niet ook Koerden vrij zijn. Naast de hongerstakers zijn ook vrienden die geen asiel krijgen actief voor de vrijheidsstrijd; er is druk uitgeoefend om permanente verblijfsvergunningen te krijgen tot de situatie veranderd is in Koerdistan en terugkeer mogelijk zal zijn.

Verder zijn er in Frankrijk en in Basel Koerden in hongerstaking gegaan in gevangenis.

zaterdag 20 februari 14.00 uur vertrekt er een demonstratie vanaf het Churchillplein in Rotterdam om de eisen van de hongerstakers te ondersteunen.

verzamelen bij het beeld van de verwoeste stad (Zadkine) hoek Blaak/Coolsingel

ELECTRONISCHE REVOLUTIE

WILLIAM S. BURROUGHS

Maldoror

In Den Haag zetelt de nieuwe uitgeverij Maldoror die de naam ontleent aan wat de bijbel van de surrealisten wordt genoemd: De Zangen van Maldoror, geschreven door le Comte de Lautréamont oftewel Isidore Ducasse. Geboren in 1846 in Uruguay, 24 jaar later overleden in Parijs, vermoedelijk ten gevolge van de toen heersende Frans-Duitse oorlog, in die zin dat voedsel en artsen zeer schaars zullen zijn geweest.

Ook de Amerikaanse schrijver William Burroughs, zo weten we uit de verhalen van zijn kunstbroeders Jack Kerouac en Allen Ginsberg, was sterk onder de indruk van 'Maldoror'.

En het is Burroughs die de eerste uitgave van uitgeverij Maldoror voor zijn rekening zal nemen.

Burroughs is regelmatig in staat geweest om de aandacht op zichzelf te vestigen. In 1959 was dat om de rechtszaak die tegen zijn boek 'The Naked Lunch' was aangespannen: het boek zou 'obsceen' zijn. In feite is het een boek zonder begin of eind, waarin op soms bijzonder komische, vaak ook droge wijze beschrijvingen worden gegeven van personen en zaken die Burroughs zelf had meegemaakt. De man is twaalf jaar aan morphine verslaafd geweest, en dan kan je begrijpen dat zijn boek nu eenmaal niet over koetjes en dergelijke zal gaan. En dat heet dan obsceen. Zelf zag hij het

anders en verklaarde tegelijkertijd de titel: 'Zien wat er werkelijk aan het einde van je vork zit.'

De uitspraak van de rechtszaak leidde er toe dat het boek in eerste instantie in Parijs werd uitgegeven, en de Verenigde Staten en Engeland moest worden binnengesmokkeld.

In de jaren zestig bleek hem het etiket 'peetvader van de Beat-Generation' te zijn opgeplakt, en misschien zelfs wel 'opa van de hippies'. Hij heeft deze reputatie zelf sterk bevestigd door op een gegeven moment de toendertijd weer 'in' komende traditie van het manifesten uitgeven te ondersteunen met zijn 'Electronische revolutie'.

Dit zijn een aantal essays die ons duidelijk maken dat Burroughs 'cut-up' techniek niet alleen voor literaire doeleinden hoeft te worden gebruikt. 'Cut-up' is het verknippen en opnieuw rangschikken van woorden, evt. met behulp van taperecorders, die sinds het Watergate-schandaal

blijkbaar tot meer in staat zijn dan vaak werd aangenomen. (In zijn 'voorwoord' vraagt hij zich af of er behalve de CIA nog wel iemand anders geïnteresseerd is in zijn tekst.)

Electronische revolutie gaat dus over het revolutionaire gebruik van taperecorders. Een voorbeeld:

"OM GERUCHTEN TE VERSPREIDEN

Laat tien operateurs met zorg bereide opnames de straat opgaan tijdens spitsuur en zie hoe snel de woorden rondgaan. De mensen weten niet waar ze het gehoord hebben maar ze hebben het gehoord."

Hier is een ander:

"ALS FRONTLIJNWAPEN OM RELLEN TE PRODUCEREN EN TE LATEN ESCALEREN

Er is niets mystieks aan deze operatie. Rel geluidseffecten kunnen een daadwerkelijke rel produceren in een relsituatie. Opgenomen politiefluitjes zullen politieagenten aantrekken. Opgenomen pistoolschoten, en hun pistolen zijn getrokken."

Als je Burroughs vraagt wat hij vindt wat het verschil tussen 'goed' en 'kwaad' is, dan zal hij vermoedelijk antwoorden dat hij het kwaad 'parasitair' vindt. In feite is dit één van de belangrijkste thema's uit zijn werk. En gezien binnen het kader van de Electronische Revolutie heeft hij reeds geconcludeerd dat het woord (of zelfs een geluid) een virus kan zijn, waar maar weinig mensen zich bewust van zijn: Hoeveel mensen ken je die absoluut niet tegen stilte kunnen?

Al met al, dit zijn de thema's die Burroughs in de essays heeft verwerkt, en de technieken die hij beschreven heeft om jezelf van het parasitaire bewust te maken om er zodoende iets tegen te doen, zijn technieken die tegen je werken als je ze niet serieus wilt nemen. Ze worden gebruikt, maar wie zal zeggen wanneer en hoe. Dit boekje geeft een aantal aanwijzingen die richting op.

Hare Lebnis.

Het is de bedoeling dat het boekje voor zo'n f12,50 over een week of twee in de linkse boekhandels zal komen te liggen, en wie weet een enkele rechtse.

contactadres:

Stg. Maldoror

postbus 898

2501 CW Den Haag

voor een serieuze discussiepraktijk

Het werken aan een betere analyse van de politieke situatie, het doorbreken van de versplintering en het discussiëren over een perspectief voor de toekomst was de inzet van het congres.

De voorbereidingsgroep was bedoeld om dit congres te organiseren en heeft geprobeerd enige inhoudelijke ideeën daarvoor op papier te zetten.

Ik maakte met bovengenoemde intentie deel uit van die voorbereidingsgroep.

Nu, terugkijkend op het congres en de voorbereiding daarvan, heb ik veel kritiek gekregen op hoe we dat aangepakt en uitgevoerd hebben.

Uitgangspunt voor die kritiek blijft voor mij het belang van de analyse, het belang van het bespreken van ons verleden en onze mogelijke toekomst.

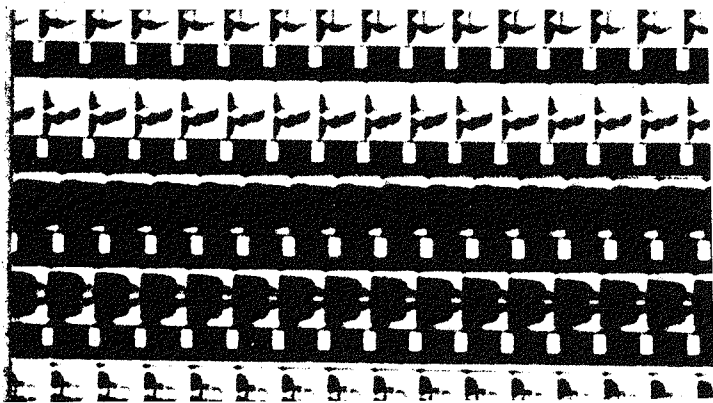
Het congres is niet geworden wat het had kunnen zijn. Cynisme, gelijkhebbij, oud zeer, stereotype beelden over en weer, waren overmatig aanwezig, naast de kleine, te kleine, lichtpuntjes die ik kon waarnemen.

De discussie die daar niet van de grond kwam moeten we wat mij betreft wel voeren. Daarom dit stuk.

INHOUD EN VOORWAARDEN

Eenzijds wil ik een aantal inhoudelijke kanttekeningen maken bij de analyses die in de reader aan bod komen en anderzijds wil ik ingaan op een aantal voorwaarden die vervuld moeten worden, wil er ooit een goede discussie van de grond komen.

Ik richt mij voor die inhoudelijke kritiek op de twee, enigszins geforceerd te onderscheiden, theorieën die zijn ingebracht door de voorbereidingsgroep. Te weten de "anti-imperialisme"richting en de theorie over het "imperialisme-patriarchaat".

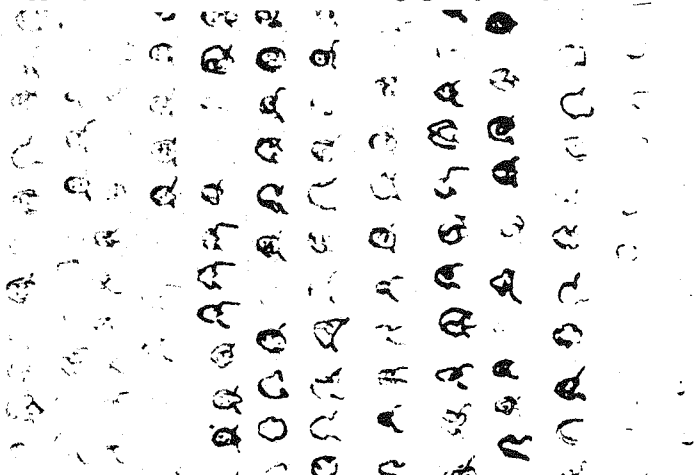
Een aantal losstaande stukken zoals 'fundamentele veranderingen' en 'speurtocht naar macht' laat ik hier buiten beschouwing omdat ze op het congres nauwelijks besproken zijn. Iets wat overigens niet aan de kwaliteit van de stukken lag, ze zijn beiden goed geschreven en wel doordacht.

De hoofdmoten die ingebracht werden door de reader waren dus het "anti-imperialisme" en het "patriarchaat-imperialisme". Ik blijf ze maar even noemen naar hun hoofdtermen.

De suggestie is wel gedaan dat de voorbereidingsgroep op één "lijn" zat of zit. Het lezen van de reader zal iedereen duidelijk maken dat daar geen sprake van is. Ook binnen de voorbereidingsgroep is het niet steeds duidelijk geweest waar de overeenstemming op hield en de verschillen begonnen. Daar hadden wij duidelijker over moeten zijn.

Voor dat ik per onderscheiden stroming een aantal inhoudelijke opmerkingen maak, wil ik stellen dat ik de "patriarchaat-imperialisme"theorie theoretisch perspectiefvoller vind dan de "anti-imperialisme"theorie. Hoewel ik het anti-imperialisme beschouw als belangrijke politieke denkrichting, kan ik de variant daarvan, zoals die in de reader en het onderklasserstuk is geformuleerd, niet erg waarderen. De kritiek hierop zal ik dus puntsgewijs aan de orde stellen. Ook het "imperialisme-patriarchaat" ben ik niet onverkort toegedaan, dus ook daarop een aantal vergaande kritiekpunten.

Ik wil de theorieën niet met elkaar gaan vergelijken, wat slechts leidt tot een valse beter-slechter tegenstelling. De theorieën zijn heel verschillend en slechts hier en daar overlappend. Ik voel er weinig voor mee te doen aan de 'richtingenstrijd' die er helaas in de voorbereidingsgroep uitgebroken is..

PATRIARCHAAT EN IMPERIALISME

Allereerst de patriarchaat-imperialismetheorie:

-De theorie mist een heldere uiteenzetting van haar begrippen. De 'logica' van de theorie vertoont nog al wat 'gaten'.

-De stukken zijn teveel op zoek naar een 'materiële basis' van het patriarchaat. Zij maakt niet duidelijk wat zij onder 'materieel' verstaat. Dit maakt het mogelijk het patriarchaat eng te interpreteren tot economische uitbuiting. Door 'materieel' te definiëren als een meer omvattend begrip, voorkom je die platte interpretatie. Materieel in de zin van de historisch-materialistische methode, zoals Maria Mies die bijvoorbeeld gebruikt, omvat b.v. ook menselijke behoeftes, natuurlijke factoren, concrete verschillen tussen mensen en ideologiefactoren.

-De kracht van de theorie ligt juist in het analyseren van de vele verschillende tegenstellingen die er concreet bestaan.

-Helaas gaat het ook op zoek naar een 'eerste oorzaak' van de belangrijke tegenstellingen. Iets wat steeds weer leidt tot veel speculatie over hoe het ooit 'zo gekomen is'. Weliswaar leuk om over na te denken, maar niet te gebruiken als verklaring waarom jouw theorie 'beter' is dan anderen.

-Een historisch perspectief is natuurlijk onontbeerlijk voor een goede interpretatie van het heden, maar het dwalen in de oertijd levert niet veel op.

-De concrete tegenstellingen die in de patriarchaat-

imperialisme-theorie aan de orde komen zijn vooral man-vrouw en kapitaal-arbeid. De tegenstelling tussen de derde wereld en het rijke westen wordt ook via wit-zwart benoemd. Er zijn meerdere tegenstellingen die relevant zijn zoals religieus-niet-religieus en homo-hetero. Natuurlijk kan je niet alle tegenstellingen erbij halen, maar dan moet je wel beargumenteren waarom je het één zo belangrijk vindt en waarom je het andere volledig weglaat.

-De theorie heeft naar mijn idee een aantal goede punten, die niet altijd goed uitgewerkt, maar de moeite van het opmerken waard zijn. Het zijn de volgende:

*Het persoonlijke (individuele) leven van mensen wordt directer gekoppeld aan een meeromvattende analyse als in de meer marxistische analyses. Het knoopt aan bij meerdere posities die mensen innemen. Je bent niet alleen arbeidster, werkgever of middenstander, maar je bent ook man of vrouw, westers of niet-westers, zwart of wit.

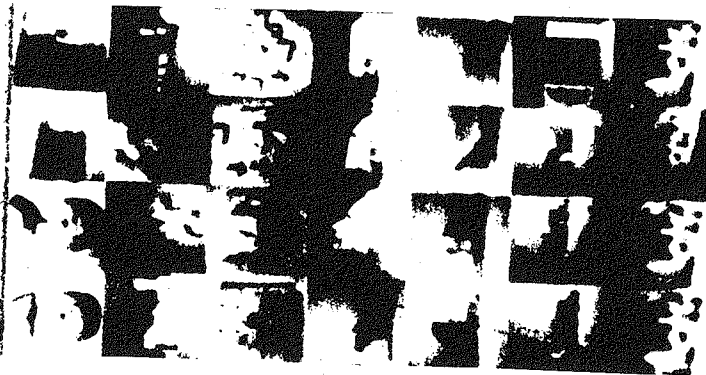
*De analyse heeft niet de pretentie dat het een allesomvattend beeld geeft van de wereld. Het probeert te denken vanuit concrete belangentegenstellingen.

*Het doorbreekt enigzins de 'economische' logica, die zo vaak en zo makkelijk gebruikt wordt. Het is een open theorie, die voor aanvulling en kritiek bereikbaar blijft.

*De theorie is ook een kritiek naar binnen toe, het spreekt iedereen individueel aan op hun plaats in de maatschappelijke verhoudingen. Naast veel dingen die we willen veranderen, houden wij dingen in stand. Het betreft dat ook op het instandhouden van wanverhoudingen binnen radicaal Nederland.

*De in het slop geraakte discussie over de seksverhoudingen wordt naar voren gehaald. Vooral mannen hebben deze discussie laten liggen.

*Iets wat des te belangrijker wordt als je kijkt naar het idee dat het imperialisme alleen bestreden kan worden, als je tegelijkertijd het patriarchaat bestrijdt.

DE DISCUSSIE DOORZETTEN

De kracht van het congres had moeten zijn een open discussie over de problemen die wij gemeen hebben en over de analyses die we daarbij hanteren. Een discussie die had moeten leiden tot het vormgeven aan een gemeenschappelijker toekomstperspectief. Dat is het congres niet geworden, helaas.

Ik vind dat, desondanks, deze gemeenschappelijke discussie hoog op de agenda moet blijven staan.

Actieve kritiek en zelfkritiek, duidelijkheid, openheid en onderlinge solidariteit ontstaan niet in een dag, week, maand, of desnoods jaar of jaren, maar blijven de enige basis voor een noodzakelijke discussie over een strijdbare toekomst. Cynisme, zelfgenoegzaamheid en loze militantie staan dat op dit moment nog in de weg.

ANTI-IMPERIALISME

Nu een aantal opmerkingen over het "anti-imperialisme" in de reader en in het stuk over de onderklasse.:

-De theorie maakt net als de andere theorie haar begrippen onvoldoende duidelijk. Het refereert aan veel begrippen uit de marxistische traditie, maar typerend voor die traditie is dat er veel onenigheid is over de inhoud van die begrippen. De gebruikte begrippen hebben dan ook geen vanzelfsprekende inhoud.

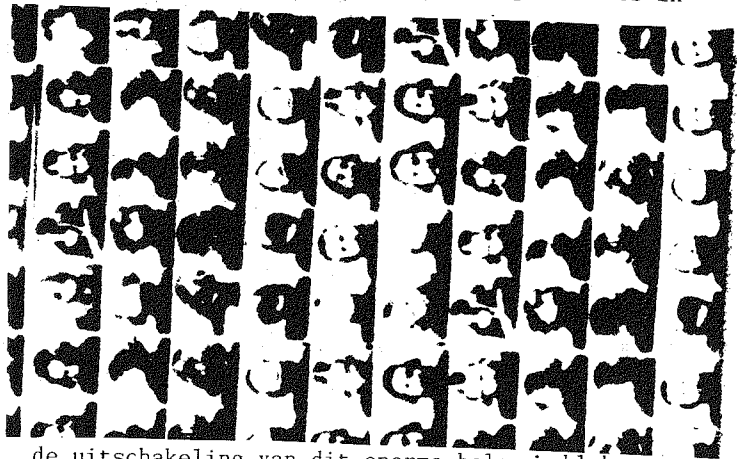
-De theorie zoals die gepresenteerd is blijft veel te abstract er is geen duidelijk verband met 'onze' concrete situatie. De poging om die verbinding te leggen via de introductie van de 'onderklasse' (wat een term!) is ongeloofwaardig. Daar is al veel over gezegd. Een paar bezwaren wil ik nog even noemen:

Het gaat niet in op de concrete tegenstellingen binnen die 'onderklasse'; De 'onderklasse' is helemaal geen klasse in de marxistische zin, het is een samenraapsel van 'arme' mensen; Het is een groep mensen die weliswaar groeit en van samenstelling veranderd maar die altijd bestaan heeft; Een groot deel van radicaal Nederland is niet 'arm' qua afkomst, opleidingsniveau of toekomstkansen.

-De theorie heeft de neiging 'economistisch' te zijn, alles te willen verklaren uit de huidige economische ontwikkelingen. Het 'reduceert' alles tot economische oorzaken.

-Haar machtsidee is daar sterk aan gekoppeld. Het stelt de grote kapitalisten en de westerse staten voor als één belangenblok. Alles wordt verklaard uit het feit dat zij hun eigenbelang doorvoeren. De belangentegenstellingen tussen bedrijfsleven en nationale staten, die tussen bedrijven onderling en staten onderling worden onbelangrijk geacht. De macht van dit blok wordt voorgesteld als een soort almacht.

-De strijd voor veranderingen kan vervolgens alleen maar voorgesteld worden als de strijd tegen deze almachtige kolos. Haar perspectief ligt slechts in

de uitschakeling van dit enorme belangenblok.

De noodzaak voor revolutie en strijd lijkt dus al te volgen uit het geloof in deze analyse. Je strijd vóór iets wordt uitgesteld tot na de revolutie.

-De theorie refereert niet aan de onderlinge tegenstellingen die er zijn tussen de diverse groepen en mensen in 'strijdend' Nederland. Het probeert eenheid te creëren door te hameren op de grote externe vijand. De strijd naar buiten toe kan alleen ondersteund worden denk ik door een discussie en strijd naar binnen toe. Als je zelf onderling niets op kan bouwen dan is de strijd naar buiten ongeloofwaardig.

-Het betreft niet in de analyse hoe iedereen ook meewerkt aan de instandhouding van de maatschappelijke wanverhoudingen. Zelfs haar anti-kapitalisme is in de anti-imperialistische theorie alleen op de externe vijand gericht. Consequent anti-kapitalisme moet zich ook bezig houden met je eigen rol bij de instandhouding van die kapitalistische economie. Vreemd genoeg worden dingen als consumptiepatronen, je schikken in slechte arbeidsverhoudingen en het omgaan met geld zelden of nooit genoemd als onderdeel van een anti-kapitalistische strijd.

-Een aantal goede punten aan het in de reader beschreven anti-imperialisme vind ik:

*Uiteraard het wijzen op de vergaandheid van de invloed van kapitalistische processen op het wereldgebeuren, hoewel ik vind dat het te ver wordt doorgevoerd.

*Het belang van de éénwording van West europa. De noodzaak 'internationaler' te denken wat betreft verschijnselen die je voorheen alleen in een Nederlands perspectief zag.

*Het benadrukken dat solidariteit uiteindelijk op internationaal niveau tot stand moet komen wil je een radicaal perspectief op de toekomst volhouden.

THEORIE EN INHOUD

Duidelijk zal zijn dat ik veel meer aan te merken had op het anti-imperialisme dan op het imperialisme -patriarchaat. Beiden heb ik ze echter gekritiseerd op de vaagheid van begrippen, de neiging om naar 'eerste' oorzaken te zoeken en hun vergaande onvolledigheid.

Dat zijn bezwaren die in bepaalde mate altijd blijven bestaan. Theoriën zijn naar hun aard in bepaalde mate beperkt en abstract.

Het feit dat mensen de moeite hebben genomen om hun ideeën op papier te zetten is iets wat ik zeer op prijs stel. Er is veel moed voor nodig om te zeggen wat je vindt en dat ook nog op te schrijven. Je maakt jezelf daardoor tot brandpunt van vaak felle kritiek. En kritiek geven op iets is makkelijker dan je eigen mening weergeven zonder afzetpunt.

Ikzelf heb me met de inhoud van de theorievorming tijdens de voorbereiding niet veel bemoeid. Voor mij zijn de voorwaarden voor de discussie op het congres steeds belangrijker geweest. Voorwaarden die vaak uit het oog verdwijnen, maar darover dadelijk wat meer.

Tot slot een inhoudelijke opmerking over beide theoriën. Een belangrijk aspect aan het mislukken van het congres is mijns inziens het enorme gat dat er gaapte tussen de 'nieuwe' theorie en de 'oude' praktijk. De veeluitgeroepen wens van een verbinding tussen de theorie en de praktijk is dan ook absoluut niet in vervulling gegaan. Theoretische bijdragen zouden mijns inziens directer betrekking moeten hebben op de tot dan toe gevoerde praktijk. Het zou duidelijker moeten zijn wat de voor- en de nadelen daarvan zijn in het licht van die bijdrage. Het gat tussen theorie en praktijk moet nu eenmaal gedicht worden. Een aantal stukken in de Bluf! en De Zwarte hebben daar terecht al op gewezen.

VOORWAARDEN VOOR EEN DISCUSSIE

Ter afsluiting van dit stuk wil ik proberen een bijdrage te leveren aan het tot stand komen van een betere discussiepraktijk.

Om te kunnen discussiëren moet er mijns inziens aan een aantal voorwaarden worden voldaan, die nogal eens geheel of gedeeltelijk verontachtzaamd worden. Het congres was voor mij vaak een voorbeeld van hoe er

niet gediscussieerd moet worden.

Door aan deze voorwaarden te voldoen ontstaat er een betere basis om de verschillende visies tot hun recht te laten komen. Ze kunnen dan zorgvuldiger op hun waarde en niet-waarde bekeken worden en op basis van goede argumentatie verworpen, bijgesteld of aangenomen worden. Dat klinkt misschien nogal schools of ideaal, maar het streven naar het vervullen van deze discussievoorwaarden zal het klimaat voor en de rijkheid van het analyseren zeker ten goede komen.

Ik zal proberen de voorwaarden die ik zie voor een discussiepraktijk puntsgewijs opnoemen:

*Begrippen uitleggen: Veel begrippen zijn voor meerdere interpretaties vatbaar of voor mensen onbekend. Waarom je een begrip gebruikt, wat het betekent en welk verband het heeft met de werkelijkheid dat moet steeds weer duidelijk gemaakt worden. Begrippen zijn nooit vanzelfsprekend.

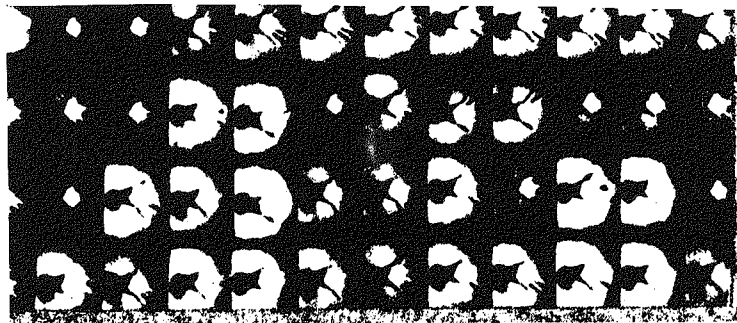
*Samenhang aangeven: Hoe begrippen met elkaar samenhangen en hoe ze gebaseerd zijn op de feitelijke omstandigheden moet steeds weer duidelijk gemaakt worden. (B.v. Wat is precies de samenhang tussen imperialisme en patriarchaat; Wat is de samenhang tussen racisme en economische uitbuiting.) Ook hier weer: samenhangen zijn niet vanzelfsprekend.

*De kracht van een theorie of analyse moet vooral liggen in haar argumentatie. Daarmee probeer je uit te leggen waarom een bepaalde theorie de werkelijkheid goed weergeeft. Verwaarloos je die argumentatie dan blijven theoriën en begrippen 'zweven'. Door darin wel duidelijk te zijn geef je anderen de kans daar nauwkeurig op te reageren.

*Theoriën en analyses zijn per defenitie onvolledig en zullen daarom altijd te bekritisieren zijn. Betrek je een stelling dan moet je voorbereid zijn op kritiek. En bereid zijn daar weer op te reageren door ofwel de kritiek beargumenteerd te weerleggen ofwel door toe te geven dat de kritiek terecht was. Het negeren van kritiek maakt een discussie snel kapot. Openlijk omgaan met kritiek is anderen serieus nemen en stimuleert de discussie. Dat vereist natuurlijk ook de moed om zelfkritiek te hebben, wat helaas bijna niemand kan opbrengen.

Maar toch moeten de betere argumenten de doorslag geven boven de zelfgenoegzaamheid van veel mensen. *Doel en inzet: Vaak wordt in een stuk niet duidelijk wat nu precies de bedoeling is van een stuk. Op welk probleem het ingaat, wat het precies probeert te kritisieren en wat voor oplossing het denkt aan te dragen. Alleen door dat duidelijk aan te geven kan het een plaats hebben in een grotere discussie en blijft het niet steken in het opschrijven van de eigen hersenspinsels. Je bent met anderen in discussie, daar moet je je dan ook duidelijk op richten.

*Krediet geven: Vaak is het zo dat mensen die iets geschreven hebben, vooral in de wandelgangen, ongenadig afgemaakt worden. De slechte kanten of de 'onzin' in een stuk wordt dan zodanig opgeblazen dat er niets meer van overblijft. Duidelijk is dat toonzetting, onderwerpkeuze of argumentatie van anderen je flink tegen de haren in kan strijken, maar vergeet daarbij niet dat een discussie pas ontstaat als er meerdere afwijkende gezichtspunten besproken kunnen worden, dat het geven van enig krediet aan elkaar daarvoor een noodzaak is. Gelijkhebbij of schrijven voor eigen parochie daar schiet uiteindelijk niemand iets mee op.

REAXIE OP

AUTONOME MAATSCHAPPIJVISIE

(Zwarte 93)

In de Zwarte 93 wordt een poging ondernomen een autonome maatschappijvisie te ontwikkelen, naar aanleiding van een stuk in Zwarte 91 over autonomie en anti-fascismestrijd. Op zich een goed initiatief, want het ontwikkelen van onze strijd is over het algemeen opgehangen aan analyses tegen bestaande structuren en verhoudingen. Het ontwikkelen van een maatschappijvisie, zowel theoretisch als praktisch, kan er volgens mij o.a. toe bijdragen dat we kritiek naar onszelf en onze aktiemethoden kijken. Het is niet alleen belangrijk je tegen iets te organiseren, maar juist ook om alternatieven te ontwikkelen, waarop we onszelf (en anderen) ook kunnen organiseren. Waar we alleen heel goed op moeten letten met het ontwikkelen van alternatieven is, dat we wel rekening moeten houden met onze eigen positie binnen de verhoudingen op dit moment. Een visie ontwikkelen die enig perspectief biedt om onze ideeën op maatschappelijk nivo te projekteren is niet eenvoudig, maar is wellicht mogelijk na het benoemen van een aantal uitgangspunten.

Het uitgangspunt van het stuk in Zwarte 93, nl dat de mens in harmonie moet leven met zijn omgeving, is op zich al aardig diskutabel, de uitwerking ervan maakte me alleen maar kwaad. Sinds wanneer denken mensen onder ons weer aan geboortekontrolle en een wetenschappelijke denktank ten dienste van autonome cellen?

Dat we op dit moment in disharmonie leven met onze omgeving kan ik eens zijn met de schrijver (het is vast niet door een vrouw geschreven), de fundamente die hij echter noemt als oorzaak van deze disharmonie geven toch wel een verkeerde voorstelling van zaken. Voor het bepalen van wat die disharmonie precies is, is het wel belangrijk te kijken naar wat voor harmonie je eigenlijk nastreeft. De vier fundamente voor disharmonie die in Zwarte 93 worden genoemd, zijn veel te veel gericht op een terug naar de natuur mentaliteit, die ook heel wat minder frisse klubs hoog in hun vaandel hebben staan. Wie met de verkeerde oorzaken komt zal zeker met de verkeerde oplossingen komen.

Het meest storend vindt ik nog dat als belangrijke oorzaak van disharmonie (over?)bevolking wordt genoemd.

(Over?)bevolking op zich is nl. niet het probleem, alleen door de bestaande machtsverhoudingen wordt het tot probleem gebombardeerd. Steden zijn vnl. gekreëerd om de mensen dicht bij de fabrieken en andere economische centra te laten wonen. De trek naar de steden in Derde wereld landen heeft meer te maken met de machtsverhoudingen, waardoor de mensen die op het land wonen helemaal geen perspectief hebben. Manipuleren met de bevolking heeft altijd de HEERSers gediend en gaat overal ten koste van vrouwen. Hoe is het in godsnaam mogelijk om zo iets dan mee te nemen in een autonome maatschappijvisie. We moeten juist niet blijven steken in de schijnoplossingen die de HEERSers aandragen in hun eigen belang, ter versteviging van hun eigen macht. Het propageren van geboortekontrolle mag en kan geen deel uitmaken van een autonome maatschappijvisie.

Het gaat ook totaal voorbij aan de noodzaak voor vrouwen om over hun eigen lichaam en leven te kunnen beslissen.

Onze oplossingen zullen ook meer moeten liggen in de richting van het scheppen van de mogelijkheid voor mensen om hun leven werkelijk zelf in te richten.

Op dit moment is de realiteit verre van dat en wordt bijna iedereen gedwongen te leven in een omgeving waar hij/zij niet zelf voor kiest. Worden vrouwen bv. al niet eeuwig onderdrukt door mannen waardoor hun omgeving al onderdrukkend op zich is? Wat te denken van de getto's, waar je gedwongen bent te leven als je zwart bent? Of wat dacht je ervan om bv. in Bophal te wonen, naast zo'n chemies bedrijf dat alle voorschriften aan z'n laars lapt? Zijn het niet al die machtsverhoudingen die voor het grootste deel onze omgeving bepalen en dus ook uitmaken waar wat op dit moment op de wereld ontwikkelt wordt.

Laten we dus vooral proberen dit soort machtsverhoudingen zelf niet te reproduceren in een autonome maatschappijvisie. We moeten ons absoluut niet overgeven aan een mysterieuze terug naar de natuur-act, een stap die anderen al vaker genomen hebben en waarvan ondertussen allang duidelijk is dat het op z'n best niet meer oplevert dan een paar EKO-boerderijtjes in de polder.

We hebben te maken met een andere realiteit, een realiteit waar heel erg veel in moet veranderen, maar ons terugtrekken, en opsplitsen als autonome cel, zo groot als we zelf kunnen overzien, biedt geen enkele garantie voor een betere wereld.

VROUWENBAJES BEZET

In de nacht van zondag op maandag is bij de halfopen strafgevangenis voor vrouwen in Severum (N-Limburg) actie gevoerd. Om + half 9 zijn 20 mensen naar binnen gegaan door een zijdeur die open was. In de hal werd lawaai gemaakt, waar bewoonsters en bewakingspersoneel op af kwam. Aan direktieleden werden de volgende eisen overhandigd:

Dit zijn onze eisen:

1. De lonen binnen de gevangenis moeten gelijkgesteld worden aan loon voor soortgelijke arbeid daarbuiten.
2. Afschaffing toeslagsysteem op de lonen.
3. Meer afwisseling van arbeid.
4. Betaalbare prijzen in de gevangeniswinkel.
5. Gezonde en afwisselende voeding. Kaas op brood voor iedereen!
6. Ruimere criteria voor ziekteverlof.
7. Meer onderwijstijd, ook voor kortgestraften.
8. Ook gedetineerden hebben recht op privacy, daarom:
 - minder kamercontrole en alleen dan, als de betreffende bewoonster aanwezig is;
 - privégesprekken in de cel moeten mogelijk zijn met de deur dicht.
9. Voor gedetineerden met afkickverschijnselen zijn vooral de nachten erg zwaar, een warme douche kan hun pijn verlichten. Daarom moet douchen, ook 's nachts, ten alle tijden mogelijk zijn.
10. De beklagkommissie komt maar eens per drie weken bijeen: het behandelen van klachten verloopt derhalve traag en heeft voor kortgestraften weinig zin; de klachtenprocedure moet sneller!!

Zoals verwacht reageerden direktie en bewakend personeel glibberig aan de ene kant (natuurlijk zullen we ons best doen, bla bla) en smerig aan de andere kant (jullie verpest 't voor de gedetineerden etc.) De vrouwen uit de gevangenis waren in de eerste instantie verbaasd en nogal geschrokken van al het lawaai & de bezetting, maar toen ze doorhadden dat wij voor hen kwamen werden ze enthousiast. Toen we het gebouw na + 20 minuten weer verlieten werden we hevig uitgezwaaid door hen.

WAAROM DEZE AKTIE

Bajesstrijd?

Kun je wel solidair zijn met gevangenen, zodra 't niet duidelijk om politieke gevangenen gaat? Kommuniseren met gevangenen is moeilijk en je inleven in de situatie, als je zelf niet gezeten hebt, bijna onmogelijk.

Als er al iets gebeurt of geschreven wordt, gaat dat meestal over mannen in de bajes.

Tot voor kort bestond er voor vrouwen niet eens het onderscheid tussen gesloten-, half-open - en open gevangnissen. Er waren drie gesloten inrichtingen (Bijlmer, Groningen en Maastricht). Waar al actie en publiciteit voor vrouwelijke gedetineerden van de grond kwam, ging 't over deze drie. Sinds juli '87 is een half-open gevangenis in Severum (Noord-Limburg) opengesteld voor vrouwen, het was eerst een mannengevangenis.

Hier zitten in ieder geval geen verkrachters, moordenaars, fraudeerende topambtenaren, dus die gewetensvragen hoef je jezelf hier niet te stellen. Ze zitten bijvoorbeeld voor tippelen, diefstal, heiling, rijden onder invloed, uitkeringsfraude.

Veel buitenlandse vrouwen, veel zijn verslaafd, veel behoren tot de laagste inkomensgroepen, zoals dat zo mooi heet.

Tippelen om jezelf en je vriend van heroïne te voorzien, jatten voor 't zelfde, jatten om je kinderen te onderhouden, verlinkt worden door je overbuurvrouw, omdat je als bijstandsmoeder een vriend hebt, de rest kun je zelf wel verzinnen.

Vrouwen zitten voor andere 'misdrijven' in de bak dan mannen, hebben een andere achtergrond. In de bajes worden ze anders behandeld en reageren er anders op.

(Het nu volgende stukje kan gemakkelijk verkeerd uitgelegd worden, ik vind het ook moeilijk om op te schrijven, het is gebaseerd op wat mensen me verteld hebben, op eigen ervaring in Severum en op wat ik gelezen heb, wat 't maar op als een voorzichtige konklusie.)

Vrouwen passen zich meer aan aan het regiem, voelen zich vaker schuldig en vinden vaker dat ze 't eigenlijk wel verdiend hebben. Vrouwen gaan eerder met zichzelf in strijd dan tegen de bajes, ze hebben meer vertrouwen, emotioneel contact met elkaar, maar laten zich makkelijk tegen elkaar uitspelen, minder solidariteit als gedetineerden tegenover het bajesysteem.

Het gevangenisstelsel is doortrokken van geraffineerd tot bot sexismen. Variërend van handtastelijke bewakers tot het soort werk en de vorming waartoe je verplicht wordt.

De houtwerkplaats ('te zwaar voor vrouwen') is met de mannen meeverhuisd om plaats te maken voor geestdodend tuinbouwwerk, maar met zwangerschap en menstruatie wordt geen rekening gehouden. Voor jou wordt bepaald wat te zwaar voor je is omdat je vrouw bent en wat je moet kunnen dragen omdat je vrouw bent.

Verder is het antwoord op alle problemen: pillen. Om te kalmeren, om te slapen, pijnstillers (methadon even buiten beschouwing gelaten).

De vrouwen worden aan een regiem onderworpen waardoor ze allerlei klachten krijgen, vervolgens worden de pillen om dit te onderdrukken heel gemakkelijk en rijkelijk verstrekt, velen raken dan ook verslaafd aan dit soort medicijnen. Volgens mij gebeurt dit veel systematischer dan in een mannenbajes. Maar: 'Alkohol en drugs zijn ten strengste verboden!'

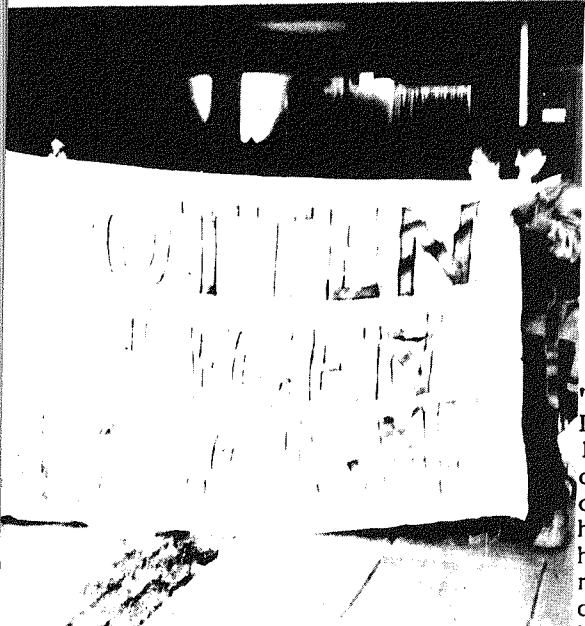
In een half-open gevangenis wordt je veel minder bewaakt, wordt alles gebaseerd op je medewerking, je bent verplicht te werken en aan het hele programma mee te doen. De tegenstellingen zijn veel meer verhuld (je zit gezellig naast je bewaker de prei te wassen) maar niet minder aanwezig, het zit geraffineerder in elkaar. Een kruising tussen een kostschool en een psychiatrische inrichting, behandeld als onmondig kind met de schijn van redelijkheid, humaniteit, zelfverantwoordelijkheid. Om gek van te worden.

Bij vrijlating zijn de vrouwen murw gemaakt en hebben lange tijd nodig om deze tijd te boven te komen. Vaak willen ze er ook niet meer over praten, zodat ze zelf met dit probleem blijven rondlopen. Ze hebben moeite met zich te concentreren en durven geen initiatief meer te nemen.

Resocialisatie heet dit dan. Het is een volkomen verkeerd begrip, want de vrouwen raken van de regen in de drop.

KAAS OP BROOD VOOR IEDEREEN !!!!!

laatste nieuws; akties tegen de wet, de wet erdoor.....

Dinsdagavond 2 februari is de wet met een meerderheid van 80 stemmen aangenomen in de House of Lords. Officieel is het wetsvoorstel hiermee nog geen wet, maar wel is het, nu het wetsvoorstel is aangenomen in de House of Lords, erg onwaarschijnlijk dat het nog geschrapt of veranderd zal worden. Twee februari is daarom een rampdag in de geschiedenis, voor potten en flikkers. Terwijl het wetsvoorstel behandeld werd in de House of Lords lieten vier potten zich aan, aan de balustrade van de publieke tribune vastgemaakte tou-

wen, de zaal inzakken. Een pot landde precies daar waar op dat moment een "lord" aan het woord was. Heel Engeland stond n.a.v. deze aktie op haar kop, in bijna alle kranten was deze aktie voorpagina nieuws. De koppen luiden o.a. "Lesbian tarzans invade the Lords" en "Lesbians absell in Lords' chamber". In de Daily Mail wordt een aktievoerster Janet McLaughlin geciteerd, ze zegt: "I thought I was going to be picked up by the police but I carried on walking. We planned this if the vote went against us. We felt it was time to have our say". Van de publieke tribune werden leuzen geroepen als "Shame on you", "Lesbians are angry", "It's allright for you, you don't have to live with it" en "How could you vote for this bill?". In Amsterdam werd maandagmiddag ook 1 februari ook een aktie gedaan tegen de anti-homowet en uit solidariteit met de potten en flikkers in Engeland en hun strijd. Het betrof een bezetting van het kantoor van de engelse luchtvaartmaatschappij British Caledonian. Dit bedrijf was gekozen omdat het een belangrijk brits bedrijf is maar temeer omdat British Airways, waar British Caledonian nu onder valt, sinds kort de verplichting voor nieuwe medewerkers in haar beleid heeft opgenomen om een aids-test te ondergaan. Aan de bezetting deden ongeveer veertig potten en enkele flikkers mee. Het hele gebeuren duurde ongeveer een half uur, binnen werd de boel versierd met roze driehoeken, confetti en pamfletten, er werden spandoeken uit de ramen gehangen en er werd van British Caledonian's telefoons gebruik gemaakt om Lesbian en Gay Switchboard in london en burge-

meester van Thijn en wat nederlandse kranten te bellen. Toen na een half uur er een politiebusje voor de deur stond, besloten de bezettersters vrijwillig het pand te verlaten omdat voor hun gevoel, hun doel n.l. publiciteit krijgen over de anti-homowet en haar gevolgen, bereikt was. Behalve wat berichtjes en foto's in nederlandse kranten, werd dezelfde avond de amsterdamsse aktie op het engelse journaal vermeld. Wat dat betreft is de aktie dus geslaagd en er volgen er meer

CLAUSULE 28 MAG EN ZAL ER NIET KOMEN!!!!!!

Peggy

10 jaar ♀♀♀ huis den bosch

Op 4 juni a.s. zal het Bossche vrouwenhuis haar 10-jarig bestaan vieren. Een terugblik op de periode 1978-1988 levert een beeld op van een turbulente geschiedenis. Een ontwikkeling van actiegericht en bewustwordingsactiviteiten in de eerste jaren met het vrouwenhuis als centraal punt, naar het ontstaan van allerlei vrouwenprojecten waarbij vrouwen die tot dan toe actief waren in het vrouwenhuis (vrouwenbeweging) zich over die projecten verspreidden.

Andere actieve vrouwenhuis-vrouwen kregen landelijke functies. Het vrouwenhuis werd een ontmoetingsplek waar informatie uitgewisseld en gediscussieerd werd over ieders nieuwe bezigheden.

In de periode dat het vrouwenhuis in de Verwerstraat zat, werd uit een groots opgezette enquête duidelijk dat de bezoekers behoefte hadden aan een plek waar alle informatie bij elkaar zou zijn, over zowel plaatselijke als regionale en landelijke gebeurtenissen. Belangrijke taak van het vrouwenhuis zou dan moeten zijn:

"Het ontplooiën van voorwaardenscheppende activiteiten ter ondersteuning van bezige vrouwen." Een van deze voorwaardenscheppende activiteiten moest vorm krijgen in een informatie-documentatie centrum.

Besloten werd toen om het op dat moment op het J.A.C. gehuisveste vrouwengezondheidsdocumentatie centrum over te plaatsen naar het nieuw te betrekken vrouwenhuis in de Hinthamerstraat en uit te breiden tot een algemeen vrouwendocumentatie centrum.

Aldus werd de Spinster geboren en opende zij haar deuren op 6 november 1983. Sinds die tijd is de Spinster uitgegroeid tot een bijna uit het vrouwenhuis puillend documentatie centrum waar informatie te

vinden is die specifiek voor vrouwen van belang kan zijn, als het gaat om onderwerpen als arbeid, wonen, seksueel geweld, racisme, seksisme, onderwijs, hulpverlening enz. Het materiaal bestaat uit nederlands-talige tijdschriften, artikelen uit verschillende kranten en weekbladen, naslagwerken en scripties, boeken over specifieke onderwerpen (geen romans en dichtbundels) en een adresbestand. Naast deze actuele informatie is er de afgelopen jaren een archief opgebouwd van krantartikelen en programma's van de vrouwenradio.

De meest regelmatige bezoekers van de Spinster zijn vrouwen die bezig zijn een scriptie of werkstuk te schrijven en vrouwen die materiaal zoeken ter voorbereiding op themabijeenkomsten of studiedagen. Maar ook als je gewoon op de hoogte wil blijven van recente ontwikkelingen in de vrouwenbeweging en voor vrouwen belangrijke gebeurtenissen op maatschappelijk en politiek terrein, kun je bijvoorbeeld een middagje komen 'bij lezen'.

Naast het verzamelen en rubriceren van informatiemateriaal heeft de Spinster ook op andere terreinen activiteiten ontplooid, waaronder het deelnemen aan provinciale en landelijke overlegbijeenkomsten van vrouwendocumentatie centra en bibliotheken, 't organiseren van studiedagen en het opzetten van een Provinciale Bibliotheek Centrale, samen met de vrouwendocumentatie centra in Tilburg en Mill en het vrouwensteunpunt Midden-Brabant.

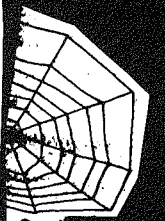
Bij de Spinster werken sinds 2 jaar drie vrouwen. Dat is te weinig om alle plannen die we de laatste tijd bedacht hebben, ook uit te voeren. Willen we het informatiebestand actueel houden blijft er nauwelijks tijd over voor andere en nieuwe activiteiten.

Het afgelopen jaar heeft deze situatie ons nogal opgebroken. Er komt een gigantische hoeveelheid informatie over actuele gebeurtenissen en discussies in de vrouwenbeweging binnen bij de Spinster. Op dit moment kunnen wij die informatie alleen registreren, maar we zouden er eigenlijk veel meer mee willen doen. Bijvoorbeeld lezingen organiseren en literatuurlijsten over actuele thema's samenstellen en verspreiden. Prikkelende discussiestukken schrijven over thema's als spiritualiteit, racisme en klasseverschillen in de vrouwenbeweging, vrouwenstrijd in landen als Z. Afrika, El Salvador, Iran en overeenkomsten en verschillen in politieke strategieën. Daarnaast vinden wij zo langzamerhand de tijd rijp voor geschiedschrijving van de bossche vrouwenbeweging. Het 10-jarig bestaan van het vrouwenhuis is daarvoor een mooie aanleiding.

Ideeën hebben we genoeg, maar tegelijkertijd ook een groot gebrek aan nieuwe medewerkers. We hebben nu besloten ons tot de zomer vooral te richten op het uitwerken en uitvoeren van deze plannen en het zoeken naar vrouwen die bij de Spinster willen komen werken, ook al zal dat misschien ten koste gaan van het registreren en het voor bezoekers toegankelijk maken van informatie.

Op deze manier denken we een nieuw perspectief te kunnen ontwikkelen. Mocht er na de zomer geen uitzicht zijn op een vruchtbare toekomst voor de Spinster, dan zullen wij, helaas net voor het 5-jarig bestaan, de deuren moeten sluiten. Vooral nog hopen we op een sprankelend komend half jaar en op een hernieuwd vrouwendocumentatie centrum na de zomer. Voor meer informatie over vrouwendocumentatie centrum de Spinster, kun je ons bellen, of langskomen op woensdag van 10.00u. tot 12.30u. Ons adres is Hinthamerstr 159 in Den Bosch. Tel nr. 073-137649.

uit 'Kleintje Muurkrant'

de Spinster

Sinds de bezetting van deze gebieden in juni '67, proberen de zionistische overheersers met allerlei maatregelen, om de economie van de Gazastrook en de Westbank aan hun eigen economie te koppelen.

Deze economische koppeling is een noodzakelijke voorwaarde voor een volledige annexatie van beide gebieden.

In november '68vatte Dayan, tijdens een debat in de Knesset over de economische integratie van de beide gebieden, de maatregelen samen die voor dit doel al waren doorgevoerd:

- Tewerkstelling van werknemers uit Galilea en Samaria (Westbank) en uit de Gazastrook in Israël.
- Het opzetten van "joint-venture" bedrijven (bedrijven met zowel joods als arabies kapitaal) in Judea en Samaria.
- Het geven van een vergunning aan een Israëliërs verpakkingsbedrijf van citroenen in de Gazastrook.
- Het geven van een vergunning voor een gemeenschappelijk tuinbouwproject in de Gazastrook.
- Integratie van buslijnen tussen Judea, Samaria en de israeliese kustgebieden door israeliese en arabiese busbedrijven
- Afschaffing van tolheffingen tussen Judea, Samaria en Israel
- De toestemming, om bepaalde landbouwprodukten uit Judea en Samaria in Israel te verkopen
- Integratie van de citrusvruchten-export van de Gazastrook in het leveringsgebied van het israelische bedrijfsgenootschap voor citrusvruchten.
- Verder worden de 1e stappen gezet om delen van de Gazastrook, Judea en Samaria aan te sluiten op het israelische elektriciteitsnet. Deze vastgelegde economische principes zijn bestanddelen van de zionistische strategie, de bezette gebieden stapje voor stapje te annexeren. De realisering van dit doel vereist de verwoesting van de bestaande economische structuren. In deze samenhang concentreerd de economische politiek van de zionistische staat zich in de eerste instantie op de landbouw en breidt zich later uit naar alle andere economische sectoren.

DE LANDBOUW-SEKTOR

In het traditioneel agrarische Palestina vormt de landbouw produktie de belangrijkste sektor van de nationale economie. Kort voor de bezetting was deze sektor goed voor 42% van de nationale productie, en 37% van het nationale inkomen. Zo'n 58000 arbeiders (38% van de beroepsbevolking) zijn in deze sektor werkzaam. Van de 5,7 miljoen Dunam die het gezamenlijke territorium van de Gazastrook en de westbank telt, werd tot 1967 2,3 miljoen Dunam gebruikt voor de landbouw. Deze teruggang is tot de volgende oorzaken terug te voeren:

a) De zionistische roof van het land, en wel met alle middelen - van terroristisch geweld tot speciaal ervoor in het leven geroepen wetten. Tot 1958 werd meer dan 52% van al het land (zonder Jeruzalem) - voor al de vruchtbaarste gedeelten - in beslag genomen en gekoloniseerd. De in de landbouw werkzame arbeiders of eigenaren zijn nu dagloners voor de zionistische economie. Volgens statistische gegevens uit 1985 bedraagt hun aantal 90.000 en vandaag de dag 100.000. Dit aantal neemt snel toe.

b) De eenvoudige palestijnse akkerbouw kan niet concurreren met de gemechaniseerde zionistische landbouwproduktie. De zionistische wetgeving verhindert elke poging, de palestijnse akkerbouw te moderniseren. Verder bepaalt de wetgeving, zowel de hoeveelheid van de te bebouwen grond als ook welk gewas waar moet worden verbouwd, zodat het aan de behoeften van de zionistische economie wordt aangepast en het geen schade berokkent aan de produktie van de kolonisten in deze sektor.

c) Het op de markt brengen en de export van palestijnse produkten is verder volledig aan de genade van de zionistische instanties overgeleverd. De palestijnse produkten worden met aanzienlijke tol- en leges heffingen aangeslagen, zodat het bij export onmogelijk is de kosten te dekken.

DE EKONOMIESE A

DE WESTBANK EN

d) De irrigatie-politiek: "elke Dunam meer die zij bevoeien, betekent een Dunam minder voor ons", volgens de voorzitter van het zionistische irrigatie-bedrijf 'Tahal'. Een derde van het door de zionisten gebruikte water komt uit de Westbank. Van de palestijnse grond wordt slechts 4% geïrrigeerd, van de gebieden in zionistische hand wordt 49,5% geïrrigeerd. De waterkapaciteit van de Westbank bedraagt 600 miljoen kubieke meter per jaar. Daarvan mag de palestijnse bevolking (800.000 mensen) slechts 115 miljoen kubieke meter gebruiken, terwijl de kolonisten 485 miljoen kubieke meter ter beschikking staat. Palestijnse aanvragen voor het aanboren van bronnen voor irrigatie-doeleinden worden nauwelijks ingewilligd en als het al wel het geval is worden er miserabele voorwaarden gesteld. Als de bodem onder deze omstandigheden niet voor de landbouw gebruikt kan worden, dan wordt het land volgens de wetgeving in beslag genomen. Op deze manier verminderd het door Palestijnen gebruikte land ten gunste van de zionistische kolonisten.

DE INDUSTRIELE SEKTOR

Deze sektor is onderontwikkeld en beperkt zich hoofdzakelijk tot met de hand gemaakte produkten en levensmiddelen. Het aandeel van deze sektor in het nationale inkomen bedroeg in 1967 zo'n 7,5%, liep in 1983 terug tot zo'n 4,5% en haar aandeel in de nationale produktie viel van 9,2% in '67

DE GAZA-STROOK.

terug tot 6% in 1981. Het aantal werkzamen steeg echter van 13,6% in 1967 tot 15,7% in 1983. De oorzaak hiervan is ongetwijfeld het stijgende aantal arbeiders in de door de zionisten beheerste gebieden van 1948, die zo'n 59% van het totale aantal werkzamen in deze sektor vormen. Zo'n 66% van de palestijnse bedrijven zijn zgn. kleine bedrijven, met 1 tot 3 arbeiders. Slechts 0,0057% van de bedrijven werkt met meer dan 50 arbeiders. Deze bedrijven zijn geïllieerd aan zionistische bedrijven.

De zionisten proberen middels een golf van wetten en maatregelen, de import en export in- en uit Arabiese landen onmogelijk te maken. Zij verbieden de invoer van grondstoffen uit Arabiese landen. Ook buiten deze regio moet iedere stap via zionistische bemiddelingsburo's lopen. Naast tolheffing en verschillende belastingen, die niet gelden voor zionistische produkten, worden de transportkosten verdubbeld. Dit alles verhoogt de produktiekosten enorm. Bij dit alles is de voorafgaande goedkeuring nodig van de zionistische overheid. Zo zijn de bedrijven vanwege de hoge produktiekosten niet in staat zich tegenover de concurrentie te handhaven.

DE HANDELSSEKTOR

Na de bezetting van de Gazastrook en de Westbank, werden deze gebieden van de overige arabiese wereld afgesneden.

Hierdoor werden dus ook de handelsbetrekkingen, voornamelijk met Egypte en Jordanie, beëindigd. Terwijl de export produkten bestonden uit citrusvruchten, olijfolie, groente en zeep, bestond de import voornamelijk uit gebruiksgoederen en voedingsmiddelen. Na de bezetting werd de handel volkomen onderworpen aan de zionistische plannen. Het bank- en handelswezen werd geannexeerd en in- en uitvoer kwamen onder militaire bestuurswetten te staan, zodat er geen mogelijkheden meer waren om de opdringende zionistische handelaren tegen te houden.

Al in 1971 verklaarde de "Bank of Israel" in een bericht: "De snelle ontwikkeling van de handel tussen Israel en de bezette gebieden kan hoofdzakelijk worden toegeschreven aan een opmerkelijke graad van wetenschappelijke integratie". Terwijl de zionistische produkten in het bezette deel van Palestina door tolheffingen beschermd werden, werd de zionistische industrie in de bezette gebieden geen strobreed in de weg gelegd. De bezette gebieden vormen niet alleen een afzetmarkt, maar hebben ook een leger van duizenden goedkope dagloners, die bloot staan aan de zionistische hebzucht.

Volgens de statistieken van '85 importeerden de bezette gebieden 91% van het totale importvolume uit de zionistische staat. Dat is 11% van de totale export van de zionistische staat. Zo zijn de bezette gebieden, na de Verenigde Staten, de belangrijkste afnemers van zionistische produkten

geworden. De export naar deze gebieden bedroeg in '85 69% van het totale exportvolume van de zionistische staat. De handelstekorten in de jaren '83, '84, '85 bedroegen voor de Gazastrook 50,6%, 62,7% en 68,4% en voor de Westbank in de zelfde tijd 67,1%, 72,5% en 71,7%.

Omgezet in geld bedraagt het tekort op de handelsbalans, ten gunste van de zionistische staat, in het tijdvlak 1968-1985 4,428 miljard dollar. Alleen al in 1983 is het tekort op de handelsbalans 415,5 miljoen dollar. Het tekort op de zionistische handelsbalans bedraagt in het zelfde tijdvak 442,8 miljoen dollar. De bezette gebieden dekken dus 8,1% van het zionistische tekort. Rekent men de zionistische inkomsten uit, zoals loonverschillen, de meest uiteenlopende belasting- en verzekeringsvoordelen, waarvan de palestijnen alleen gifgas en martelingen terugzien, en andere soortgelijke bronnen van inkomst, dan bedraagt de pure winst van de zionistische plundering en uitbuiting van '68 tot '85 31,8 miljard dollar- en dit wordt duidelijk uit hun eigen statistieken. Deze statistiese gegevens die niet alle terreinen van de ekonomie omvat, wijzen op de ekonomiese betekenis van de gebieden voor de zionistische imperialistische staat en eveneens maken ze duidelijk welke graad van ekonomiese annexatie bereikt is.

De zionistische imperialistische staat hoopt onder andere ook door in de bezette gebieden een intensief nederzettingsbeleid te voeren, door politieke en fascistiese onderdrukking als door stelselmatige roof van de palestijnse kultuur, zowel het palestijnse volk als de palestijnse bodem te zioniseren.

De imperialistische staten nemen massaal deel aan deze zionistische strategie. Het zogenaamde ontwikkelingsproject, wel het Marshallplan voor de bezette gebieden genoemd, met deelname van de EEG landen, de Verenigde Staten en de arabiese reaktionaire regimes, levert een bijdrage aan deze strategie. In deze tijd, waarin de vijanden van het palestijnse volk hun vernietigingsplannen goed praten onder het motto "verbetering van de sociale en ekonomiese situatie", antwoordt het palestijnse volk vastberaden met versterkt verzet. De huidige volksopstand maakt duidelijk, dat er geen scheiding is tussen ekonomiese en politieke rechten. En deze rechten kunnen slechts afgedwongen worden door voortzetting van de bevrijdingsstrijd.

De ervaringen uit de meer dan 80 jaar durende anti-zionistische strijd van het palestijnse volk hebben bewezen dat het zionistische racisme slechts één taal kent: de taal van het revolutionaire geweld en van de volksbevrijding.

MET OPGEHEVEN HOOFD

EEN INDRUK UIT DE BEZETTE GEBIEDEN.

Van 3 Februari tot en met 12 februari zijn er 4 mensen uit Nederland naar Palestina gegaan om daar een video-reportage te maken. Een van hen heeft een soort dagboek bijgehouden, dit kun je hieronder lezen.

Mensen zijn woedend, maar ook verontrust, t' is immers niet de eerste keer dat kinderen vermist worden. De kolonisten zijn met een auto het dorp binnen gereden en hebben de kinderen uit huis gehaald en in de auto geduwd. De geruchten gaan in omloop dat de kinderen naar het dichtsbijzijnde settlement Ofra zijn gebracht. Naar aan leiding van deze gebeurtenis volgt een demonstratie, die uit een gejaagd wordt door de militairen. Drie palestijnen lopen schotwonden op en moeten meteen naar het ziekenhuis vervoerd worden. In het Ramallahhospital heerst een enorme chaos, tientallen

vertrouwen gewonnen is, bestormd een groep soldaten de smalle steeg en moeten we via een gat in de omheining, waardoor we binnen gekomen zijn, het kamp uitvluchten.

DONDERDAG 4 FEBRUARI

's morgens vroeg op pad naar Gaza. Samen met een Keniaanse journalist en 2 gidsen spoeden we ons per auto naar de strook ellende waar de uitbarstingen zo hevig waren de laatste maanden. Bij het checkpoint voor Gaza-stad geen problemen gelukkig. Al snel rijden we door zand, bagger en plassen,

WOENSDAG 3 FEBRUARI

De straten van Jerusalem stralen een spannende sfeer uit. Er is duidelijk verschil met vorig jaar zomer, toen er van een opstand nog geen sprake was. Alle winkels zijn vanwege de algemene staking gesloten. Zeer indrukwekkend, als je bedenkt dat juist Jerusalem de toeristenstad is voor alle westerse pelgrims. Enkele mensen proberen zich op te warmen bij de kampvuurtjes die op straat gemaakt worden. Opvallend zijn de kefya's die iedereen zonder uitzondering over zijn hoofd draagt. Bij deze eerste aanblik is duidelijk dat de opstand door iedereen gedragen wordt.

Via de telefoon krijgen we te horen dat kolonisten vier Palestijnse kinderen ontvoerd hebben in Silwad, een dorp vlakbij Rammalah. Met een auto vol rijden we er naar toe om getuigen te horen.

mensen staan te wachten. Dit is de eerste konfrontatie die we meemaken met die palestijnen die inelkaar geslagen zijn door het leger, veel patiënten hebben gebroken botten. Door de grote toevoer van gewonden ten gevolge van de opstand is er in het ziekenhuis geen plek meer voor de reguliere patiënten. Ondanks de malaise, laten de meeste palestijnen het niet na hun twee vingers op te steken als uiting van het feit dat de opstand hoe dan ook door zal gaan, al moet dit nog honderden gewonden en doden kosten. Het tij valt niet meer te keren.

Op de weg Ramallah-Jerusalem stuiten we op een demonstratie in Amari-camp. Brandende barricades zijn opgericht en soldaten worden met stenen bekogeld. We proberen het kamp binnen te komen, maar ook wij worden belaagd. Het wantrouwen is groot, de spanning enorm. Als dan uiteindelijk het

een weg kun je het niet noemen. Zonder autochtone gidsen is het geen doen hier, met Israëliische nummerborden. Halverwege worden we op een kruispunt tot stoppen gedwongen. In een mum van tijd staan we tussen 2-300 kinderen die dreigend opdringen. Het kost onze tolken en gidsen de grootste moeite de kinderen van onze goede bedoelingen te overtuigen. Wij zitten wat pips te kijken hoe kleuters van een jaar of zes hun school aan het bekogelen zijn om een lestaking af te dwingen. Eenmaal in het kamp aangekomen stormen honderden mensen op ons af met verhalen over het beestachtig optreden van soldaten. Hoewel het kamp indit gedeelte al dagen rustig is, zitten we al snel met gezwollen kelen van traangas die is blijven hangen. De spanning is enorm, wij als buitenlandse pers fungeren als uitlaatklep. Al snel beginnen kleine kids leu-

zen te roepen voor de PLO en de opstand. We moeten weg. Onze begeleiders worden zenuwachtig. Als het leger ons bemerkt zijn we onze apparatuur kwijt en zitten onze gidsen in de bak. Dezelfde ochtend is een Japanse-TVploeg gearresteerd in Jabalia. Na tientalige handen geschud te hebben en kopjes thee te hebben afgeslagen gaan we terug naar Gaza-stad. Bij het Shifa-hospital worden we met gerichte mitrailleurs weg gejaagd.

Voor we naar Jabalia gaan, stappen 2 mensen uit dat dorp erbij. Onze Gaza-trip krijgt een wrang dieptepunt wanneer een bevriende advocaat vertelt dat een kennis bij de rellen in december is doodgeschoten. Als we de Gaza-strip uitrijden valt de spanning van ons af. Terwijl we langs de terugkerende arbeiders in Peugeot-kolonnes razen, besef je echter beter dan ooit dat het in Gaza niet veel

door soldaten afgenomen waren bij het betreden van de Tempelberg. Even later horen we dat er rellen uitgebroken zijn in de oude stad van Jerusalem. We zien enkele brandende barricades en wat jochies die de stenen al voorradig hebben voor als de soldaten binnen komen marcheren. De leus PLO, PLO geeft aanleiding om in te grijpen, dotten traangas worden gegoid. 'S avonds hebben we een interview met een palestijnse activist, die duidelijk maakt dat palestijnen in de bezette gebieden alle vertrouwen verloren hebben in de politiek van de omringende arabiese landen. Het is duidelijk dat de palestijnen het initiatief zelf moeten nemen. De opstand is hier een voorbeeld van. De ideologische verschillen tussen de PLO-frakties zijn op dit moment naar de achtergrond geschoven het belangrijkste is nu de eenheid en het massale protest tegen de Israëliëse overheersing.

We spreken eerst met een oude rot in het vak. Al 19 jaar heeft Michel Warshawski geweigerd aan de repressie in de bezette gebieden deel te nemen. Hij was één van de grondleggers van de dienstweigerbeweging in de Libanonoorlog van 1982. Nu zijn ze sinds 1½ maand bezig en hebben al 200 weigeraars verzameld. Hoopvol is vooral dat veel jonge dienstplichtigen ook aan weigeren denken. Vrouwen moeten vanaf hun 18de jaar ook het leger dienen. Alva is een meisje van 16 jaar en heeft getekend dat ze niet in de bezette gebieden wil dienen, heel duidelijk omdat Israël er niets te zoeken heeft. Opmerkelijk is dat haar moeder, weduwe omdat haar man tijdens de oktoberoorlog in 1973 gesneeuwd is, haar totaal ondersteunt. In tegenstelling tot wat je zou denken dat ze op grond van haar persoonlijke geschiedenis, de palestijnen verwijten zou maken, gaat ze zelfs nog ver-

uit maakt of je vast zit of 'vrij' bent. "When you get out of the small prison, the only thing to see is the bars of the big prison."

VRIJDAG 5 FEBRUARI

De heilige dag voor moslims. Sinds het uitbreken van de opstand op 8 december 1987, is de moskee een van de plekken waar vandaan gedemonstreerd wordt. In Jerusalem staan tientallen journalisten van een dak te kijken hoe het verloop zal zijn. Na het gebed horen we in de verte al dat er leuzen geroepen worden. T'is echter niet zichtbaar waar het geroep vandaan komt. Opeens zien we midden op het plein vrouwen zich verzamelen en met de vuisten omhoog demonstreren. Even later wordt de demonstratie door traangas ontbonden. De demonstratie vond buiten de moskee geen gevolg omdat de identiteitskaarten van palestijnen

Halverwege het interview wordt er alarm geslagen, Kalandia-camp wordt aangevallen door settlers. Met een bus vol rijden we er naar toe. De sfeer is waanzinnig fel: "als er gevochten moet worden, doen we met ze allen mee, al moet ik vechten tot mijn dood, de palestijnse revolutie staat voorop". Als we aankomen in het kamp is de rust wedergekeerd, het kamp slaapt en we kunnen niemand te pakken krijgen die direkt weet te vertellen wat er gebeurt is. De bus vervolgt rammelend de terugtocht, de sfeer is uitgelaten. Plotseling stoppen we, een pamflet van het verenigd leiderschap van de opstand wordt opgepikt. Het is een oproep om morgen tot een complete staking over te gaan.

ZATERDAG 6 FEBRUARI

Vandaag gaan we ons op de Israëliëse dienstweigeraars werpen.

der in haar ideeën dan sommige palestijnen namelijk dat zij een seculiere democratische staat voorstaat, waarin palestijnen en joden samenleven volgens dezelfde rechten. De gesprekken van vandaag zijn goede oog openers, de Israëliëse samenleving is meer en meer aan het polariseren, aan de ene kant de fanatieke religieuze joden die het liefst alle palestijnen naar Jordanië deporteren, aan de andere kant is er een marginale groep joden die de erkenning van de PLO voorstaat.

ZONDAG 7 FEBRUARI

Met onze palestijnse tolk Ahmed, rijden we richting Nabloes, om een boer te spreken, wiens land al jaren bedreigd wordt door een nabij gelegen settlement. De rit duurt lang doordat drie grote steden, Nabloes, Tulkaïm en Qalquilia door uitgaansverboden zijn afgesloten. Ook tijdens de tocht

blijkt dat de opstand overal aanwezig is. In de meest afgelegen dorpen liggen nog de resten van barricades en blokkades, alle winkels zijn gesloten. Het verzet is totaal.

Bij onze aankomst in Kafr Lequet worden we meteen geconfronteerd met het gebrek aan electriciteit. Terwijl de lampen in de omliggende settlements uitbundig stralen, is men hier aangewezen op een generator die slechts van 18.00 tot 23.00 uur draait. Verhalen breken los over de ongelijke verdeling van voorzieningen tussen settlements en palestijnse dorpen. 's Avonds volgt het relaas van Adib Asef, de palestijnse boer. De problemen van landconfiscatie: hij is 4 jaar bezig geweest zijn land geregristreerd te krijgen, is van hot naar her gestuurd, terwijl de militaire overheid het stuk land tot militair gebied probeerde te verklaren. Uiteindelijk moest het militaire bestuur aan Adib toegeven. Ondertussen gaat de bedreiging van de in de buurt wonende kolonisten door, zijn olijfbomen zijn verbrand, zijn familie wordt bedreigd. Adib wordt bij tijd en wijle toegang ontzegd op zijn eigen land te werken door settlers.

Ondanks deze malaise blijft hij koel en nuchter, blijft hij volhardend tot de dag dat Palestina bevrijd zal zijn.

MAANDAG 8 FEBRUARI

We gaan naar Adib's land. Terwijl hij een verbrande boomstronk laat zien, arriveren enkele settlers. Ze spreken ons aan en vragen ons of ik niet bang ben voor de arabieren die hier rondlopen. Na een ontkennend antwoord vallen ze over onze auto die aan de kant van de weg staat; er staan arabiese tekens op: "buitenlandse pers". Het arabiese schrift geeft argwaan, er kan TNT inzitten, wij provoceren hiermee vrouwen en kinderen in het settlement. Als ook Adib aan komt lopen, breken de ongecontroleerde opmerkingen aan settlers zijde los. Hoe halen wij het in ons hoofd met Adib te praten over 'zijn' land. Wie zegt dat het zijn land is, "hij is een kolonist, vermoordt kinderen, heeft zes jaar in Jordanië in de gevangenis gezeten en daarna 4x in Israël, PFLP, George Habash etc." "He's even more dirty than this..." en de settler pakt een handje aarde van de grond. Terwijl wij behoorlijk gefokt worden, blijft Adib onwrikbaar luisteren en stelt terecht: "Ik heb jaren om politieke redenen in de gevangenis gezeten, daarom heb ik nog wel recht op een eigen stuk grond." Na enkele provocerende opmerkingen van onze kant wordt het leger opgeroepen, en moeten we tesamen met andere palestijnen die op hun land aanwezig waren vertrekken. We staan namelijk op een veiligheids-weg, wordt er gezegd. Die middag als we nog wat beelden willen schieten van de olijfgaard, komen we dezelfde settlers weer tegen. Nu erg vriendelijk, ze geven graag een interview af. We vragen een settler: waarom heb je er juist voor gekozen in de bezette gebieden te wonen? "Bezette gebieden?... dat is jouw politieke mening, Israël is Israël!" Bij

deze laatste woorden nemen we afscheid van het comfortabele kolonistendorp, wat zo goed van de buitenwereld afgeschermd is.

DINSDAG 9 FEBRUARI

Wat is nu de rol van de vrouwen in deze opstand. We hadden al gehoord dat met name vrouwen in de vluchtelingenkampen een belangrijke rol vervullen. Sowieso wordt de strijd in vluchtelingenkampen het heftigst gestreden. Via een achteringang proberen we Amari-camp binnen te komen. De hoofdingang was een paar dagen geleden door de militairen afgesloten met cement gevulde vaten. Ook dit keer worden we belaagd met stenen, onze tolk krijgt een steen tegen haar hoofd, het valt gelukkig mee. Via allerlei stegen bereiken we dan toch het betreffende huis. Mensen verontschuldigen zich voor het geen er buiten gebeurde. Het blijkt dat settlers eerder als journalisten verkleed het kamp binnengedrongen zijn en en bewoners/sters in elkaar hebben geslagen. Begrijpelijk dat het wantrouwen leeft. Oem Mokanmed komt binnen, een enorme vrouw met grote knoesten van handen. Ze steekt meteen van wal: de zionisten de amerikanen, hun praktijken zijn nog erger dan die van de nazi's. Het leven van palestijnen is ondraaglijk, de opstand moet onze posities veranderen, tot er een palestijnse staat is, bang zijn we niet meer. Op de vraag of vrouwen meer doen dan verzorgende taken, antwoordt zij fel: "De vrouwen staan voorop, als er met stenen gegooid wordt, ben ik de eerste." Later gaan we nog naar Silwad. Twee van de vier gekidnapte jongens zijn terug. De andere blijken te zijn over gedragen aan het leger en zullen 18 dagen vastzitten in voorarrest. Kolonisten fungeren hierbinnen als arrestatieteam.

WOENSDAG 10. FEBRUARI

Net op het moment dat we ons hotel verlaten, attendeert iemand ons op het feit dat Sharon in 'het huis' aanwezig is. Op straat weemt het van de soldaten en Shinbet figuren. Ook wij gaan op wacht staan met camera en microfoon, na door een veiligheidsagent gecontroleerd te zijn. Dan duikt een klein vadsig mannetje vanuit de poort op, Sharon. Degene met de microfoon begint al aardige zweethanden te ontwikkelen: "Mr, Sharon can I ask you some questions?" Rap staat hij stil en daar is de toekomstige minister president. In zijn betoog verwoordt hij wat het merendeel van de Israëliëse bevolking graag ziet gebeuren: palestijnen terug naar Jordanië. Ondertussen staan de veiligheidsagenten zenuwachtig om hem heen te draaien. Als we Sharon met vragen willen confronteren met de betrekking van zijn huis in het arabiese gedeelte van de oude stad, is hij net zo snel vertrokken als dat hij stilstond. Perplex staan we te staren naar de overgebleven groep militairen die de rest van de dag de straat onder controle zal houden. Het contrast is totaal als we later een vertegenwoordigster van een palestijnse vrouwenorganisatie spreken. Opnieuw veel aandacht voor de eenheid in gedachte en actie onder de palestijnen. Op vlotte wijze vertolkt zij de eisen die het ondergrondse verzetscomité via pamfletten heeft gesteld voor beëindiging van de opstand. Samengevat: de bezetting moet in alle opzichten (repressie, economisch juridisch) stoppen. Om daarna onderhandelingen te beginnen.

Op de weg naar Jerusalem komen we langs het camp-Kalandia. Onze nieuwsgierigheid wordt opgewekt door de aanwezigheid van een grote groep militairen en een wachtende TV ploeg. In de doorkijk van het kamp zien we dat 3 militairen zich verbergen in een portiek om toe te slaan als er kinderen staan te gooien. Er gebeurt niets, de soldaten keren terug, om hun agressie en balorigheid uit te leven worden er 2 hoge druk bommen in de lucht gegoid.

Na de knallen vertrekken we naar het volgende vluchtelingen-kamp Al Arub, vlakbij Hebron. De sporen van aanvallen, uitgevoerd door settlers en militairen zijn nog te zien, ramen zijn ingekogeld, auto's vernield. De inwoners van

het kamp bereiden zich voor op de volgende aanval. Op de TV is door het hoofd van de Gush Emaum (een groep fanatieke religieuze settlers), aangekondigd dat zij Arub te grazen willen nemen. Twee dagen hiervoor is een dorp in de buurt, Halhoul, aangevallen waarbij 70 gewonden aan palestijnse zijde zijn gevallen. De bewoners van Arub nemen het dreigement dan ook serieus. Als we het kamp binnen rijden loopt iedereen rond met stokken, daken liggen vol met stenen en flessen, bij kampvuurtjes houden ploegen de wacht. Het moreel is ontzettend hoog, iedereen, mannen, vrouwen en kinderen staan paraat. Twee weken geleden is het de bewoners/sters al gelukt een settler-aanval tegen te houden, daarna greep het leger echter in en vernielde tientallen huizen. We worden door het dorp geleid om vast te leggen wat de gevolgen zijn van die aanval. Het is ongelooflijk om te zien hoe mensen, ondanks nachten waken, ondanks de stress nog zo rustig en opgewekt blijven.

Als we 's nachts terugkomen in Jerusalem horen we dat militairen en settlers gepoogd hebben een wijk in de oude stad aan te vallen, nadat in een settler-huis een brandbom gegoid was.

600 palestijnen kwamen meteen op de been, nadat ze alarm hadden gekregen via de minaret van de moskee, en hebben de aanval afgeslagen.

DONDERDAG 11 FEBRUARI

Vandaag reden we rond op zoek naar rellen, die echter niet plaatsvonden op de plaatsen waar wij waren. In het Makassed-ziekenhuis worden we geconfronteerd met de slachtoffers die door de militairen en kolonisten gemaakt zijn. De meest uiteenlopende walgelijke verhalen. Een jongen uit Khan Yanis in de Gaza-strook is door een militaire jeep van de weg gereden en is voor zijn leven verlamd. Bij een andere jongen zijn de botten gebroken tijdens een aanval van settlers. Een andere man ontbloot zijn hoofd en laat 2 grote littekens zien, die aangericht waren door militairen terwijl de man rustig op de buitenplaats van zijn huis zat. Als laatste worden we geconfronteerd met een jongen die een schotwond heeft, de kogel is door zijn rug naar binnen geschoten en er bij zijn buik uitgekomen. We worden steeds bedeesder en bleker om daarna in janken uit te barsten. Onze hotelmanager bied troost: „in het begin hielden we niet op met huilen, nu maken we van een begrafenis een demonstratief feest. Je kunt niet blijven huilen, al zal de pijn nooit verdwijnen.”

VRIJDAG 12 FEBRUARI

Als ik mijn eerste voet van de grond zet om in het vliegtuig te stappen, heb ik een naar gevoel. Ons project daar is afgesloten, de strijd van de palestijnen nog lang niet. De opstand en de volharding van de meeste mensen geven me echter ontzettend veel kracht om ook in Nederland door te gaan met de ondersteuning van die mensen daar, die met stokken, stenen, vuisten en overtuiging één van de best georganiseerde legers ter wereld tegemoet treden. En dat met opgeheven hoofd.

GEHEIME DIENST

Dat de B.V.D. voornamelijk sneaky in het donker opereert is niets nieuws, maar dat ze het klaarspelen de wetgeving die hun functioneren moet regelen praktisch uit het nieuws te houden is toch verbazingwekkend te noemen. Je zou er bijna een complottheorie achter zoeken.

De afgelopen maand is de wet op de Inlichtingen- en Veiligheidsdiensten (verder IVD) van kracht geworden. Over deze wet is in de media vrijwel niets geschreven, terwijl er een aanzienlijke verslechtering ten opzichte van de vroegere situatie uit voort komt. Veel praktijken die zich tot nu toe in de marges van het toelaatbare afspeelden, worden in deze wet geformaliseerd. Een soort legalisering achteraf van door de B.V.D. zelf verlegde grenzen. Buro Jansen & Janssen dook in de Kamerstukken en zal met dit artikel in het kort proberen duidelijk te maken wat er verandert. Interessant daarbij is dat de Kamercommissie IVD vorige maand verslag uitbracht over de periode 1985-1987. Aan enkele passages daaruit besteden we aan het einde van dit stuk wat aandacht.

In 1949 werd bij geheim Koninklijk Besluit de geheime dienst, wat later de B.V.D. zou worden, opgericht. In 1972 kwam er een nieuw KB. In 1975 werd de motie Roethof in de Tweede Kamer aangenomen, waarbij werd gesteld dat er een wetelijke regeling moest komen voor de IVD. Nu, twaalf jaar later, is het bestaan van de Binnenlandse VeiligheidsDienst (BVD), de Inlichtingendienst Buitenland (IDB) en de gefuseerde Militaire Inlichtingendiensten (MID) in de nieuwe wet geregeld. De taken en werkwijze zijn in de nieuwe wet niet geregeld, die zijn in het vage gelaten zoals we zullen zien.

In dit artikel zal het verder vooral gaan over de B.V.D. De dienst heeft circa 700 vaste medewerkers plus zo'n 1500 bij de politiekorpsen. Het jaarbudget voor 1988 is 53,668 miljoen gulden. Eerste probleem is waarmee de B.V.D. zich bezighoudt. De taak is drieledig, de taal is saai, dus even doorzetten:

- Het verzamelen van gegevens omtrent organisaties en personen welke door de doelen die zij nastreven, danwel door hun activiteiten aanleiding geven tot het ernstig vermoeden dat zij een gevaar vormen voor het voortbestaan van de democratische rechtsorde, danwel voor de veiligheid of voor andere gewichtige belangen van de Staat;
- Het verrichten van veiligheidsonderzoeken ter zake van de vervulling van vertrouwensfuncties danwel van functies in het bedrijfsleven, welke naar het oordeel van Onze terzake verantwoordelijke Minister de mogelijkheid bieden de veiligheid of andere gewichtige belangen van de Staat te schaden;
- Het bevorderen van maatregelen ter beveiliging van gegevens waarvan de geheimhouding voor het belang van de Staat wordt geboden en van die onderdelen van de overheidsdienst en van het bedrijfsleven, welke naar het oordeel van Onze terzake verantwoordelijke Ministers van vitaal belang zijn voor de instandhouding van het maatschappelijk leven." (uit art.8 lid 2 WIVD).

"ERNSTIG VERMOEDEN"

Het "aanleiding geven tot het ernstige vermoeden" is al tamelijk schimmig. De "andere gewichtige belangen van de Staat" zijn ruim genoeg om in zeer uiteenlopende gevallen bedreigd te worden. Allerlei (actie)groepen zullen op grond hiervan op belangstelling van de B.V.D. mogen rekenen. Minister van Dijk gaf in de eerste kamer als voorbeeld het ernstig verstoren van de openbare orde met politieke oogmerken, maar ook economische belangen zouden daar

onder te vangen zijn. Overigens vertelde de minister dat de B.V.D. zelf de invulling van het begrip bepaalt onder verantwoordelijkheid van de minister. Die taakopvatting is daar

wel in goede handen, volgens minister van Dijk. In antwoord op vragen vertelde hij dat de selectiecriteria streng zijn "in het bijzonder met betrekking tot de democratische gezindheid van toekomstige ambtenaren." Verder is er na indiensttreding een "enkele weken durend opleidings- en stageprogramma" waarbij vooral aandacht wordt gegeven aan "verbreding van politiek en maatschappelijk inzicht". Daar leren ze dus die karakteristieke tolerantie. Het fenomeen discussiegroepjes is intussen ook doorgedrongen tot de Dienst. Het is:

"gebruikelijk bij de B.V.D. om op alle niveaus aan de hand van concrete gevallen in het licht van politieke en maatschappelijke ontwikkelingen te overleggen te discussiëren over de vraag waar de grenzen van de Dienst liggen".

SCREENEN

Het verrichten van veiligheidsonderzoeken, de screening van sollicitanten en werknemers dus, gebeurt duzenden keren per jaar. Het aantal vertrouwensfuncties bij de overheid ligt rond de 48.000. Bij een bedrijf als de PTT zijn er 20.000 van zulke functies. Welke banen dat zijn bepaalt de minister, in feite doet de B.V.D. dat. Om mensen te screenen kan gerommeld worden in hun hele priveleven en alle registraties over hen. Hier komen we later op terug.

Wat de bemoeienis met de beveiliging van gegevens bij het bedrijfsleven betreft gaat het volgens de minister over de nutsbedrijven en vervoersondernemingen als de NS en de KLM.

Voor het verzamelen van gegevens kan de B.V.D. zich wenden tot alle ambtenaren en verder "(...) tot een ieder die geacht wordt deze gegevens te kunnen verstrekken" (uit art.15). Dit is ook het artikel waarmee je om je oren geslagen wordt als je je beklaagt dat de B.V.D. je benadert als als informant. Ze mogen gewoon alles vragen aan iedereen die misschien een antwoord weet. Omdat steeds meer gegevens in persoonsbestanden opgeslagen zijn, leek het wel handig wanneer de B.V.D. ook daarin zou mogen.

SOORTEN VAN GEVALLEN.

Uit art.17 blijkt dat men bevoegd is "(...) zich voor het verkrijgen van persoonsgegevens te wenden tot de houder van een verzameling van persoonsgegevens". Voor een veiligheidsonderzoek mag dit altijd, in andere gevallen moeten ze een machtiging hebben, maar die kan voor "soorten van gevallen" door de minister worden afgegeven: voor hele categorieën dus. (Bijvoorbeeld niet voor de MAKRO-aanstekers zelf, maar voor de hele groep die het zou kunnen zijn). In art.17 lid 3 wordt verder nog bepaald dat alle beperkingen die door wetten (bijv. de Wet Persoonsregistraties) worden gesteld aan verstrekking van informatie, voor de B.V.D. niet van toepassing zijn. Iedereen mag en kan dus altijd verstrekken. Voor partiku-

lieren is het weliswaar niet verplicht, maar er zullen maar weinig registratiehoudende chefs zo principieel zijn om tegen een ministerieel machtiging stand te houden. Voor ambtenaren geldt dat nog sterker nu ze op grond van nieuwe wetgeving een soort "verklikersverplichting" krijgen. Dit zal inhouden dat ze alles wat ze tijdens hun werk aan strafbare feiten tegenkomen dienen te melden. Met name PTT-ambtenaren hebben hier al scherp tegen geprotesteerd, omdat ze bijvoorbeeld mee zouden moeten werken aan een legitimatieplicht om illegalen te betrappen, en zo pseudo-opsporingsambtenaar zouden worden.

Ambtenaren bij justitie en politie hebben in de nieuwe wet de verplichting om alles wat mogelijk voor inlichtingendiensten van belang kan zijn te melden aan hun chef of B.V.D.-verbindingsambtenaar (art.22). Voor gewetensbezwaren is dus geen plaats

meer. De samenwerking gaat echter nog verder. De BVD mag zoals gezegd alle bestanden doorspitten en de gevonden gegevens met elkaar verbinden. Aldus gevonden zaken mogen (na weer zo'n ministerieel machtiging) zonder meer verstrekt worden aan andere overheidsorganen (art.12 en 16 lid 2). Dingen die de belastingdienst of de politie dus niet rechtsstreeks mogen inzien zijn voortaan toegankelijk via de BVD en als de dienst iemand wil pakken (uitkering bijvoorbeeld) met gegevens die door grasduinen of observeren bekend zijn geworden, dan kan dat in het vervolg.

In feite gebeurde dit natuurlijk allang. Vervelend is dat het nu gelegaliseerd is. Van de andere kant blijkt in andere landen, bijv. in Engeland, het effect van meer beperkingen en verplichtingen voor ambtenaren te zijn dat er vaker uit de school geklapt wordt. Gewetensbezwaarden die zich toch al geregeld bezwaard voelden bij het werk dat ze deden, gaan de behoefte voelen misstanden openbaar te maken. Dat kan een andere kant van de medaille zijn.

CONTROLE. EN KLACHTEN

Voor de registraties die door de BVD aangelegd zijn komt een reglement waarin vernietigingstermijn, beperkingen en andere zaken gaan geregeld worden. In de praktijk zal dat achter een wassen neus blijken. De geregistreerde gegevens uit observaties zijn zo gedetailleerd, intiem (en voor hun interessant) dat die zich nooit in een beperkend reglement laten vallen. Over de bewaar- en vernietigingsbepalingen zei van Dijk in de Eerste Kamer dat gegevens die ten onrechte zijn geregistreerd in ieder geval vernietigd zullen worden. Een hele opluchting. Er moet echter een afweging gemaakt worden tussen de individuele privacy-belangen en de belangen van de staatsveiligheid. Bovendien moeten dingen bewaard worden omdat het algemeen belang "(...) ermee gediend is dat controle mogelijk is en blijft op de activiteiten van de dienst in het verleden".

Voor de parlementaire enquête van 1997 zeker. Voor de verstrekking van gegevens aan buitenlandse inlichtingendiensten is weer zo'n machtiging nodig zei de minister. In de wet staat daar niets over en er is dus niets over geregeld. Wel eigenaardig na kwesties in het verleden waarbij gegevens door de BVD aan de fascistische geheime dienst van Perzie (tegenwoordig Iran) en aan obscure diensten in Afrika doorgegeven werden.

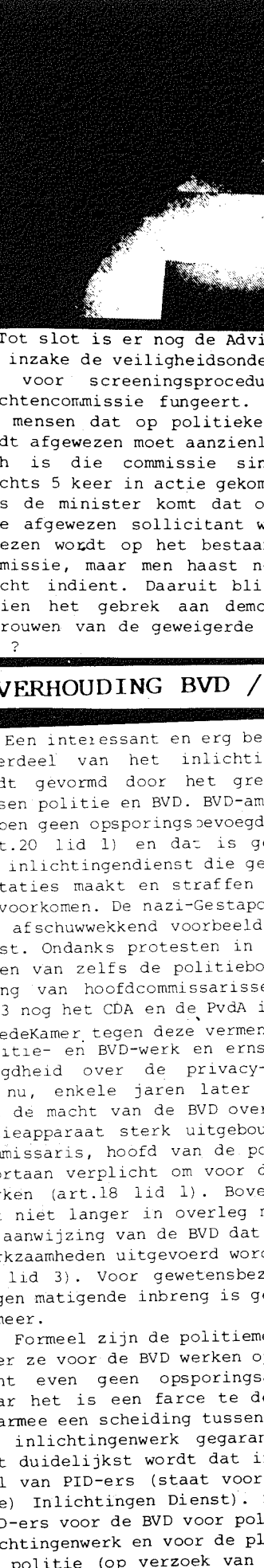
Controle op de IVD blijft een aanfluiting. De parlementaire controle blijft te verwaarlozen. Dat wil zeggen het huidige systeem waarbij de overbelaste, niet deskundige en door zwingplicht gebonden fractieleiders van CDA, VVD, PvdA en D'66 enkele keren per jaar door de minister voorgelegd worden en alle kamervragen naar deze vergadering doorverwezen worden blijft bestaan. Wel komt er in de jaarlijkse begroting van Binnenlandse Zaken voortaan een kort bericht over de stand van zaken bij de inlichtingendiensten. Op vragen in de Eerste Kamer waarom in Nederland niet, zoals in West-Duitsland, een jaarverslag over werkzaamheden kan bestaan gaf de minister geen antwoord.

Publieke controle blijft praktisch onmogelijk. Als door een bedrijfsongeval een burger iets merkt en een klacht heeft kan hij of zij een brief schrijven aan de bovengenoemde vaste kamercommissie. Wat daar dan mee gebeurt wordt aan het eind van dit artikel duidelijk. Voor klachten is er ook de mogelijkheid naar de Nationale Ombudsman te gaan. Maar die mag geen overzichten geven van klachten (tendenzen) en heeft geheimhoudingsplicht. Zijn oordelingen hebben de kracht van aanbevelingen, niets meer, en kunnen dan ook genegeerd worden. Controle door de rechter was in de praktijk al niet mogelijk, meestal beriepen ambtenaren zich op het beroepsgeheim. Om de enkele zich versprekende ambtenaar ook nog de mond te snoeren is er onder de nieuwe wet over dit alles een zwingplicht, tenzij de minister permissie geeft (art. 24 lid 2).

Controle via de WOB (Wet Openbaarheid Bestuur) wordt de laatste tijd regelmatig geprobeerd, maar behoudens een enkele uitzondering zoals King Kong, tevergeefs. Op die zaak zijn ze bij de BVD behoorlijk uitgeflipt. Het anonimiseren van de meters dossiers heeft 20 geheim agenten weken werk gekost. Dat was aanleiding om in politiek Den Haag te gaan klagen dat de werkbelasting veroorzaakt door de WOB aanvragen met een nieuwe regeling teruggedrongen zou moeten worden. Dat kan wel eens gaan betekenen dat de BVD in de toekomst buiten de WOB en dus weer buiten openbare controle gaan vallen.

En dat terwijl de WOB eigenlijk zulke leuke mogelijkheden biedt om ze aan het werk te houden. In feite zouden wij iedereen die ooit op de een of andere manier met de BVD in aanraking is geweest, willen aanraden openbaarmaking van zijn of haar dossier te eisen via deze procedure. Omdat het nogal een lange en saaie weg is die je moet bewandelen, biedt ons bureau gaarne administratieve en morele ondersteuning aan.

Tot slot is er nog de Adviescommissie inzake de veiligheidsonderzoeken, die voor screeningsprocedures als klachtencommissie fungeert. Het aantal mensen dat op politieke gronden wordt afgewezen moet aanzienlijk zijn. Toch is die commissie sinds 1969 slechts 5 keer in actie gekomen. Volgens de minister komt dat omdat iedere afgewezen sollicitant weliswaar gewezen wordt op het bestaan van de commissie, maar men haast nooit een klacht indient. Daaruit blijkt misschien het gebrek aan democratisch vertrouwen van de geweigerde kandidaten?

VERHOUDING BVD / PID

Een interessant en erg belangrijk onderdeel van het inlichtingenwerk wordt gevormd door het grensgebied tussen politie en BVD. BVD-ambtenaren hebben geen opsporingsbevoegdheid (art.20 lid 1) en dat is gedaan om een inlichtingendienst die gelijk arrestaties maakt en straffen uitdeelt te voorkomen. De nazi-Gestapo is daar een afschuwelijk voorbeeld van geweest. Ondanks protesten in het verleden van zelfs de politiebonden, de Kring van hoofdcommissarissen en in 1983 nog het CDA en de PvdA in de Tweede Kamer, tegen deze vermenging van politie- en BVD-werk en ernstige bezorgdheid over de privacy-aspecten is nu, enkele jaren later met deze wet de macht van de BVD over het politieapparaat sterk uitgebreid. Elke commissaris, hoofd van de politie is voortaan verplicht om voor de BVD te werken (art.18 lid 1). Bovendien is het niet langer in overleg met, maar op aanwijzing van de BVD dat deze werkzaamheden uitgevoerd worden (art. 18 lid 3). Voor gewetensbezwaren en eigen matigende inbreng is geen plaats meer.

Formeel zijn de politiemensen wanneer ze voor de BVD werken op dat moment even geen opsporingsambtenaar maar het is een farce te denken dat daarmee een scheiding tussen politieke inlichtingenwerk gegarandeerd is. Het duidelijkst wordt dat in het geval van PID-ers (staat voor Politie-(ke) Inlichtingen Dienst). Zo werken PID-ers voor de BVD voor politiek inlichtingenwerk en voor de plaatselijke politie (op verzoek van de burgemeester) als het om openbare orde-zaken gaat. De scheiding daartussen komt volgens de minister "vooral tot uitdrukking bij de registratie van gegevens". Die scheiding is namelijk "strikt fysiek".

"Op beide registraties zijn ook verschillende regelingen van toepassing. De gegevens, verzameld ten behoeve van de BVD, vallen onder het door de ministers van Binnenlandse Zaken en Justitie

vast te stellen privacy-reglement ex artikel 16. Ten aanzien van gegevens in het kader van de openbaarheid wijs ik naar het in voorbereiding zijnde wetsvoorstel o de politieregisters."

"POLITIEK = CRIMINEEL"

Uit een intern politie-rapport over de reorganisatie van de Amsterdamse recherche uit 1986, waarover KRI in december 1987 publiceerde, blijkt echter dat het PID- en CID-werk in verschillende gemeenten zoveel overlap vertonen dat ze samengevoegd worden. Een paar citaten uit dit rapport maken duidelijk hoe in Amsterdam de scheiding tussen politie en BVD binnenkort ook formeel verdwenen zal zijn:

"Er zijn diverse raakvlakken in de taakgebieden van de Criminele Inlichtingen Dienst en het Stafburo Inlichtingen Dienst (oftewel de PID, J&J). Het betreft hier met name het gewelddadig politiek activisme (gericht op goederen) en het politieke terrorisme (gericht op personen). Naast dit gemeenschappelijke werkterrein komt het regelmatig voor dat een van de genoemde diensten stuit op informatie die op het taakgebied van de andere dienst ligt.

Daarnaast ligt de beslissing om bepaalde inlichtingen te operationaliseren veelal in handen van de chef van het stafburo I.D. in samenspraak met de BVD. Dit geeft in de praktijk nog wel eens aanleiding tot wederzijdse irritaties, zowel bij de ID/BVD, als bij de betrokken operationele, executieve recherche-onderdelen. Ten einde een zo goed mogelijke onderlinge taakafstemming te bewerkstelligen dienen deze diensten als zelfstandige afdelingen te worden ondergebracht binnen één ondersteunende dienst." (blz. 23/24)

"Adequate afstemming van de werkzaamheden vereist dat de beide bureaus in de organisatie dichterbijeen onder één chef worden geplaatst. Door de specifieke en voor de politie uitzonderlijke taak van de ID zal hiertegen in het begin wellicht vreemd worden aangekeken (deze argumenten zijn immers door vele korpsen al heel wat jaren gebruikt om een aparte organisatorische positie te claimen voor de ID). Daarom wordt er op gewezen dat deze ontwikkeling in andere korpsen thans ook valt waar te nemen. In deze optie zal de chef van de ID rechtstreeks verantwoording afleggen aan de

chef van de Ondersteunende Recherche." (blz.39/40)

Weg scheiding tussen politie en BVD. Overigens is het afgelopen jaar uit vragen in onder meer de gemeenteraden van Haarlem en Nijmegen wel gebleken dat burgemeesters en de minister van binnenlandse zaken telkens naar elkaar verwijzen als ze op hun verantwoordelijkheid voor de PID aangesproken worden.

Over de scheiding tussen de BVD en de Centrale Recherche Informatiedienst (en dan vooral de afdeling Bijzondere Zaken Centrale) verklaarde de minister:

"Als markeringspunt voor de taakafbakening dienen 'ernstig te nemen voorbereidingshandelingen tot een bepaald terroristisch misdrijf'. Zolang van die ernstig te nemen voorbereidingshandelingen geen sprake is, is het inlichting-

tingenwerk bij uitsluiting voorbe-
houden aan de BVD.

Een belangrijk aspect van dit
inlichtingenwerk is het opbouwen
van informatieposities in kringen
van waaruit terroristische mis-
drijven verwacht kunnen worden.
De taak van de CRI is in deze fa-
se passief."

Het zou belangrijk kunnen zijn te
kijken wat er allemaal niet in deze
wet geregeld is. De talrijke misstap-
pen en illegale praktijken die in het
verleden zijn aangetoond zouden weer
opgehaald kunnen worden om de gaten
in de wet aan te tonen. De PSP pro-
beerde het nog even in de eerste ka-
mer door te vragen naar de Quellijn-
straat-affaire (de BVD vermoedelijk
als brandstichter) en de kisten met
wapens die door de "diensten O en I"
overal in Nederland in de bossen be-
graven bleken te zijn. (O en I zijn
slapende geheime diensten die in oor-
logstijd pas actief worden voor sabo-
tage). Dat soort activiteiten en
diensten komt in de wet niet voor,
en de minister weigerde ook steeds
erop in te gaan.

De conclusie zal duidelijk zijn.
Deze wet is enkel bedoeld om een on-
democratische praktijk een legale
dekking te geven, om onwillige ambte-
naren wettelijk tot zwijgen en mede-
werking te verplichten, om politiek
verzet beter te kunnen bestrijden. In
de praktijk verandert er waarschijnlijk
niet zoveel.

VERSLAG KAMERCOMMISSIE

Tot slot van dit artikel in het
kort een samenvatting van het verslag
van de vaste kamercommissie voor IVD
over de periode maart 1985 tot decem-
ber 1987. Behalve enkele gevallen van
vermoede spionage ging het over de
volgende onderwerpen.

- In september 1985 sprak men over
de aanslag van de Franse geheime
dienst op een Greenpeace-schip in
Auckland, Nieuw Zeeland. De BVD ver-
zamelt geen informatie over Green-
peace "aangezien Greenpeace geen
staatsgevaarlijke of anti-democrati-
sche organisatie is."

- Enkele malen sprak men over het
terrorisme naar aanleiding van dreig-
ing met bomaanslagen door Arabische
groepen en de Makrobranden.

- In mei 1987 kwam Bluf ter sprake

8. Publikatie van een kwartaaloverzicht van de BVD in 'Bluf'

Op 7 mei 1987 pleegde de commissie overleg met de minister van
Binnenlandse Zaken naar aanleiding van de recente publicatie van een
kwartaaloverzicht van de BVD in het blad «Bluf». De minister zette uiteen
waarom, nadat het vermoeden was gerezen dat een kwartaaloverzicht in
«Bluf» zou worden gepubliceerd, aangifte werd gedaan van het vermoeden
van overtreding van de artikelen 98a en 98c van het Wetboek van
Strafrecht. De verantwoordelijke rechter-commissaris besloot op deze
aangifte actie te ondernemen met het doel te verhinderen dat het
genoemde blad zou verschijnen.

Klaarblijkelijk bevonden zich op een ander adres dan daar waar de
inbeslagname van drukwerk en apparatuur plaats vond copieën of
drukplaten van de bewuste uitgave, want op 30 april bleek het blad op
een aantal plaatsen in Amsterdam te worden verkocht.

De minister zette aan de commissie uiteen in welke oplagen, op welke
wijze en aan wie de kwartaaloverzichten van de BVD ter beschikking
worden gesteld.

- November 1986 was het eerste
overleg over werkdruk bij de BVD van-
wege procedures op grond van de WOB.

9. De inlichtingendiensten en de Wet Openbaarheid van Bestuur (WOB)

Op verzoek van de minister van Binnenlandse Zaken voerde de commissie
op 20 november 1986 een eerste overleg over het toenemend aantal
verzoeken tot inzage of overlegging van BVD-dossiers, gebaseerd op de
WOB. Gelet op de uitspraken van de Afdeling rechtspraak van de Raad
van State moet de BVD, ingeval van zodanige verzoeken tot inzage in
dossiers, per bladzijde nagaan of het in het geding zijnde dossier informatie
bevat, die wegens het belang van de staat niet kan worden verstrekt. Dit
neemt langzamerhand zo veel tijd dat het goed functioneren van de
dienst in toenemende mate belemmeringen ondervindt. Meer nog is de
minister echter ontrust over de mogelijke andere gevaren die hierdoor
kunnen ontstaan.

De minister gaf te kennen over dit vraagstuk gaarne met de commissie
van gedachten te willen wisselen zodra er, mede aan de hand van
uitspraken van de Afdeling rechtspraak van de Raad van State, meer
inzicht in de problemen is verkregen.

- Over de behandeling van klachten
is dit tenslotte terug te vinden:

11. Behandeling van brieven, al dan niet bevattende klachten over de BVD

In de verslagperiode ontving de commissie een twaalfal brieven van
individuele burgers, van raadsleden van individuele burgers en van
groepen van burgers. Een viertal brieven moest de commissie onbeant-
woord laten omdat de daarin aan de orde gestelde materie haar niet
regardeerde. De adressanten ontvingen daarvan bericht. Zes brieven
bevatten kritische opmerkingen, respectievelijk klachten over het optreden
van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, geen van deze brieven gaf de
commissie uiteindelijk aanleiding de regering van haar kritiek op het
handelen van deze diensten te doen blijken. Een tweetal brieven is in
behandeling.

Noot: bij het kritiseren van de wet
is onder meer gebruik gemaakt van een
artikel van Boudewijn Chorus in "Pri-
vacy en Registratie" 1987/2.

Buro Jansen & Janssen
ONDERZOEK EN ADVIES
Keizerrijk 7
1012 VM Amsterdam

LAATSTE NIEUWS: OP DE HONGERSTAKERS WORDT NU DWANGVOEDING TOEGEPAST!

Action Directe HONGERSTAKING

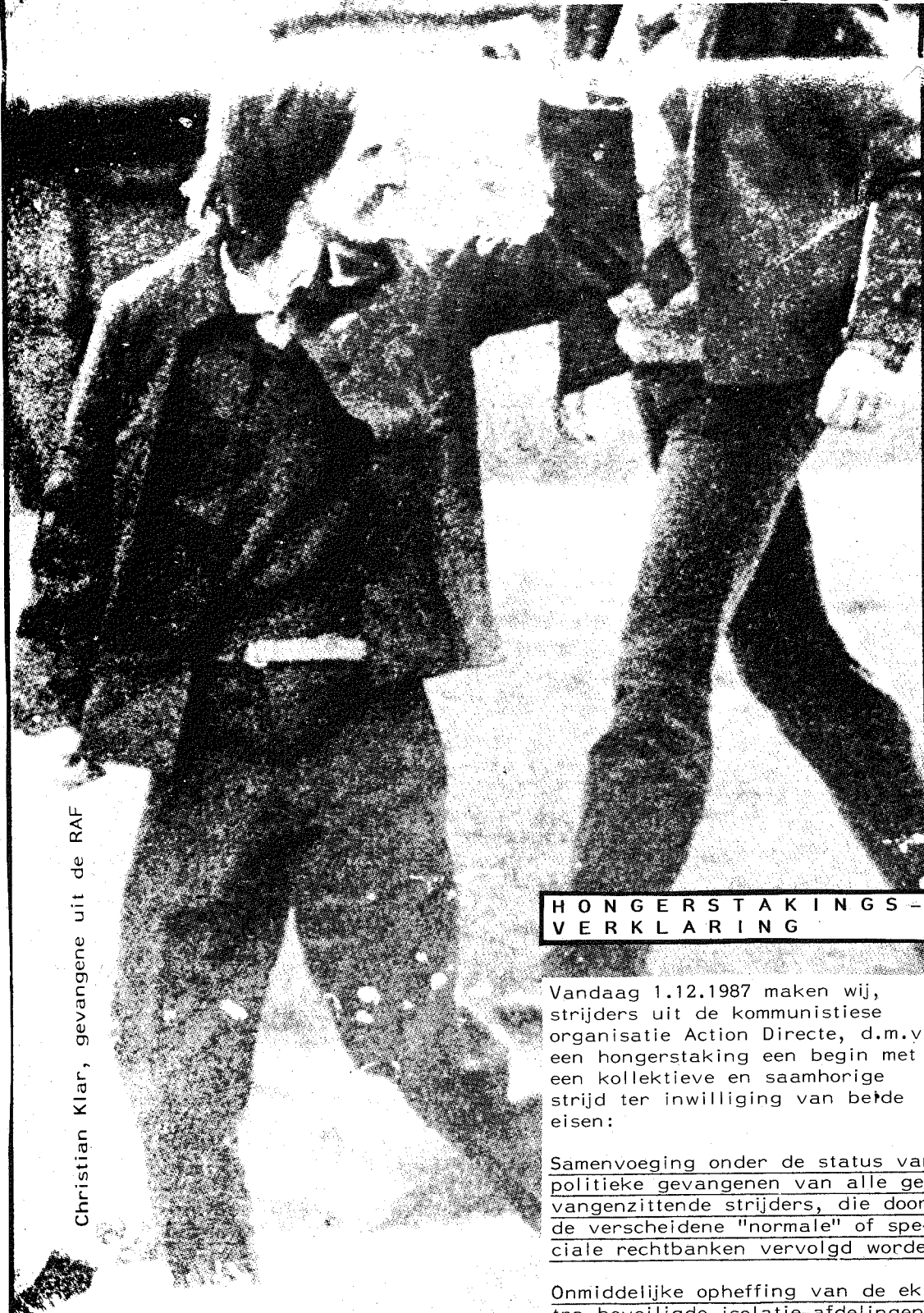
KOMMUNIKEE

HIERBIJ WILLEN WE JULLIE KENNIS LATEN NEMEN VAN HET KOMMUNISTIEKE VAN DE MILITANTE LEDEN VAN ACTION DIRECTE DIE IN ONBEGRENSDE HONGERSTAKING ZIJN. DE ONDERTEKENAARS ZIJN FEL GEKANT TEGEN DE VERNIETIGENDE METHODES DIE DOOR DE MACHTHEBBERS IN WERKING WORDEN GESTELD OM DE SAMENKOMST VAN POLITIEKE GEVANGENEN TEGEN TE GAAN, EN ROEPEN SAMEN MET DE HONGERSTAKERS EN ALLE ANDERE GEVANGENEN

TOT DIREKTE STRIJD TEGEN ISOLATIEFOLTER OP. ZIJ ONDERSTEUNEN ONVOORWAARDELIJK DE AANSPRAAK OP SAMENVOEGING VAN DE LEDEN VAN ACTION DIRECTE. ZIJ KLAGEN HET VERZWIJGEN VAN DE EISEN VAN GEVANGENEN IN HET ALGEMEEN EN NU OOK DIE VAN ACTION DIRECTE AAN.

COLLECTIF POUR
L'INFORMATION
SUR LA GREVE

10e week van de hongerstaking

Christian Klar, gevangene uit de RAF

HONGERSTAKINGS- VERKLARING

Vandaag 1.12.1987 maken wij, strijders uit de kommunistiese organisatie Action Directe, d.m.v. een hongerstaking een begin met een kollektieve en saamhorige strijd ter inwilliging van betde eisen:

Samenvoeging onder de status van politieke gevangenen van alle gevangenzittende strijders, die door de verscheidene "normale" of speciale rechtbanken vervolgd worden.

Onmiddellijke opheffing van de ekstra beveiligde isolatie-afdelingen (de securité renforcie).

Het is nu tijd om de politiek van de imperialistiese bourgeoisie tegen de revolutionaire gevangenen te doorbreken.

Door de willekeur in hechtenisomstandigheden van de politieke gevangenen en door het voortbestaan van Hochsicherheitstrakte onder de nieuwe benaming "ekstra beveiligde isolatie-afdelingen" proberen de Sections Spéciales, als juridiese uitdrukking van de kontrarevolutionaire en kolonialistiese politiek van de imperialistiese franse staat, hun gezamenlijke projekt ter pacifikatie van de strijd om bevrijding van het proletariaat en de onderdrukte volken te ontwikkelen; doordat ze proberen de gevangenen, die als gijzelaars beschouwd worden, te pacificeren en zelfs in het kader van dit projekt van hun proberen gebruik te maken.

De folter van de totale isolatie wordt meer en meer systematies toegepast in een bajespolitiek van differentiëring van de hechtenisomstandigheden, een feitelijk systeem van chantage en koehandel, begrepen als permanente druk gedurende de speciale juridiese procedures en als element van de pacifikatie in de bajessen. Buiten al hun wetten om worden de hechtenisomstandigheden individueel gevarieerd naar het oordeel van de rechters, van de Sections Spéciales, van de gevangenisdirekteuren, de burokraten van de Place Vendome etc....het hele dagelijkse leven van de gevangene is ondergeschikt aan deze willekeur, de gecensureerde (of vernietigde) korrespondentie, de bezoeken, het recht op informatie, het recht op het krijgen van boeken...

Nog nooit heeft het ontkennen van de status van politieke gevangene voor de gevangen strijder "normale" hechtenisomstandigheden met zich meegebracht maar folter door ekstra beveiligde isolatie, permanente chantage, gezochte tegenwerking en willekeur.

Door totale isolatie en het geheel van repressailles die bij deze hechtenisomstandigheden horen, door iedere kommunikatie, iedere diskussie en iedere politieke konfrontatie te breken, probeert de imperialistiese bourgeoisie de gevangene strijders uit de sociale, politieke en historiese omstandigheden die de basis voor hun strijd geweest zijn en nog zijn weg te rukken, probeert ze hun daarvan te beroven, hun daarvan af te zonderen en om hen heen een kriminaliseringsproces op te bouwen d.m.v. folter die hun kollektieve politieke identiteit en individuele integriteit moet vernietigen.

Vandaag de dag is de detentie van politieke gevangenen niet

meer gebaseerd op uitsluitend vrijheidsberoving maar op het gehele kontrarevolutionaire heropvoedingsproject met als doel: het verzwakken van de revolutionaire gevangenen, ze isoleren en kriminaliseren om zo hun strijdbaarheid te reduceren en om ze tegen de politiek die ze gemaakt hebben te kunnen gebruiken. Op deze wijze binnen tegen buiten en de vergankelijkheid van deze politiek van bevrijding tegen hun toekomst stellend.

Het kontrarevolutionaire project van kollektieve heropvoeding dat op de differentiëring van de hechtenisomstandigheden gebaseerd is en de toepassing van ekstra beveiligde isolatie is een belangrijke faktor in de gehele politiek van preventie, repressie en pacifikatie die de imperialistische bourgeoisie tegen de bevrijdingsstrijd van het proletariaat en de onderdrukte volken richt. De razzia's in de ghetto's en de steden, de uitwijzingen en uitleveringen, de moorden op de militanten, de racistiese misdrijven, de staat van beleg in Corsica en in Noord-Euskadi, de provokaties en de ontketende burgerlijke counterpropaganda, de transformatie van uitzonderingstoestand in de permanente toestand van het verfijnde veiligheidssysteem die met het offensief van de bourgeoisie tegen de verworvenheden van de arbeiders - stakingsrecht, vakbondsrechten, recht op gezondheid, op arbeid, onderwijs en woning - verbonden is, zijn verscheidene

aspecten van de zowel anti-proletariese- als veiligheidspolitiek van de onderdrukking die de kapitalistische staat ontwikkeld.

Zo kan de strijd voor de samenvoeging, over de politieke status van het gevangenschap en tegen de ekstra beveiligde isolatie niet slechts een strijd voor of tegen één of ander ministerieel besluit zijn, maar is het een kollektief initiatief die doeltreffend de strijd tegen het centrale project van de bourgeoisie tegen de revolutionaire gevangenen en het proletariese antagonisme in de imperialistische gevangenis opneemt, als een gezamenlijke en georganiseerde faktor in de opbouw van een revolutionaire bevrijdingspolitiek.

Ons revolutionaire initiatief past in de historische kontinuïteit van het opeisen van de status van politieke gevangenen, die vanaf de jaren '50, de gewapende strijd voor de onafhankelijkheid van Algerije en de gekoloniseerde volken, en die opnieuw opgenomen en ontwikkeld wordt tegen de imperialistische franse staat door de gevangenen uit de kommunistiese guerilla, uit de proletariese beweging, uit het anti-imperialistiese verzet en uit de bevrijdingsstrijd van de onderdrukte volken. Tegelijkertijd kan dit initiatief alleen als een moment van eenheid en konkrete solidariteit met de strijd van de revolutionairen in West-Europa begrepen worden, de strijd van onze kameraden uit de RAF, de Ierse, baskiese en spaanse gevangenen....

Jean-Marc Rouillan
Georges Cipriani
Nathalie Menigon
Joëlle Aubron

K O M M U N I K E E

Sinds 1.12.1987 bevinden zich zes leden van de organisatie Action Directe (Jean-Marc Rouillan, Nathalie Menigon, Joëlle Aubron, Georges Cipriani, Régis Schleicher en Hélyette Bess) in verschillende bajessen in hongersta-

king.

De twee eisen die ze gesteld hebben zijn:

- 1) Samenvoeging onder de status van politieke gevangenen van alle gearresteerde militanten die door de verscheidene "normale" en speciale rechtbanken vervolgd worden.
- 2) Onmiddellijke opheffing van de ekstra beveiligde isolatie-afdelingen.

Deze kollektieve hongerstaking past in de kontinuïteit van de verschillende vormen van strijd, die vanaf begin '87 tegen de isolatie en de differentiëring gevoerd wordt: hongerstakingen van Dominique Poirré en Azita Monachipour, van Roberto Peli en Phillipe le Moual, van Umberto Passigati en 20 gevangenen in Fleury-Mérogis, de gevangenen in Dyon enz.; de miterijen in juli in Fleury-Mérogis waarbij de eerste eis de afschaffing van de isolatie was; de hongerstaking van enkele tientallen "speciale" gevangenen in Fresnes, begin augustus; miterij van gevangenen in de centrale van Saint-Maur en in de isolatieafdelingen van Besancon afgelopen herfst; en onlangs de hongerstaking van de gevangenen in Bourg-en-Bresse.

Waarom laait deze strijd herhaaldelijk op, waarom wordt deze strijd steeds massiever en harder?

Omdat de regering, in het voetspoor van haar voorgangers, steeds vaker isolatiehechtenis toepast, omdat ze voortdurend haar "differentiërings"-politiek verbeterd. Om de gevangenen te bestrijden - militanten of niet - die het wagen om verzet te plegen. Om diegenen die het nog wagen om binnen de bajessen een strijd- en klassebewustzijn te uiten tot verloochening en beëindiging daarvan te dwingen.

De commission prison-répression, die al deze vormen van strijd ondersteund heeft, die zelf vanaf december een krachtige campagne tegen de isolatie voert, verzekerd de zes gevangenzittende militanten in hongerstaking haar volledige solidariteit.

De commission prison-répression zal alles in het werk stellen om de laatste hindernissen uit de weg te ruimen die een aktie-eenheid van de gevangenen in de strijd tegen de isolatie en de differentiëring in de weg staat.

De commission prison-répression roept tenslotte al diegenen op - arbeiders, werklozen, studenten, buitenlanders etc. - die weigeren bij de pakken neer te zitten, al diegenen die deze samenleving willen veranderen, om van hun solidariteit met de gevangenen in hongerstaking en met al de gevangenen in de strijd tegen de isolatie en de differentiëring blijf te geven.

Want men mag het niet vergeten, juist omdat jullie zelf deze samenleving van werkeloosheid,

DE ZWARTE 29

de armoede en de oorlog waarin we leven afwijzen, juist omdat enkelen geprobeerd hebben haar te veranderen en dat nog steeds proberen, dat juist daarom honderden proletariërs en militanten in de bajessen zitten die met vernietiging bedreigd worden.

ONMIDDELIJKE OPHEFFING VAN DE EENZAME OPSLUITING EN DE ISOLATIE-AFDELINGEN !

HET RECHT OP SAMENVOEGING VOOR IEDEREEN !

NEE TEGEN DE DIFFERENTIERING !

Parijs 10.12.1987
Commission Prison-Répression

ZEER ZWARE STRAFFEN VOOR LEDEN VAN ACTION DIRECTE.

Gisteren is het vonnis gevallen: 10 jaar gevangenis straf voor Nathalie Ménégon, Jean-Marc Rouillon, Joëlle Aubron en Georges Capriani. De maximum straf voor lidmaatschap van een criminele vereniging. Hetzelfde kregen Régis Schleicher, Vincenzo Spano en Claude Halfen.

Alle leden zijn aanwezig. Nathalie Ménégon komt als eerste binnen. Zij wordt tussen een dokter en een gendarme naar binnen gevoerd. Jean-Marc Rouillon volgt, zittend in een rolstoel. Twee gendarmes brengen hem naar zijn plaats. Absolute stilte, bijna eerbiedig. De journalisten staan en de advocaten verheffen zich ook van hun zetels. In de tegenoverliggende 'box' hebben de gevangenen hun gesprek gestaakt. Drie vrouwen in het publiek huilen. Eén van de drie fluisterd zachtjes: "Het is een schande, een schande". Dan komt Loëlle Aubron binnen. Ook zij wordt gedragen. Haar hoofd slingert, op de pas van haar bewakers, heen en weer. Als laatste komt Georges Capriani binnen, in een rolstoel met gesloten ogen.

Er wordt door de aanwezigen gesproken over hun doorschijnende huid, hun uitstekende botten en de dode blik in hun ogen. Nu ja, de cijfers spreken wel voor zich. Cipriani woog 71 kilo en nu nog maar 39 Rouillon woog 65 kilo en nu is hij vermagerd tot 38. De laatste heeft nu ook een ziekte opgelopen. Vlak voor middernacht hebben de vier nog toegestaan dat ze via een infuus voedsel toegedient kregen, dit opdat zebij hun rechtszaak aanwezig konden zijn. Op de 74 ste dag van hun hongerstaking wordt je niet echt tot commentaar geïnspireerd door hun lichamelijke staat. Hun gebaren zijn langzaam, hun bewegingen traag, alsof iedere beweging overdacht is. Er is angst in hun ogen te lezen. 10 jaar gevangenis voor ieder

van hun. Dat is de maximum straf voor het lid zijn van een criminele vereniging (zoiets dus als art 140 of 129A in Duitsland). Het vonnis is over alle vier, zonder onderscheid des persoons, geveld.

In het begin van de volgende week zullen sommigen ook nog verblijdt worden met een voorleiding bij de speciale rechtbank in Parijs waar hen verschillende misdrijven ten laste zullen worden gelegd. Het proces daar is niet bedoeld om de kopstukken te straffen, maar om simpelweg een einde te maken aan deze reële of veronderstelde oproer.

Zoals verwacht krijgt ook Régis Schleicher 10 jaar, de man die zichzelf met Action Directe vereenzelvigde en zijn daden nooit heeft verloochend. Ook voor Vincenzo Spano 10 jaar, dit omdat er een wapenopslagplaats in zijn huis werd ontdekt en omdat hij weigerde om met de politie samen te werken en bleef zwijgen naar het publiek. Nog eens 10 jaar voor Claude Halfen. Volgens de rechtbankpresident Ducos is hij het die Frédérique Germain, de spijtoptante, in contact heeft gebracht met de 'ontbonden' vereniging, tevens de persoon die Paula Jacques mee heeft gesleept in de banken van de rechtszaal, die de hulp heeft gevraagd van de schrijver Dan Franck en die zijn jongere broer in gevaar heeft gebracht. Een maximale straf dus als sanktie voor wat de president niet naliet te benadrukken tijdens het proces: de verleiding.

Nicolas Halfen is, zo meent het gerechtshof, meegesleept door zijn broer Claude. Hij wordt beschuldigd van het spelen van telefooncentrale voor sommige A.D. leden en vanwege zijn geringe aantal jaren, is de rechtbank vrij soepel; hij mag 6 jaar achter de tralies doorbrengen. Helyette Bess, 8 jaar gevangenis straf. Het openbaar ministerie eistte er 10. Op een dag tijdens een ondervraging zei zij zich in Action Directe te herkennen. Daarbij komt nog eens dat ze documenten en militante teksten verborg en dat ze een bepaalde invloed had. Delikt is omschreven en bewezen.

Action Directe is verbrijzeld, maar ook de paren die, volgens de aanklacht, het logistieke werk hebben verricht, zijn verbrijzeld.

Jean Asselmeyer en Dominique Poirré. Een man en een vrouw. Redakteurs van het tijdschrift "l'Internationale". Dit blad werd niet vervolgt, maar zij worden wel voor dezelfde dingen vervolgt. Zij worden beschuldigd van het helpen van bepaalde leden van Action Directe en van het feit dat ze, dmv. hun publicaties, de ideologie van Action Directe verspreid hebben. De man kreeg 7 jaar en de vrouw 5

Een ander paar, Annelise Benoît en Bruno Baudrillard. Na bijna 2 uur van het voorlezen van het vonnis was hun hoop verdwenen. Als Ducos is beland bij Het pleidooi van hun advocaten hebben zij de hoofden opgeheven, alsof ze verbaasd zijn. Het befaamde koffertje bevatte sporen van explosieven die door de politie in hun appartement zouden zijn teruggevonden. Dat koffertje, primaire bewijslast tegen hen, is door de verhoorders niet in bewaring gegeven en 10 dagen te vroeg op mysterieuze wijze verdwenen. Zij beweren het nog nooit te hebben gezien. Dit alles doet de president simpelweg van de hand. Opluchting. Geen koffertje geen explosieven. De getuigen, werknemers van Renault, die de twee hebben beschuldigd voor de politie, hebben hun verklaring voor de rechtbank weer ingetrokken, bewegend dat ze deze onder druk zouden hebben afgelegd. Deze getuigenissen tellen volgens Ducos niet, de beschuldigingen bestaan niet. Wat nu?????

De intentie was er wel en net zoals Asselmeyer en Poirré hebben ze Action Directe geholpen met de verspreiding van hun ideeën. Aldus, de man krijgt 7 jaar en de jonge vrouw 5. Ook Salvatore Nicosia krijgt 7 jaar, dit is de man bij wie het koffertje gevonden zou zijn. Het koffertje is dus verdwenen, blijft over 2 ontstekers die hij nog nooit gezien heeft, beweerd hij, wat vervalste documenten en de boekhouding.

Dan zijn er nog Paula Jacques de journaliste en Dan Franck de schrijver. De een verborg Halfen uit liefde, de ander hielp hem uit vriendschap. Beiden kregen 18 maanden voorwaardelijk. Charlotte Granier, advokate en Sandrine Guibert zijn beide een maand vastgehouden omdat ze contact hebben gehad met Asselmeyer en omdat ze, optredend als zijn tussenpersoon, voor twee flats hebben gezorgd. Deze werden door hem en andere Action Directe leden gebruikt. De dames wisten niet dat het hier om leden van Action Directe ging. Van rechtsvervolging zijn ze ontslagen. Frédérique Germain is niets ten laste gelegd, alhoewel ze wel bij de speciale rechtbank moet verschijnen voor haar rol in een overval op een juwelierszaak die op naam staat van Action Directe. Zij verklaarde erin te zijn meegesleept door haar liefde voor Claude Halfen.

Om er zeker van te zijn dat de organisatie zich in de toekomst niet weer hergroepeerd, zijn alle voorgeleide personen bovendien veroordeeld tot een verbod op verblijf in sommige departementen. Dit geldt voor een periode van vijf jaar. Gevolg hiervan is dat ze min of meer van elkaar geïsoleerd worden en ze gereduceerd worden tot wat het eigenlijk zijn individuen.

C'est cela, l'isolement total

Sinds 26-2-87 zijn wij, Joelle en ik, gevangenen in het huis van Bewaring voor vrouwen in Fleury-Merogis. We zijn gescheiden, alhoewel in dezelfde afdeling en zitten in totaal isolement, 24 uur per dag.

Toen we aankwamen waren er ook andere gevangenen. Het was mogelijk om met hen te praten door de deuren, en er ontstond een vriendschappelijke relatie. De direktie stak daar een stokje voor en verplaatsten hen naar andere gevangenis, of bracht ze naar andere, normale afdelingen. De isolatie werd in deze beginfase duidelijk, het werd duidelijk dat onze isolatie er toe leidde dat we alleen op onze cel zaten en alleen werden gelucht.

In het begin van onze isolatie werden we konstant van de ene naar de andere cel verplaatst. Na een periode van iedere week een andere cel, brak er een periode aan van 10 tot 15 dagen in dezelfde cel. De verhuizingen gingen gepaard met visitaties en het onderzoeken van onze bezittingen.

Als we hard praatten was het mogelijk om een beetje te praten met elkaar. Ze wilden een totale isolatie. Ze deden hun best om ons op alle ellende van de afdeling te trakteren. Nu zitten we alleen en zijn uitgeput.

Ondertussen kwamen er één of twee andere gevangenen ons vergezellen.

In dat geval betreft het meisjes die een zenuwzinking hebben, die dag en nacht huilen, of afgebeulde junkies. Als gevangenen die niet ziek zijn, praten ze niet met ons, omdat de direktie hun terroriseert met bedreigingen dat er dan disciplinaire maatregelen genomen worden of dat ze verplaatst worden, als ze zouden proberen met ons te praten. De laatste heeft nog maar tien dagen uit te zitten, en het komt steeds minder vaak voor dat er iemand, al is het dan zwijgend, aanwezig is, we zijn meestal alleen.

Deze tweede fase is in feite de aanzet tot een speciale structuur die het doel heeft om ons ieder kontakt met andere gevangenen te ontnemen, en vooral om ons te destabiliseren door ons van ieder menselijk kontakt te beroven, om ons geestelijk evenwicht te verstoren en om onze militante, kommunistiese en revolutionaire identiteit de nek om te draaien.

Gelijk na onze aankomst is de afdeling veranderd, zij is ontdaan van iedere menselijkheid, omgevormd tot een blok van dubbel beton en tralies. Er zijn extra tralies aan de buitenkant aangebracht en er zit matglas voor de ramen dat het toch al zwakke buitenlicht nog meer wegneemt. Een ander hekwerk zit voor het raampje aan de binnenkant, altijd smerig omdat we geen mogelijkheid hebben om het te

de gevangenen worden de rechtbank binnengereden

DE ZWARTE 31

wassen. Het is een klappaampje dat niet verder dan tien centimeter opengaat. De kleine luchtplaatsen zijn kooien voor groot wild (6x9 meter). De kleine stukjes gras zijn omringd door beton en de hemel zit achter gaas. Joëlle heeft haar plaatsje en ik het mijne. We zijn nooit gelijktijdig buiten en de uren van luchten wisselen voortdurend. Met het oog op totale isolatie wordt alles gedaan om ervoor te zorgen dat we elkaar nooit te zien krijgen. Dit is absurd want, ook al is het uitzondering, het is mogelijk om met elkaar te communiceren door te schreeuwen. We worden natuurlijk continu afgeluisterd. De eerste keer was er een bewaker (kontinu in de gang aanwezig tussen 19 en 22 uur) die in een schrift schreef wat we gezegd hadden. Hetzelfde gebeurde de volgende 6 maanden, alles wat we in onze cel deden werd genoteerd: bijvoorbeeld A op bed, M loopt etc.

Tegenwoordig is de bewaker vervangen door een bandrecorder. Kontinu worden we geobserveerd en afgeluisterd: de druk wordt er niet minder om.

De kleine veiligheidsmaatregelen die ons verblijf omlijsten: De deuren van onze cellen (in feite alle deuren die naar ons leiden) mogen alleen geopend worden in het bijzijn van een speciaal bevoegde bewaker. Tijdens onze zeldzame verhuizingen naar andere afdelingen verandert het te lopen traject door de gevangenis in een woestijn, en zowel als we ergens naartoe gaan of terugkomen, moeten we ons uitkleden, ons lichaam wordt onderzocht en onze kleren en haren worden aan een minutieus onderzoek onderworpen. Zij zouden moeten begrijpen dat ons lichaam van ons is en dat we geen objecten zijn die ze naar eigen inzicht in hun experimentele laboratorium kunnen verplaatsen.

Voor kleine benodigdheden zoals een haarspeld moeten we bepaalde volmachten aanvragen. Gedurende drie maanden heeft een bevoegde bewaker besloten dat ik geen boeken, kleren, niets mocht krijgen. De isolatiepolitiek is een voortvloeisel van historie en de onderwerping aan repressieve surveillance. Alles is erop gericht om ons in onzekerheid te houden. Eigenlijk zitten we gewoon in een modern vergeethoekje. We zitten in een leegte die zich vroeg of laat ook in onszelf zal manifesteren. Dat is dus de isolatiefolter, een simpele omschrijving van het niets. Uiteindelijk verdwijnt je sociale gedrag en ontdek je een fundamenteel verschil tussen eenzaam en alleen. Vluchtig geworden door het ontbreken van contact, vervliegt mijn ik iedere dag iets meer. Je vecht tegen de psychologische erosie en je duikt in de boeken, zit gekluisterd aan de radio. Je verplicht je-

zelf belangrijke stukken te schrijven op de onbenullige manier waaraan je gewend geraakt ben. Je zoekt tevergeefs naar een gezicht, een vriendelijke stem die je aanspreekt, naar je luistert en je uitnodigt om te antwoorden. Maar je vindt jezelf starend naar je eigen gezicht in de spiegel, je praat nooit en krijgt natuurlijk nooit antwoord.

Het is nacht, middag, dag zeggen ze. Nee, al deze tijdsbegrippen worden samengevoegd tot een alles omvattend en oplossend iets. Dat is isolatie. Ze willen dat je je identiteit ontkent en je dwingen als een dier te leven, je afhankelijk maken van enkel je behoefte om te eten en te slapen. Maar in de leegte wordt het etensritme vergroot tot een bewogen moment waar een chronologies evenwicht niets aan kan doen.

Je ervaart de dag of de nacht zonder ze echt te onderscheiden. Je verliest stukken van de tijd, je raakt de zin in het leven kwijt en uiteindelijk verlies je alles. Dat is totale isolatie, de uitroeiing van je sociale gedrag, menselijk gedrag en je inwendige ik, gericht op de scheiding van lichaam en geest door de dood van je identiteit. Vernietig hen, die in het volle bezit van hun mogelijkheden, niet bruikbaar zijn in het kontra-revolutionaire proces van de bourgeoisie en toon de nietigheid aan van hun gevecht tegen het imperialisme - dat is wat ze doen.

Nathalie Ménigon

Geen enkel dagblad heeft nog de moed gehad om over de hongerstakingers te berichten. Ze worden verzwegen. Sterker nog, ze spreken denigrerend over hen die de moed hebben om het afmattende proces, van de gevangenen die al 51 dagen in hongerstaking zijn, te ondersteunen. Niemand wil weten waarom ze deze zware aanslag op hun gezondheid doen, niemand wil weten dat ze vechten tegen de totale isolatie die al maanden op hun wordt toegepast. Andere worden al 2 jaar aan deze isolatie onderworpen en zelfs nog langer. Als zij samenvoeging en de status van politiek gevangene eisen is dat niet om zich af te scheiden van de gewone gevangenen, die ook vaak aan dezelfde maatregelen worden onderworpen, maar opdat ze een normale detentie wordt toegestaan. Ze zullen van alles en nog wat (er wordt iets in hun cel ontdekt, verzet in de gevangenis, munitie) worden beschuldigd om hun isolatie voort te zetten. Ze weten dat de overbevolking van de gewone afdelingen hun isolatie niet rechtvaardigt. Daarom eisen ze de politieke status op. Eisen ze de afschaffing van de isolatie afdelingen; die plaatsen waar ze beschouwd worden als wilde beesten

de families van de 4 militanten van de Action Directe die in hongerstaking zijn.

20-1-'88

INNU INDIANEN naar 2e kamer

De Innu (-Indianen), meer dan 8000 jaar woonachtig in Ntesinan = Ons Land, (Labrador en Quebec) en gekoloniseerd door Canada, worden geterroriseerd door extreem-laagvlieg oefeningen van NAVO landen. In Nederlandse deelname is voorzien door de bilaterale overeenkomst met Canada, die de Nederlandse luchtmacht gedurende 10 jaar de mogelijkheid geeft laagvlieg-oefeningen te houden met o.a. F-16's.

Na ruim 5 maanden hebben de Nederlandse ministers van defensie en buitenlandse zaken op 21 januari jl. het memorie van antwoord (nota) nav het verdrag naar de tweede kamer gezonden (no. 19901). Het kamerdebat hierover zal in de week van 24 februari plaatsvinden. Op 24 februari om 11.00 uur zal een delegatie van Innu een gesprek hierover hebben met de vaste kamercommissie van het ministerie van defensie.

De Stichting Werkgroep Inheemse Volken (WIP) doet een dringend beroep op de Tweede Kamer dit verdrag niet goed te keuren. Innu-vertegenwoordigers zullen tijdens het debat naar het Binnenhof komen en de WIP zal daar het lawaai uit Canada laten horen.

De vertegenwoordigers van de verschillende inheemse volken onderhandelen momenteel over regionale autonomie, zoals reeds toegekend is aan de Cree-Indianen en de Inuit (Eskimo's) in het onderhavige gebied (James Bay).

Het Nederlandse verdrag met Canada maakt deze onderhandelingen bij voorbaat zinloos, gezien de diep ingrijpende invloed die zo'n project op Ntesinan heeft. Tevens vergroot Nederland op deze wijze de kans op de vestiging van een NAVO Tactical Fighter and Weapons Training Centre. Zij beïnvloedt op deze wijze direct het welzijn en rechtspositie van inheemse volken.

De WIP wil de Tweede Kamer erop wijzen dat:

-Het niet te pas komt andere volken op te zadelen met onze overlast, die hier niet langer gewenst is. Het betreft m.n. de bij ons verboden vliegbevingen op 30 meter hoogte waarbij het geluidsniveau 145 dB bedraagt. (De pijngrens ligt op 110 dB).

-De in de nota genoemde straal van 4,5 km rond woonkernen niets voorstelt, omdat het hier om een nomadisch levend volk gaat dat in een straal van meer dan 100 km rondtrekt.

-Nederland geen rekening houdt met het advies van de Canadese milieuc commissie van jan '87 de laagvlieg-oefeningen te bevriezen.

-Het niet opgaat eigen verantwoordelijkheden op de Canadese regering af te schuiven.

Op verzoek van de Innu heeft de WIP al eerder geprotesteerd tegen deze extreem-laagvlieg-oefeningen boven Ntesinan. Op 10 juni 1987 is er een kort geding tegen de Nederlandse staat aangespannen. Hierbij werd de rechter verzocht de oefeningen te verbieden. Omdat de President van de Haagse rechtbank niet voldoende op de hoogte was met het Canadees recht heeft hij de eis niet willen inwilligen.

VERDRAGSSCHENDING

De Innu beschouwen Ntesinan als hun grondgebied. Zij hebben nimmer een verdrag gesloten met het Verenigd Koninkrijk, Canada of New Foundland. Hieruit volgt dat er onduidelijkheid is over de bevoegdheid van het landgebruik, ontginning en economische ontwikkeling van Ntesinan. De Naskapi Montagnais Innu Association (N.M.I.A.), de Labrador Innu Association (L.I.A.) en de Conseil Attikamek Montagnais (C.A.M.), vertegenwoordigen de verschillende Indiaanse volken in Ntesinan tegenover de Canadese overheid.

Zij eisen regionale autonomie, zoals al in 1976 toegekend is aan de Cree in het James Bay Verdrag en de Inuit in het James Bay Northern Quebec Verdrag. Op dit moment zijn de onderhandelingen over de autonomie aan de gang. Wanneer de Nederlandse regering een verdrag sluit met de Canadese regering met betrekking tot Ntesinan voordat in deze onderhandelingen een beslissing is gevallen, dan worden inheemse rechten bij voorbaat beperkt nog voordat er over onderhandeld is. Met andere woorden: de Nederlandse regering mengt zich in de interne inheemse aangelegenheden van Canada door stelling te kiezen in een onderhandelingsproces, waardoor de beslissing over het grondgebruik en de economische ontwikkeling van de onderhandelingsstafel wordt geveegd.

Naast de inperking van de landrechten van de Innu worden met het verdrag de twee eerder genoemde verdragen, het James Bay verdrag van de Cree en het James Bay Northern Quebec Verdrag van de Inuit geschonden. Deze verdragen betreffen de gebieden ten noorden van de 55ste breedtegraad. Hier ligt een deel van de oefengebieden (nrs. 1, 1a en 1b; zie kaart in bijlage). Volgens deze verdragen hebben de Cree en de Inuit zelfbestuur en moet de Canadese overheid onderhandelen over het gebruik van dit gebied, zoals voor de genoemde oefeningen. Dit heeft zij niet gedaan en ook Nederland heeft geen rekening gehouden met deze verdragen.

NATUUR EN MILIEU NIET BESCHERMD.

De laagvlieg oefeningen vanuit Goose Bay veroorzaken ernstige geluidsoverlast en milieu effecten bij dieren en mensen in het gebied.

De Nederlandse regering meldt in zijn nota dat de Canadese regering blijk heeft gegeven betekenis te hechten aan de belangen van de Innu-indianen door o.a. het instellen van een milieu-onderzoekscommissie. Echter gezien de ernst van de problematiek heeft deze commissie in januari 1987 in een -ongebruikelijk- interim rapport o.a. geadviseerd het aantal laagvlieg oefeningen te bevrozen totdat zij een definitief rapport heeft uitgebracht. Deze bevrozing heeft ook betrekking op de Nederlandse oefeningen. De Canadese minister van defensie heeft dit advies echter naast zich neergelegd mede omdat hij al verplichtingen was aangegaan met o.a. Nederland. In Nederland vinden de 5 provincie besturen in het noorden en oosten van het land dat ook hier eindelijk een milieueffect rapportage moet plaatsvinden met betrekking tot milieuovertlast.

GEEN EXPORT.

De ministers stellen dat het hier gaat om de verplaatsing, export zogezegd, van de oefeningen in Nederland en Duitsland. In Nederland mag op bepaalde laagvliegroute's tot een minimum van 75 meter gevlogen worden. In Canada mag gevlogen worden op extreem-lage hoogte van 30 meter, waarbij het geluidsniveau zo'n 145dB bedraagt. (De pijngrens ligt op 110dB). Hier is dan ook geen sprake van export van de in Nederland of door Nederland in Duitsland gehouden oefeningen, zoals de ministers voorstellen. Het gaat daarentegen om geheel nieuwe activiteiten, die hier en in Duitsland nog niet eerder zijn uitgeoefend en verboden. Wij willen niet dat de in Nederland danwel in de EG verboden chemische bestrijdings middelen geexporteerd worden naar de Derde Wereld. Een verbod van de extreem-laagvlieg oefeningen hier moeten wij dan ook als maatstaf gebruiken voor Ntesinan of elders. Deze twee voorbeelden laten zien dat het hier niet om een incident gaat, waarbij sprake kan zijn van een eenmalige afweging.

Een bekend spreekwoord zegt immers: "Wat u niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet".

Overigens is er geen enkele garantie dat de oefeningen in Ntesinan het Nederlandse gebruik van Nederlandse en Westduitse laagvliegroutes zal ontlasten. Voor Nederland wijst de moeite die het de 5 provinciale overheden kost de daar gehouden laagvlieg oefeningen weg te krijgen, daarop. De door de ministers genoemde maatregelen in Duitsland zijn tot nu toe gestrand en gelden sowieso niet voor NAVO-partners. Volgens het NAVO-troepenbesluit mogen deze voor al hun oefeningen onbeperkt gebruik maken van de Bondsrepubliek. Er wordt echter -terecht- toegegeven aan de druk van de publieke opinie om de oefeningen niet uit te voeren.

WEL OVERLAST.

Ook melden ministers in hun nota dat er maatregelen van kracht zijn om de overlast voor de lokale bevolking te vermijden. Een van de maatregelen is dat het vliegen beneden de 600 meter binnen een straal van 4,5 km boven nederzettingen, vissen jachtkampen en kudde's verboden is. Ter vergelijking wordt door hen genoemd dat in Nederland ingevolge de Regeling Vlieghoogte Militaire Luchtvaartuigen (art.1) boven aaneengesloten bebouwing danwel boven mensenverzamelingen binnen een straal van 600 meter niet beneden de 300 meter mag worden gevlogen. Dit lijkt erop of de regels in Canada beter zijn. Aangezien er sneller gevlogen wordt dan in Nederland mag, houdt dit in dat er in Ntesinan vanaf 600 meter hoogte net zo veel of meer lawaai de grond bereikt als in Nederland vanaf 300 meter hoogte. In Nederland zijn wij gewend geraakt aan lawaai in onze omgeving en wij vinden het lawaai van de oefeningen op 300 meter laat staan op 75 meter al te hinderlijk. Daarbij komt nog dat Ntesinan nog de doodse stilte van de natuur kent. Desondanks gebeurt het echter regelmatig dat de Innu jachtkampen worden overvlogen.

Zelfs als de ligging daarvan bekend is. De Innu zien dan ook niet het nut om te melden waar zij verblijven, los van het feit dat zij de bevoegdheid van de Canadese regering over Ntesinan niet erkennen. Zij verblijven niet in een vast jachtkamp, zoals wordt verondersteld, maar zij trekken al jachtend, vissend en verzameland rond in een straal van meer dan 100 km, zoals zij al meer dan 8000 jaar doen. Dit doen zij langs de rivierbeddingen waar ook de vis en het wild te vinden is. Juist deze rivierbeddingen zijn zo aantrekkelijk voor de laagvlieg oefeningen. In deze situatie stelt de genoemde 4,5 km niets voor. In Nederland houdt de luchtmacht zich al niet aan de regels en gebeurt het dat er achtervolgingsoefeningen op zeer geringe hoogte plaatsvinden en dat er gestunt wordt waarbij ook de zogenaamde nabranders worden ingeschakeld, die extra veel lawaai veroorzaken (Volkskrant 20-1-1988). Als hier al niet aan de regels gehouden wordt, dan kan de Innu al helemaal niet verwachten dat de Luchtmacht zich boven hun grondgebied aan de regels zal houden.

NAVO TRAININGSCENTRUM

Afgelopen december zou een NAVO-commissie advies uitbrengen waar het NAVO Tactical Fighter and Weapons Training Centre (NTFWTC) gevestigd zal worden. De keuze is tussen Konya, Turkije of Goose Bay, Labrador. De NAVO heeft het voornemen hierover in maart een beslissing te nemen. De Nederlandse regering ziet geen verband tussen het NTFWTC en het nu gesloten verdrag. In Goose Bay zouden niet voldoende faciliteiten zijn, zoals schietranges, doelen, gesimuleerde luchtverdediging en registratie apparatuur. De WIP beschikt daarentegen over mededelingen dat al deze voorzieningen reeds in Goose Bay aanwezig zijn. De regering is waarschijnlijk niet op de hoogte dat er nu reeds bombardements oefeningen gehouden worden.

Het Canadese Ministerie van Defensie raamt dat in Labrador en Quebec het aantal laagvliegbevingen zal toenemen van het huidige nivo (1987) van 6500 tot 40.000 per jaar in 1990. De Nederlandse regering verwacht dat, gezien de grotere bevolkingsdichtheid in het gebied bij Konya, daar meer geluidsoverlast zal optreden dan in Canada. De geluidsoverlast zal echter hetzelfde zijn, maar er zullen meer of minder mensen last van ondervinden. Ook in Nederland wordt niet gerekend naar het aantal inwoners maar naar de hoeveelheid overlast. Het antwoord kan de Innu dus onmogelijk overtuigen van het uitblijven van het NTFWTC op hun grondgebied.

Als klap op de vuurpijl meldt de Nederlandse regering dat ongeveer 800 Innu Indianen voor hun vis- en jachtkampen gebruik mogen maken van de laagvlieggebieden...hun eigen land. In totaal zijn echter zo'n 10.000 Innu direct afhankelijk van het gebied en dan spreken we nog niet over de Cree, Inuit, Non-states Indianen ed. Zij stellen de economische ontwikkeling van Ntesinan anders voor. De genoemde 800, jagers en hun gezinnen, voorzien niet alleen henzelf van voedsel, ook de overige bewoners. De jacht is een traditie welke meer en meer in ere hersteld wordt. Het is een onderdeel van hun cultuur. De jacht en vangstmethode worden dan ook opnieuw op scholen

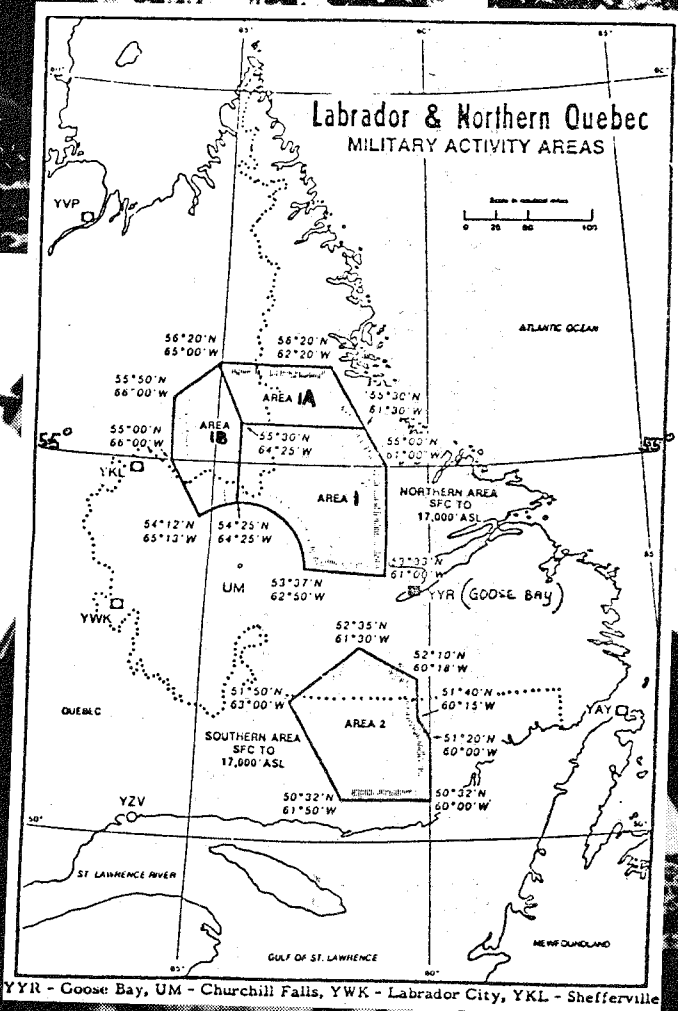
onderwezen. Door hun oude cultuur weer op te pakken en over te dragen aan de jongeren worden alcoholisme, druggebruik, zelfmoord ed. voorkomen. Wij zouden eerder kunnen leren van hun kennis over een ecologische verantwoorde leefwijze.

EIGEN VERANTWOORDELIJKHEID. En... het is niet aan de Nederlandse regering, de rechtmatigheid van de Canadese toestemming tot laagvliegbevingen in twijfel te trekken, aldus de regeringsnota, Waar blijft onze eigen verantwoordelijkheid?

De Tweede Kamer heeft daarentegen op 2 april 1981 (nr.16400 motie 59) al haar verontrusting uitgesproken over de grove schending van elementaire mensenrechten van de Indianen op het Amerikaanse Continent, dit naar aanleiding van het Vierde Russell Tribunaal in Rotterdam.

KARIBOES.

Het is uiteraard onzinnig te veronderstellen, zoals de ministers in hun nota doen, dat de omvang van de grootste Kariboe-kudde ter wereld, de in Ntesinan rondtrekkende George River-kudde, dankzij de vliegbevingen is toegenomen. Dit zou hoogstens ondanks de oefeningen zo kunnen zijn. De toename is echter mogelijk grotendeels toe te schrijven aan het hanteren van een modernere telmethode en aan het feit dat de kudde in een herstel fase verkeert na een instorting van de populatie in de vijftiger jaren. Overigens hebben de meldingen van Innu-jagers, dat de Kariboe's van hun traditionele trekroute's afwijken en een extra sterfte van minimaal 30.000 dieren in 1986 voor de eerder genoemde Canadese Milieucommissie aanleiding gegeven voor een nader onderzoek. In tegenstelling tot een NAVO-luchtmachtbasis zou een goed beheer en exploitatie van de Georg River Kariboe-kudde voor de oorspronkelijke bewoners werkgelegenheid geven.

De inheemse volken in Labrador en Quebec staan niet alleen in hun opvattingen. Veel Canadese en internationale mensenrechtenmilieu- en vredesorganisaties steunen hen in hun strijd. Ook hebben de Canadese gezondheidsorganisatie en de internationale mensenrechten federatie in hun rapporten geadviseerd de oefeningen boven het grondgebied van de Innu te stoppen. Sinds de her-ontdekking van Amerika door Columbus 496 jaar geleden is er voor de Indianen niet veel veranderd. Nu verschillende volken in Canada direct door Nederland getroffen worden doet de Stichting Werkgroep Inheemse Volken een dringend beroep op de Volksvertegenwoordiging geen goedkeuring te verlenen aan het met Canada gesloten verdrag.

Voor meer informatie:
Govert de Groot,
WIP tel. 020-938625

DELFT/DELFT/DELFT/DELFT/DELFT/
De Eland, Burgwal 45-47, 015-122035
5 mrt: New Macha Festival met:
Confetti (meidenpop)
Not Available (meidenhardcore)
Heavy Emanuelle (meidenpop)

Stuurman generale
21 febr: De russische cinema (le-
zing/filmvoortenting)
14.30 Filmhuis, Kromstraat 27
22 febr: IANTAN
(actuaaltheatrecollage)
21.45 Zaal B, Werkloosbouwkunde,
Mokelweg 2
23 febr: Relaties tussen de Sovjet-
unie en de Oost-Europese bondge-
noten
20.00 ITC, Kanaalweg 3
24 febr: Informatietechnologie en
de cultuurvoering
20.00 Kila, commissiekamer 3,
Mokelweg 4

8 MAART INTERNATIONALE VROUWENDAG

Dit jaar is in Delft het thema:
VROUWEN EN GEZONDHEID

Op verschillende plaatsen in de stad is er tussen 2 en 8 maart
een aanbod van programma's. Veel plezier en maak je keus!

woensdag 2 maart : Vrouwenhuis
20.00 uur Maria Gouweloospoort 38
vrouwenbibliotheek; boekbesprekingen: vrouwen en gezondheid.

vrijdag 4 maart : Vrouwegezondheidscentrum
20.00 uur Industriestraat 8
voorlichtingsbijeenkomst: "Overtijd in Delft en dan"

zaterdag 5 maart : Vrouwegezondheidscentrum
10.00 - 14.00 uur Industriestraat 8
"Open huis"

zaterdag 5 maart : D.H.H. (vrouwenavond)
21.30 - 01.00 uur Lange Geer 22
opredens en disco

zaterdag 5 maart : de Eland
22.00 uur Burgwal 45
vrouwenbands

zondag 6 maart : Filmhuis
18.30 uur Kromstraat 27
"Committed" van Sheila McLaughlin en Lynne Tillman.

zondag 6 maart : Vrouwenhuis
16.00 uur Maria Gouweloospoort 38
zondagmiddagsalon: vrouwen en aids

zondag 6 maart : de Eland
22.00 uur Burgwal 45
vrouwentheater "Lady Komedia"

maandag 7 maart : Joris Castron
09.30 uur Jorisweg 2
"Lof van de gekwetste" voordracht + discussie

dinsdag 8 maart : D.H.H.
09.00 uur Mokelweg 4
Vrouwendag Doordag workshops en kartsussen

dinsdag 8 maart : Vrouwen Emancipatie Steunpunt Z.H.
09.30-17.00 uur Westvest 139
tentoonstelling van Delftse kunstenaressen

dinsdag 8 maart : Comité Vrouwen in de bijstand
09.30-12.00 uur Molslaan 139
ochtend met "Bezuinigen en gezondheid"

dinsdag 8 maart : Taalschool Anderstaligen
13.00-15.00 uur Vondelstraat 20
info: video; spreeksters (+kinderopvang)

dinsdag 8 maart : Vrouwenradio Delft
08.00-14.00 uur vrije ether 101.75 MHz FM band
programma rond Vrouwen en Gezondheid
08.30-19.30 uur "Nieuwtjes van de dag, enzo"

dinsdag 8 maart : Vrouwenhuis Delft
15.00 uur M. Gouweloospoort 38 015-126511
17.00 uur Spraakwaterval gastes rond thema 8 maart
18.30 uur borrel met live muziek
20.00 uur eten (vooraf intekenen)
22.00 uur : discussie over de strategische mogelijkheden van
de vrouwenbeweging spreekster:
Anneke van Baalen (Bonte Was)
23.00 uur optreden vrouwensoulband M's brandnew Bag

AMSTERDAM/AMSTERDAM/AMSTERDAM/
27 febr: Palestijnen demo en aan-
sluitende manifestatie.
14.00 verzamelen op de Dam
Solidariteit met de volksofstand
in Palestina !!!!!!!!

TILBURG/TILBURG/TILBURG/TILBURG
13-14 mrt: anarcha-feministies
weekend
Zaterdag 13 maart (1300) gaat het
over porno en andere vrouwenon-
derdrukkende media.
14 maart gaat over vluchtelingen-
vrouwen in Nederland (1100)
Buurthuis St. Anna, Capucijnenstr.
78, 013-436664
Voor meer info: 013-432478/671307

UTRECHT/UTRECHT/UTRECHT/UTRECHT
23-26 febr: werklozenaktieweek
info 030-888766. Zie ook Zwarte 94

ROTTERDAM/ROTTERDAM/ROTTERDAM/
20 februari: Koerdistan demo
14.00 verzamelen bij Zadkine
(Churchillplein, hoek Coolingsel/
Blaak). De demo eindigt in een
manifesto in de Pauluskerk
* Politiek asiel voor de kurdische
hongerstakers in Rotterdam
* Vrijheid voor politieke gevangenen
en in Koerdistan
* Voor een vrij Koerdistan!!!!
Nederland mag niet kollaboreren
met het Turkse bewind!!!!

7 mrt: Latijns-amerikaans vrou-
wenfestival "DE STEM VAN VROUWEN
VOOR VRIJHEID"
De Doelen, kleine zaal. 20.15, f15,

26 febr: Benefiet Peteroliehaven
Ploortgebouw
Met: Halle Venray

LEIDEN/LEIDEN/LEIDEN/LEIDEN/LEI
Anti-racisme week.

4 mrt-27 mrt: tentoonstelling
Kunst tegen racisme. De Waag
14 mrt: 20.00 uur, de Waag. Forum-
diskussie over racisme en apart-
heid
19 mrt: culturele middag en a-
vond in het Volkshuis. Met mu-
ziek, gedichten en hapjes.

8 maart Meidenavond in het Bree-
huis, Breestraat 19, tel. 071-130983
aanvang 19.00 uur. Met modeshow,
one-womanshow, video. Vanaf 22.00
uur twee meidenbands: Praying
Manthos en Mons. Kluns

HILVERSUM/HILVERSUM/HILVERSUM/
26 februari: demo tegen gemeente
en smeris-waanzin (zie elders in
deze Zwarte)
14.00 Oosterspoorplein (achterkant
station)

DEN HAAG/DEN HAAG/DEN HAAG/DEN
27 febr: bandjes in de Blauwe
Aansleg, Buitenhof 214, met
Hallo Venray (Delft) en Nyah
Fearties (schotland)
aanvang 22.00, toegang 5 piek. Als
er winst is gaat deze naar de
Peteroliehaven (Rotterdams axie-
blaadje)

8 mrt: vrouwenfestival
Houtrustweg 108, 070-653844. Toegang
gratis.
Met theater, zang, cabaret, afrikaan-
se muziek en doorlopende info-
stands, exposities en vrouwen-
literatuur

WOENSDAG 24 februari
Demo (Ludiek met grote oorklep-
pen) tegen de laagvliegeroefenin-
gen van NAVO landen over Innu
gebied (zie ook elders deze
Zwarte). Vertrek 8.45 uur Plein
1813 naar Canadese ambassade,
Sophialaan 7, van hieruit naar
het ministerie van defensie en
vervolgens naar het Binnenhof,
alwaar Innu vertegenwoordigers
(sters) om 11.00 uur een onder-
houd hebben met de vaste kamer-
commissie van defensie. WIP
zorgt voor de herrie van de
F-16, dus neem je oorkleppen
mee.

25 febr: avond over Koerden, de
situatie in Koerdistan. Door de
Koerdisch Arabische vereniging
Lucaskerk, Om en Bij 2, 20.00 uur

25 febr: informatieavond van
Nederland Palestina comité der
Haag.
Derde Wereld centrum, Prinsegracht
aanvang 20.00 uur